Mons Kallentoft
Vara fatala

Traducere: Doru Mareş
Editura Trei, 2011

Mons Kallentoft
SOMMARDODEN
© Mons Kallentoft, 2008

Versiune ebook: 1.0

Fiction Connection
COLECŢIE COORDONATA DE
Magdalena Mărculescu
MONS KALLENTOFT
Vară fatală
Traducere de Doru Mareş
TREI
Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Coperta colecţiei: Faber Studio
Foto copertă: © Guliver/Getty Images/ STON. Trinette Reed
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Redactor: Gabriela Riegler
Dtp:
Eugenia Ursu
Corectură: Cătălina loancea Roxana Samoilescu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României KALLENTOFT, MONS
Vară fatală/ Mons Kallentoft; trad.: Doru Mareş. - Bucureşti:
Editura Trei, 2011 ISBN 978-973-707-474-4 I. Mareş, Doru (trad.)
821.113.6-31=1 35.1
Titlul original: SOMMARDODEN Autor: Mons Kallentoft
Copyright SOMMARDODEN © Mons Kallentoft, 2008
Ediţia originală a fost publicată de editura Natur och Kultur, Suedia
Ediţia în limba română s-a publicat prin acord cu Nordin Agency, Suedia.
Copyright © Editura Trei, 2011 pentru prezenta ediţie
C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro
ISBN: 978-973-707-474-4

Mamei mele.
Karolinei, Karlei şi lui Nick.

PROLOG

Ostergotland, duminică, 25 iunie (în ultima sală)

Nu te voi omorî, îngerul meu de vară, te voi ajuta doar să renaşti.

Vei regăsi puritatea şi inocenţa. Trebuie evacuată mizeria vechilor poveşti, timpul trebuie să se trădeze pe sine însuşi şi printre noi să nu mai rămână decât binele.

Am încercat să nu ucid, dar, fără asta, renaşterea s-a dovedit imposibilă, esenţa a rămas legată de materie şi, în tine, ca şi în mine, josnicia ar continua să vibreze ca o larvă caldă şi neagră.

Ticăloşia ar supravieţui în propria-i crisalidă. Şi timpul ar rămâne sfâşiat.

Am verificat diferite modalităţi, am făcut tot felul de tentative, dar nu am ajuns unde era nevoie.

Am spălat, frecat, râcâit.

Îngerii mei de vară. Au zărit, pesemne, tentaculele albe, picioarele de păianjen zgâriind, labele de iepure.

I-am urmărit, i-am prins şi i-am luat cu mine.

În sfârşit, sunt aproape de ţel.

E aşezat pe canapea. Pântecele nu îi mai este decât o rană deschisă şi pe jos se zvârcolesc şerpi negri. Îi poţi vedea? Nu mai poate face nimic rău, nu mai poate pretinde că tu ai vrut-o. Scândurile de stejar nu vor mai trosni şi niciodată damful de alcool nu va mai împuţi aerul.

În vara asta lumea arde.

Copacii se transformă în sculpturi negre şi chircite. Sunt monumentul propriului nostru eşec, propriei noastre neputinţe de a iubi.

Eu şi focul avem multe în comun. Distrugem şi unul şi celălalt, pentru ca o nouă viaţă să poată renaşte.

Stai cuminte, micuţo.

Abia dacă s-au scurs câteva ceasuri de când am trecut în maşină prin faţa acestei păduri în flăcări. Te auzeam bătând în pereţii portbagajului, vrând să ieşi.

Şi aia care credea că ştie totul despre mine. Ce pretenţie!

În realitate, lucrurile stau astfel: nimeni nu poate trăi în braţele fricii şi ale neîncrederii. Dacă un om fură încrederea altuia, va fi condamnat la moarte.

Încrederea aceasta e vecină cu iubirea şi, de aceea, e vecină şi cu moartea şi cu picioarele albe de păianjen. De acum ştiu prea bine că nu voi mai putea dori niciodată altceva decât să îmi fac rău. Dar, în clipa în care ţi se oferă şansa de a putea renaşte, destinul e oprit în loc. Curând, totul se va încheia. Totul va fi limpede şi pur, alb şi luminos.

Îngerul meu de vară nu va simţi nimic, ca şi noi.

Nu trebuie să îţi fie frică, doar iubirea trebuie să renască. Doar nevinovăţia.

Apoi ne vom plimba împreună cu bicicletele pe dig, de-a lungul canalului, către o vară eternă.

PARTEA ÎNTÂI

DRAGOSTEA RESUSCITATĂ

1

Joi, 15 iulie

Cine-o fi mormăind, tunând şi fulgerând, încercând să iasă?

Ploaia asta care se anunţă va fi o adevărată furtună, în sfârşit, va cădea şi puţină apă pe pământ.

Malin Fors, însă, nu se lasă păcălită atât de uşor. Canicula din vara aceasta nu cunoaşte mila, vrea să şteargă viaţa de pe faţa pământului, iar aversa se va lăsa aşteptată încă multă vreme.

Malin aude zgomotul teribil al aparatului de aer condiţionat din *pub*, care acoperă vocile clienţilor, care gâfâie şi protestează fiind obligat să muncească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru şi care geme fiindcă vara aceasta nu i-a adus decât ore suplimentare, ce nu se mai termină odată. Maşinăria pare pe punctul de a-şi da duhul, plânge şi suspină: „Gata, ajunge, ajunge! Ori suportaţi căldura, ori o combateţi cu o bere. Până şi un aparat ca mine ajunge la capătul puterilor”.

O fi venit ora întoarcerii acasă? Stă singură la bar. Miercuri s-a preschimbat în joi, pendula arătând că e trecut de unu şi jumătate. *Pull & Bear* e deschis tot sezonul. Cam zece clienţi mai sunt pe la mese, fugari din faţa caniculei zdrobitoare, ce şi-au găsit refugiu în paradisul acesta răcoros.

Sticlele sunt aliniate pe rafturi şi, din loc în loc, este montată câte o oglindă.

Tequila la butoi. Mică sau mare?

Paharul de bere, tot din butoi şi ea, e aburit, iar în aer pluteşte un miros de transpiraţie şi de alcool vărsat pe jos.

Malin îşi zăreşte imaginea reflectată din toate unghiurile în oglinzile barului. Mii de reflectări ale aceluiaşi chip.

Pielea îi e cam roşie de la soare, iar părul blond e tuns scurt din cauza caniculei.

Malin a coborât în bar după ce a văzut un film la televizor, un film franţuzesc despre o familie destrămată, în care o femeie îşi ucide sora în final. Realism psihologic, spusese prezentatoarea şi, pesemne, aşa o fi fost, chiar dacă rareori realitatea oferă explicaţii atât de limpezi şi pe înţeles ca acelea din film.

Apartamentul i se păruse prea gol, nu se simţea atât de obosită încât să meargă la culcare, dar nici destul de trează pentru a observa solitudinea scurgându-se pe pereţi ca picăturile de sudoare care îi umplu acum spatele pe sub cămaşă. Tapetul uzat din living, ceasul Ikea din bucătărie căruia, într-o zi, pe nepusă masă, îi căzuse limba mare, cuţitele uriaşe care ar mai trebui şi ele ascuţite, nenumăratele cărţi ale lui Tove dintre care, cele mai noi, sunt de acum aranjate în bibliotecă pe un al treilea rând. Titluri foarte grele şi pentru un adult, îşi zice, darămite pentru un adolescent de paisprezece ani: *Omul fără însuşiri, Casa Buddenbrook, Prinţul mareelor*.

Cititul este un hobby infinit mai interesant decât orice altceva ar putea imagina o fată de paisprezece ani.

Malin soarbe o gură de bere. Încă nu se simte obosită. Asta să fie singurătatea? Sau altceva?

Comisariatul a fost cucerit de o linişte fără margini, nu mai e nimic de făcut care să provoace extenuarea sau pentru care să se dedice trup şi suflet. Toată ziua îşi dorise să se mai şi întâmple ceva. Nu apăruse, însă, nimic.

Niciun cadavru, nici-o dispariţie, niciun viol, nimic demn de luat în seamă, în afara caniculei şi a incendiilor care devastează pădurile din jurul oraşului şi care nu se lasă impresionate de apa din maşinile pompierilor. Cu fiecare zi, focul mai înghiţea un hectar din minunatul teren împădurit.

Se gândeşte la pompierii care lucrează cu îndârjire şi care toţi sunt voluntari. Câteva maşini de poliţie se află şi

ele la faţa locului pentru a asigura fluenţa circulaţiei, dar, în general, şi ea şi Zeke Martinsson se simt cam inutili. Când vântul bate către oraş, aduce cu el mirosul de foc care se potriveşte perfect cu căldura înăbuşitoare ce învăluie Linköpingul zi şi noapte. Aerul acesta fierbinte s-a lăsat peste toată partea de sud a ţării. Iar vara de acum e cea mai caniculară din câte au cunoscut vreodată locurile acestea.

Malin mai bea o gură de bere. Gustul amărui şi răceala băuturii mai atenuează din căldura excesivă care i-a intrat până în străfundurile trupului.

Curge apa pe tot oraşul. Ziua trece în nuanţe de sepia, verde-deschis şi gri. Linköpingul a fost părăsit. Au mai rămas doar cei care sunt obligaţi de serviciu, care nu au destui bani ca s-o şteargă şi nici vreo altă soluţie de schimbare a locaţiei. Cei mai mulţi dintre studenţi s-au dus acasă. Străzile par ale unui oraş fantomă. Un singur loc mai este luat cu asalt, cel în care se vinde îngheţata Bosse, o gaură într-un perete de la Hospitalsgata unde există îngheţată de casă. Coada este interminabilă. E un mister de unde-or fi apărut toţi oamenii aceştia pe care, altfel, nici vorbă să îi vezi pe stradă.

E atât de cald că nici nu îţi mai vine să te mişti.

Treizeci şi opt de grade, treizeci şi nouă, patruzeci... Ieri, la staţia meteo de la Malmslätt s-a înregistrat un nou record pentru oraş: patruzeci şi patru de grade.

Canicula supremă!

Vara secolului.

Titlurile de-o şchioapă din *Ostgota Correspondenten*, căruia i se zice de mai toată lumea *Corren*, răspândesc o veselie şi o energie care nu se potrivesc nicidecum ritmului acestui oraş bântuit de temperaturile ridicate.

Muşchii protestează, sudoarea curge, oamenii caută umbra, răcoarea. Oraşul şi locuitorii săi se dau la fund. Un miros de praf şi de fum încarcă aerul, fără a proveni de la

incendiile din pădure, ci de la iarba care dispare încet, fără flăcări.

Nici-o picătură de ploaie nu a mai căzut de la *Midsommar*, sărbătoarea Sfântului Ion. Agricultorii vorbesc despre o catastrofă naturală şi, de dimineaţă, în *Corren*, putea fi citit un articol al celebrului reporter Daniel Högfeldt în care acesta îl intervieva pe un profesor de la spitalul universitar, care spunea că persoanele ce exercită o muncă fizică în exterior au nevoie de cincisprezece până la douăzeci de litri de apă pe zi.

Persoanele care exercită o muncă fizică în exterior? Păi, în oraşul ăsta nu sunt decât funcţionari. Ingineri, informaticieni şi doctori. În orice caz, cam asta e impresia pe care ţi-o lasă. Numai că toţi aceştia au părăsit oraşul încă de la apariţia valului de căldură.

Prima înghiţitură din cea de-a treia bere în sfârşit o relaxează pe Malin, chiar dacă, poate, ar fi avut mai degrabă nevoie de o descărcare de energie.

Clienţii pleacă unul după altul şi simte cum singurătatea o cucereşte pas cu pas.

Cu opt zile în urmă, Tove stătea în hol, cu geanta de voiaj în mână plină de haine şi de cărţi, dintre care pe unele tocmai le cumpărase. În spate, în casa scărilor, o aştepta Jan. Jos, prietenul lui, Peka, parcase Volvo-ul, gata să îi ducă pe amândoi la Skavsta.

Câteva zile mai devreme, când Jan o întrebase dacă nu ar putea să îi ducă la aeroport, îl refuzase minţind că are de lucru. Ţinea să păstreze distanţa pentru a-i arăta astfel lui Jan nemulţumirea ei, fiindcă insistase să o ducă pe Tove în Bali, tocmai la celălalt capăt al lumii. Bali. Jan câştigase călătoria la o tombolă. Premiul cel mare pentru „Marele Pompier”. Visul lui Tove şi al lui Jan. O călătorie doar pentru tată şi fiică. Prima lor călătorie împreună şi, pentru Tove, şi cea dintâi în afara Europei.

Malin se temea ca Tove să nu anuleze totul pentru a nu-l lăsa singur pe Markus. Dar fata pur şi simplu s-a bucurat.

– Se descurcă el, Markus, şi fără mine, îi spusese.
– Dar eu cum o să mă descurc?
– Tu, mami? O să te simţi perfect. Poţi să munceşti cât vrei fără să-ţi mai faci griji că nu ai destul timp pentru mine.
Malin şi-ar fi dorit să o contrazică. Atâta doar că toate obiecţiile care îi veneau în minte i se păreau ridicole, ba, mai rău, false. De câte ori, oare, nu mâncase Tove singură, nu se dusese singură la culcare numai fiindcă Malin era absorbită de sarcinile de serviciu?
Câteva îmbrăţişări, apoi mâna lui Jan s-a strâns pe mânerul genţii de voiaj a lui Tove.
– Aveţi grijă de voi.
– Şi tu, mami.
– Eu am mereu, doar ştii.
– Bine, la revedere, atunci!
Trei voci - acelaşi cuvânt. O scurtă ezitare. Apoi totul o luase de la capăt: Jan spusese nişte tâmpenii şi, când uşa se închisese în urma lor, Malin era iarăşi supărată. Sentimentele pe care le trăise cu doisprezece ani în urmă, la divorţ, ieşiseră din nou la suprafaţă: tăcerea înverşunată, furia, senzaţia că vorbele nu mai erau îndeajuns şi că tot ce se spunea suna fals.
Nu mai puteau trăi împreună, însă nici nu se puteau despărţi definitiv. Iubirea aceea imposibilă şi condamnată.
Malin refuzase să recunoască faptul că se simţea neglijată din cauza călătoriei, ca o fetiţă părăsită de cei pe care îi iubeşte.
„Ne vedem la aeroport, când vă întoarceţi. Ne mai sunăm noi”, zisese în timp ce uşa gri a imobilului se închidea. După care se trezise singură în cadrul uşii de la intrarea în apartament. Nici nu plecaseră bine şi le şi simţea groaznic lipsa. Ideea de a-i şti atât de departe era de nesuportat şi o condusese direct în pub.

Şi mangă m-am făcut. Fix ca acu', îşi zice Malin. Am băut o tequila. Tot ca acum. Şi-am dat un telefon de pe mobil, exact ca acum.

Vocea limpede a lui Daniel Hogfeldt se aude la celălalt capăt al firului.

– Eşti la *Pull*?

– Vii sau nu?

– Ok, Fors. Sosesc.

Cele două trupuri se strâng unul pe celălalt, pieptul neted al lui Daniel Högfeldt e sub palmele ei şi îi simte umezeala sub degete. Te-nsemnez, se gândeşte Malin, te-nsemnez cu amprentele mele. De ce ţi-ai închis ochii? Uită-te la mine cum mă umpli, cum sunt gata să explodez, deschide-ţi odată ochii ăştia verzi, la fel de reci ca Atlanticul.

În bar, conversaţia durase doar zece minute:

– Ţi-e sete?

– Nu, dar ţie?

– Nici mie.

– Ce mai aşteptăm, atunci?

Se dezbrăcaseră încă de la intrare. Clopotniţa se ridica asemeni unei siluete întunecate şi îngheţate dincolo de fereastra de la bucătărie.

Clopotul a bătut de două ori chiar în clipa în care Malin îl ajuta să scape de tricoul alb şi îndelung purtat. Deşi uzată, ţesătura de bumbac era curată, iar pielea de pe piept caldă.

– Încet, Malin, încet..., spusese Daniel, dar întreg corpul îi era grăbit, tremura şi, devorată de dorinţă, ea şoptise:

– E urgent, Daniel, niciodată nu a mai fost aşa de urgent!

Dacă-ţi închipui că te-am chemat în miez de noapte ca s-o luăm încet... Pentru aşa ceva nu aş mai fi avut nevoie de tine, puteam s-o fi făcut şi singură ori să chem pe altcineva. Pur şi simplu eşti încarnarea corpului perfect, nu mai încerca să îmi întinzi capcane că tot n-o să cad în ele!

A împins-o către bucătărie, unde ceasul de la Ikea, pe jumătate stricat, emitea obişnuitul lui tic-tac. În spatele lor, biserica se ridica în întuneric.

– Aşaaa..., spune Daniel.

Malin îşi desface picioarele fără un cuvânt şi îl obligă să o pătrundă. E dur, violent şi cald. Se întinde pe masă dând din mâini şi ceaşca de cafea plină pe jumătate, care stătea acolo încă de la micul dejun, se sparge în zeci de cioburi pe linoleum.

Îl împinge şi pleacă tăcută în dormitor. Bărbatul o urmează.

Malin se opreşte în faţa ferestrei.

– Întinde-te-n pat.

O ascultă. Acum, Daniel e gol, în pat, cu sexul îndreptat spre buric. Pe perete, lângă fereastră, e rastelul în care îşi păstrează arma de serviciu. Daniel închide ochii, desface braţele, iar ea aşteaptă ca dorinţa să se transforme în durere pură, înainte de a veni spre el şi de a-l face din nou să o pătrundă.

Malin încă mai visează şerpi. O fată de aceeaşi vârstă cu Tove merge pe sub nişte copaci negri şi verzi, printr-un parc întunecat, în miez de noapte. Ghiceşte că Tove planează pe deasupra ierbii îngălbenite şi, mai departe, un aspersor aruncă picături acide spre un boschet de liliac proaspăt tuns.

I se face frică, încremeneşte, ceva iese dintr-o ascunzătoare întunecată, se apropie pe la spate de Tove, o aruncă la pământ şi rădăcinile copacilor o învăluie, se strecoară în ea, tot mai adânc, ca nişte şerpi vii şi fierbinţi.

Urlă, dar niciun sunet nu îi iese din gură. Şerpii o urmăresc până la liziera cândva înfloritoare, dar care, acum, seamănă cu o piele arsă de soare. Pământul este ciopârţit şi aburi urât mirositori de sulf gâlgâie prin fisuri adânci

şoptind cu glas istovit: O să te distrugem, fetiţo. Haide, vino-ncoa'. O să te distrugem.

Urlă, dar niciun sunet nu îi iese din gură.

Malin pipăie locul de alături, de pe cearşaf. Gol.

Jan nu e aici. Întoarce-te repede.

A plecat şi Daniel, lăsând-o singură cu visele ei, în camera aceasta deprimantă.

2

Tove şi Jan mănâncă omletă pe balconul spaţios cu vedere către Kuta Beach. Aici până şi amintirea bombelor teroriştilor dispare.

Sunt bronzaţi, odihniţi, iar zâmbetele le sunt strălucitoare. Jan dăduse o raită pe la piscina încălzită a hotelului. La ieşirea din apă îl aştepta o minunată balineză cu un prosop curat în mână. Tove se simte excelent, surâde iarăşi şi îşi întreabă tatăl:

- Azi ce facem? Ce-ar fi să vizităm un templu budist şi pe urmă să mâncăm orez? Ca în fotografiile din prospecte?

Malin îşi pune ochelarii de soare *Ray-Ban*, iar imaginea lui Jan şi a lui Tove se evaporă. Ţine bine de ghidonul bicicletei trecând prin faţa bistroului asiatic de pe Larsgata. Nu trebuie să dea frâu liber gândurilor, fiindcă ar putea ajunge la tot felul de asocieri, de caricaturi ale celor la care ţine.

Nu e decât şapte şi un sfert. Cu siguranţă acum Jan şi Tove sunt la plajă.

Malin pedalează cu furie, sesizând uşorul miros de ars. Oraşul a îngălbenit, văzut aşa, prin lentilele ochelarilor de soare.

Trupul i se trezeşte încet-încet, dar face tot ce poate. După toate aparenţele, ziua de azi va fi încă şi mai călduroasă decât precedentele. Acasă nici măcar nu a vrut să arunce ochii spre termometrul din apartament. Sub roţi, asfaltul e uleios, de parcă pământul s-ar fi fisurat deodată, lăsând liberi sute de viermi fierbinţi.

Vară făcută parcă pentru bicicletă.

Drumurile pe care le are de parcurs prin oraş sunt foarte scurte. Pe vremea aceasta toată lumea merge cu bicicleta la Linköping. Malin preferă maşina, dar palavrele nesfârşite de prin ziare şi de la televizor despre mediu au

pus-o pe gânduri fără să vrea. Au şi generaţiile viitoare dreptul de a trăi pe această planetă.

Se opreşte la semafor, în faţa Mc Donald's-ului, la intersecţia cu strada Drottninggata, şi îşi trece palma peste fusta bej.

Obiceiuri de femeie. Vorba e că o asemenea îmbrăcăminte chiar îşi face treaba pe caniculă. Şi, oricum, fusta este mai bună decât pantalonii.

Pistolul, aflat în tocul lui, este ascuns sub o haină uşoară, de bumbac. Îşi aminteşte de prima dată când a fost la standul de tir împreună cu Zeke. Trăseseră înfocaţi în siluetele din carton negru.

Fast-food-ul se află într-o clădire din anii cincizeci, cu faţada de piatră cenuşie şi cu un rând de balcoane albe. De cealaltă parte a străzii este imobilul acela de pe la 1900 în care şi-a instalat cabinetul Viveka Crafoord, psihanalista.

Care evident îi scosese la lumină propriul eu. Doar îi spusese în timpul acelei întrevederi de serviciu: - Dar dumneavoastră de ce sunteţi atât de tristă?

Pentru a adăuga imediat:

– Sunaţi-mă dacă simţiţi nevoia de a sta de vorbă.

Să stea de vorbă? Într-o lume în care nu este destulă linişte? În care trăiesc prea multe cuvinte?

Malin nu i-a dat niciun telefon pentru a aborda propriile probleme, în schimb a mai sunat-o din când în când, în momentele în care simţea nevoia unui input psihologic în anumite anchete. De câteva ori şi-au băut cafeaua împreună.

Un bărbat cu pielea arsă de soare, îmbrăcat într-un combinezon verde, traversează piaţa. Este echipat cu un fel de greblă lată, pentru a nu fi nevoit să se mai aplece ca să adune de pe jos bucăţile de hârtie ori mucurile de ţigară. Sticlele şi cutiile de bere deja au dispărut, adunate, probabil, de vreun cerşetor.

Semaforul îşi schimbă culoarea şi Malin pleacă mai departe.

Berea şi tequila de aseară nu au lăsat urme. Nici Daniel Hogfeldt. S-a evaporat cât ea încă mai dormea. Se poate presupune că a ajuns la redacţie, blestemând lipsa de activitate de vara şi aşteptând o ştire de senzaţie.

Trece prin faţa instituţiei care pregăteşte specialişti pentru şcolile speciale, ascunsă de nişte tei, apoi o ia pe strada ce duce la piscina Tinnis. Cum nu se deschide decât la şapte, în parcare nu sunt decât două maşini.

Coboară de pe bicicletă, îi pune lacătul lângă uşă şi îşi ia geanta de pe portbagaj.

În ghereta de lângă uşa rotativă nu e nimeni, în schimb pe geam e lipit un bilet: *Piscina se deschide la şapte. Accesul e permis până la opt*.

Malin trece de uşă, apoi îşi plimbă privirile peste bazinul de douăzeci şi cinci de metri, peste lac şi peluză. Pretutindeni numai apă. În care se grăbeşte să se arunce.

În vestiare miroase a igrasie şi a detergent, îşi scoate maieul roşu, observând cât de tari îi sunt coapsele şi spunându-şi că exerciţiul fizic învinge vârsta. Cu siguranţă nu sunt multe femei de treizeci şi patru de ani într-o formă atât de bună. Se ridică şi îşi trage maieul şi peste piept. La contactul cu materialul sintetic, sfârcurile se umflă.

Îşi scutură braţele şi îşi scoate ochelarii de natatie din geantă. E prea cald ca să se mai antreneze în sala de fitness a comisariatului. Mai bine înoată.

Îşi ia portmoneul, pistolul şi mobilul şi iese din vestiar. Trece prin faţa duşurilor. Nu are chef acum de asta, deşi ştie că regulamentul o indică, însă ţine să sară cât mai repede în apă şi să înoate.

Concediul începe abia pe 15 august. Cea mai mare parte dintre colegi îşi ia concediu în iulie, în sfârşit, cu excepţia lui Zeke, a şefului de serviciu şi a comisarului Sven Sjoman.

Johan Jakobsson este în perimetrul pentru familii, pe malul lacului, cu soţia şi copiii. Nu părea prea entuziasmat când a vorbit cu Malin despre planurile pentru vară.

– Socrii au construit două bungalouri, unul pentru noi, celălalt pentru Petra, sora Jessicăi. Cu bucătării, cu grupuri sanitare separate, mă rog, cu tot tacâmul. Doar ca să nu mai avem nici-o scuză pentru a nu mai merge pe la ei.

– Johan. Ai treizeci şi cinci de ani. Poţi să faci, deci, ce vrei.

– Da, dar Jessicăi îi place acolo. Vrea ca micuţii să aibă cum să îşi amintească, mai târziu…

– Chiar aşa de enervanţi îţi sunt socrii?

– Enervanţi? Ăsta e un dulce eufemism. Soacră-mea e statuia victimei, de o pasivitate agresivă cum nu poţi să-ţi închipui.

Borje Svärd.

Soţia lui, Anna, care suferă de scleroză în plăci, a fost transferată la centrul de îngrijiri al spitalului universitar. Trei săptămâni departe de casa pe care a amenajat-o cu mult gust, trei săptămâni într-o cameră de spital, dependentă de nişte necunoscuţi. Cu a fi dependentă e obişnuită, însă. Sunt ani şi ani de când e complet paralizată.

Borje a plecat într-un safari la care visează de multă vreme.

– Malin, îi spusese într-o vineri seara, la sfârşitul lui iunie, când îl luase în maşina ei, mă mustră conştiinţa să las câinii singuri.

– Lasă, Borje, vor supravieţui ei. Firma de îngrijit câinii are o reputaţie bună.

– Totuşi. Animalele nu trebuie părăsite chiar aşa. Doar fac parte din familie.

În săptămânile dinaintea plecării, Borje slăbise văzând cu ochii şi regretele îi rupeau inima.

– Şi Anna se va descurca, Borje, adăugase Malin după ce oprise în faţa intrării din strada Agata. O vor îngriji bine la spital.

– Numai că nu înţeleg ce le comunică.

Ar fi trebuit să îi spună: „Nu îţi face probleme”, însă nu îndrăznise. În loc de asta, îşi pusese palma pe braţul lui,

pentru a-l linişti. În dimineaţa următoare, în timpul şedinţei obişnuite, Sven zisese:

– Du-te, Borje. Călătoria îţi va face bine.

Iar Borje care, de obicei, făcea o criză de furie când auzea astfel de observaţii, s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a desfăcut larg braţele:

– Chiar atât de tare se vede că aş prefera să nu mai plec?

– Nici vorbă, îi răspunsese Sven. Trebuie să pleci. Tai-o-n Tanzania şi vânează o antilopă. E un ordin.

Malin ajunge la marginea bazinului. Aspiră mirosul de clor şi se îndreaptă către capătul unde sunt montate bloc-starturile asemănătoare unor cuburi de zahăr gri deasupra liniilor negre plutitoare care marchează culoarele de înot. Tot singură e. Se pare că nimeni altcineva nu s-a hotărât să înoate atât de devreme.

Karim Akbar, şeful poliţiei.

Planurile lui de vacanţă nu sunt tot atât de controversate precum felul de a-şi exercita funcţia. Împreună cu soţia şi fiul lor de opt ani închiriase o cabană în regiunea Västervik pentru trei săptămâni. La drept vorbind, nu era chiar vacanţă. Karim plănuia să scrie o carte despre imigraţie. Soţia şi băiatul vor face excursii şi vor înota.

Malin ştie deja despre ce va fi vorba în carte. Va spune povestea unui băiat kurd, care trăieşte într-un apartament foarte mic, din Sundsvall. A unui tată care se sinucide fiindcă nu mai suportă ideea de a fi marginalizat. A unui fiu care încearcă să iasă la suprafaţă studiind dreptul, pentru a deveni cel mai tânăr şef de poliţie din ţară, singurul provenit dintre imigranţi. Presa va vorbi despre el şi va participa la dezbateri televizate.

Malin se îndreaptă către bloc-startul din mijloc. Se apleacă, pune încet prosopul şi telefonul mobil pe dalele de beton, ascunde pistolul sub prosop, îşi pune ochelarii şi e gata să sară în apă.

Se mai gândeşte o dată la colegi. Degerstrom se va întoarce de la specializare, de la Stockholm, în septembrie. Andersson tot în concediu de boală e.

Apoi, Malin se ridică pe vârfuri, îşi încordează muşchii şi sare.

Iată de ce nu mai aude telefonul sunând, nu mai aude că vrea să îi strige că s-a întâmplat ceva, că Linköping urmează să se trezească din somnul lui greu, de vară.

Întinde un braţ, apoi celălalt şi trage aer în piept după cinci mişcări. Îşi propusese să parcurgă patruzeci de lungimi dus-întors de bazin.

Ajungând la celălalt capăt întâia oară, se întoarce şi savurează senzaţiile unui corp care o ascultă.

Se apropie de capătul de la care plecase, cu primul tur de bazin ca şi încheiat, se concentrează pentru a face întoarcerea, dar aude o voce masculină iritată:

– Scuzaţi-mă, hei, scuzaţi-mă!…

A înota, a înota fără întrerupere. Nu vrea să stea de vorbă cu nimeni, nu vrea să răspundă la nici-o întrebare, doreşte atât, să îşi simtă propriul trup, să lase toate gândurile la o parte, să se îndepărteze de toţi şi de toate.

– Telefonul! Vă sună telefonul!

Or fi Tove sau Jan.

În loc să se întoarcă, încetineşte mişcările şi mâinile îi apucă bara de metal de sub bloc-starturi.

O voce necunoscută se aude de departe:

– Iertaţi-mă, vă suna telefonul când tocmai treceam pe aici.

– Mulţumesc, răspunde Malin inspirând adânc.

– Pentru nimic, adaugă vocea, iar silueta neagră dispare şi i se pare că se prăbuşeşte în lumină. Iese din bazin. Cu picioarele atârnând în apă, întinde mâna către telefonul ascuns şi el sub prosop.

Pe ecran e afişat numărul lui Zeke.

Încă un mesaj.

Nu are chef să îl asculte. La al treilea apel al soneriei, Zeke răspunde.

– Malin, tu eşti?

– Cine altcineva?

– Vino cât de repede poţi în parcul cel mare din centru. Nu eşti departe, nu-i aşa?

– Ce s-a-ntâmplat?

– Nu am aflat încă. S-a primit un telefon la comisariat. Apari cât de iute poţi pe terenul de joacă dinspre strada Djurgårdsgata.

Ia te uită cum ni se mai cască pământul sub picioare! îşi zice Malin.

3

Malin se repede la vestiar cu prosopul înnodat în jurul gâtului. Urmele ude ale paşilor se evaporă şi dispar de pe beton.

Îşi scoate costumul de baie, nici nu îi mai dă prin cap să facă duş pentru a se spăla de clor şi nici nu se mai piaptănă. Îşi pune fusta, cămaşa albă, tocul pistolului, haina de in şi apoi sandalele albe şi ele.

Trece de uşa rotativă. Urcă pe bicicletă.

Ce-o fi aşteptând-o în parc?

Fireşte, s-a petrecut ceva serios. Înainte de a închide, Zeke îi vorbise doar despre telefonul primit la comisariat, pe care i-l transmisese centralista. O voce androgină, de la celălalt capăt al firului, spusese pe ton agitat şi greu de înţeles: „Am văzut o femeie goală în grădina botanică, în pavilionul de pe terenul de joacă. Cred că s-a întâmplat ceva oribil.”

O femeie goală. În cel mai mare parc al oraşului.

Persoana care telefonase nu spusese nici câţi ani are femeia, nici în ce stare se află, dacă e moartă sau vie, aşa că, la drept vorbind nu spusese mai nimic. O maşină a poliţiei deja fusese trimisă la faţa locului.

Poate că nu este decât o alarmă falsă.

Ba nu. Chiar era ceva grav. Malin a înţeles-o imediat ce a auzit vocea lui Zeke. Răul, fluviul acela de nedefinit, negru şi subpământean, urcă mereu la suprafaţă, pe acolo pe unde sunt şi oameni aproape. Şi iată că se manifestă din nou.

Cine o fi fost necunoscutul care sunase? Nu era limpede. O voce gâfâitoare.

Nu se afişase niciun număr de telefon nici pe ecranul aparatului lui Zeke, nici pe al centralistei.

Malin se opreşte lângă zidul parcului, aproape de Hotelul *Ekoxen*. Peluza cea mare e înconjurată de stejari înalţi. Primăvara, parcul este scena unor serbări puternic alcoolizate şi lui Malin i se pare că încă mai are în nări mirosul de tărie, de vomă şi de prezervative folosite. Pavilionul se găseşte în fundul parcului, în dreapta, şi este singurul lucru rămas din vechiul restaurant care a ars cu mult timp în urmă.

Ceva mai departe, în parc, străluceşte ca un miraj vopseaua albă a maşinii de poliţie. Malin se grăbeşte.

Dintr-odată, simte suflul violenţei. A văzut-o de prea multe ori de aproape, aşa că îi recunoaşte imediat mirosul specific.

Maşina poliţiei este parcată alături de micul pavilion, la poalele dealului. Farurile unei ambulanţe sclipesc câţiva metri mai departe. Malin sprijină bicicleta în cric şi priveşte scena din faţa ei. Dincolo de un perete de scândură verde se găsesc un leagăn făcut dintr-un pneu, un coteţ de găini şi trei balansoare în formă de vacă. Şi o groapă cu nisip.

Doi poliţişti în uniformă, Johansson şi Rydstrom, cercetează spaţiul de joacă. Cum nu a trecut de maşina poliţiei, încă nu au observat-o. Ar fi trebuit, totuşi, să o audă. Ori să vadă că a fost salutată de cele două persoane de pe ambulanţă: un bărbat de vârstă medie, destul de voinic, pe nume Jimmy Niklasson, şi o fată blondă de vreo douăzeci de ani, probabil nou angajată.

Malin ştie cât este de greu să găseşti femei pentru un asemenea serviciu. Multe eşuează la probele fizice.

Niklasson aruncă o privire neliniştită spre Malin.

Silueta aşezată între ei, pe bancă, este acoperită cu o pătură şi, aşa cum stă sprijinită, cu capul acoperit şi bărbia în piept, nici nu e foarte clar dacă este vorba chiar despre o persoană sau despre altceva.

Malin se îndreaptă încet către ei.

Niklasson dă din cap, blonda la fel.

Johansson şi Rydstrom o zăresc în sfârşit şi strigă în cor:
– Credem că...
-... a fost cu siguranţă...
-... violată.
Când ultimul cuvânt taie aerul şi zboară pe deasupra terenului de joacă, fiinţa de sub pătură ridică ochii şi Malin descoperă un chip de fetiţă, ale cărui trăsături sunt deformate de spaimă.
Poliţista este fixată de doi ochi căprui care par a o întreba: Ce s-a-ntâmplat? Ce-o să faceţi cu mine?
Doamne-Dumnezeule, se gândeşte Malin, nu e mai mare decât Tove.
– Gura! strigă spre colegii în uniformă.
Unde-o fi Zeke?

Fata cea nouă de la ambulanţă a coborât privirea. Jimmy Niklasson ridică mâna pe care şi-o petrecuse în jurul umerilor fetiţei şi se scoală în picioare. Însoţitoarea îi rămâne aşezată. Omul de la ambulanţă se îndreaptă spre Malin, care ar fi preferat ca Zeke să fi sosit primul la locul crimei. Ar fi reuşit să impună calmul în perimetru, sarcină care îi revine ei de acum.
Zeke este imbatabil atunci când se pune problema de a face linişte. Chiar dacă se pricepe la fel de bine şi să provoace furtuni.
Johansson şi Rydstrom stau în faţa ei ca un adevărat perete de masculinitate ajuns dintr-odată foarte aproape. Cel din urmă spune graseind:
– A fost găsită acolo, în apropiere de pavilion, zăcând pe parchet.
Johansson adaugă:
– Am ajutat-o să se ridice, însă nu a spus nimic şi nici nu am reuşit să discutăm cu ea. Aşa că, până la urmă, am chemat ambulanţa.
– Bun, bine-aţi făcut, zice Malin. V-aţi atins de ceva de pe acolo?

– Nu, răspunde Rydstrom. Doar am ajutat fetiţa să se aşeze pe bancă. Nu s-a mişcat de atunci. Aveam o pătură în portbagaj şi i-am pus-o pe umeri.

– Hainele i le-aţi găsit?

– Nu.

– Sângerează subabdominal, explică Niklasson cu o voce ciudat de subţire pentru un bărbat atât de bine făcut. După cât am putut vedea, are urme de lovituri pe braţe şi în zona tibiilor. Altfel este incredibil de curată, de parcă ar fi fost ştearsă cu un prosop.

– Chiar şi miroase a detergent, adaugă Rydstrom. Corpul îi este cald, iar rănile de la braţe şi de la picioare par să fi fost spălate şi apoi bine şterse.

– Urcaţi-o în ambulanţă, îi sfătuieşte Malin. E mai linişte acolo.

– Nu vrea, îi explică Niklasson. Am încercat şi nu a făcut altceva decât să îşi scuture capul.

– Pare a şti unde se află?

– Nu a scos niciun cuvânt.

Malin se întoarce spre Rydstrom şi Johansson.

– Când aţi sosit mai era cineva pe aici?

– Nu. Cine să fi fost? întreabă Johansson.

– De pildă, cel care ne-a telefonat.

– Nu, nu era nimeni.

Malin ezită o clipă, apoi le ordonă:

– Securizaţi locul crimei. Începeţi de la fântână şi încercuiţi perimetrul până aici.

Malin se lasă încet pe bancă. Nu vrea să pară că impune ceva, aşa că încearcă o apropiere prietenească.

– Mă auzi? întreabă poliţista.

Se uită la pielea albă, strălucitoare. Rănile de pe braţe sunt ca nişte insuliţe. De parcă fata ar fi stat o întreagă noapte, iarna, afară. Toată suprafaţa pielii reflectă inocenţa în stare pură, ca şi cum ar fi dansat cu diavolul în pragul morţii şi apoi ar fi supravieţuit ca prin minune.

Fata nu scoate niciun sunet.

Un vag miros de clor ajunge în nările lui Malin, amintindu-i de cel al piscinei.

Tânăra paramedic stă alături, tăcută. Nu pare să o deranjeze faptul că poliţista nu a apucat să se mai prezinte.

– Vrei să îmi povesteşti ce s-a întâmplat?

Tăcere însoţită de o uşoară mişcare.

– Nu-ţi fie frică.

Nici-o reacţie, niciun răspuns, nimic.

– Rămâneţi lângă ea, spune Malin ridicându-se. Nu o lăsaţi singură.

Jos, aproape de fântână, cei doi poliţişti fixează cordonul de securitate în jurul unui copac. Niklasson se grăbeşte spre ambulanţă.

– Acum o putem duce la clinică? întreabă cu voce blândă, empatică, liniştitoare colega acestuia. Uitasem: mă numesc Ellinor. Ellinor Getlund.

Malin îi întinde mâna.

– Comisar Malin Fors. Să mai aşteptăm o clipă, chiar dacă ştiu că trebuie dusă la spital. Dacă îi mai lăsăm puţin timp, poate că se va decide să spună ceva. Mă duc să arunc o privire.

Pavilionul este acum în umbra unui stejar. Dar tot simte că transpiră.

Mobilul indică ora 8:17.

Chiar şi aşa, e cald ca-ntr-un cuptor.

În momentul în care intră atentă în pavilion, se abate asupra ei o căldură stranie, umedă. De parcă ar fi vorba despre un microclimat. Deşi pavilionul nu are pereţi, în interiorul lui cu siguranţă sunt cu cinci grade mai mult decât afară. Este mai degrabă o structură ridicată din mai mulţi stâlpi decât o încăpere propriu-zisă.

E atât de cald că parcă s-ar afla pe altă lume.

Ca şi când nişte molecule feroce s-ar fi adunat aici, de parcă un diavol invizibil ar dansa în aer.

Este atentă să nu şteargă urmele de paşi. În fundul pavilionului zăreşte o baltă de sânge şi câteva pete roşii de jur-împrejur care, împreună, aproape că desenează un corp.

Ce-oi fi căutat pe aici noaptea, târziu? Nu eşti nici măcar de vârsta fetei mele. Nu aveai de ce să ajungi aici.

Nici haine, nici bucăţi de stofă, cel puţin după câte poate să vadă Malin.

Sună un mobil, apoi aude în spatele ei vocea lui Ellinor Getlund, voce care se apropie. Doar nu a lăsat-o singură pe fata aceea?!

Malin se lasă pe vine şi inspiră profund. Trece prudentă mâna peste scândurile podelei, fără a le atinge, pentru a nu distruge vreun indiciu înainte de a peria totul echipa de prelevare a amprentelor şi specialista Karin Johannison.

Alături de locul în care a fost găsită fata descoperă urme de sânge pe balustradă.

Să fi sărit cineva peste? Sau chiar tu ai sărit pe deasupra ei de una singură?

În parc răsună voci de copii.

De ce or fi venit atât de dimineaţă?

Malin se ridică şi se apropie de balustradă. De cealaltă parte observă numeroase urme de paşi şi, ceva mai departe, în tufişuri, mai multe ramuri rupte. Un pin cu scoarţa uscată. Acolo să se fi ascuns agresorul pentru a o aştepta? S-o fi târât în boscheţi?

Copiii râd.

– Poliţia, mâinile sus!

Prin preajmă sunt mulţi copii care, deodată, încep să ţipe însoţiţi, ca de un ecou, de voci iritate de femei, întrerupte de glasul lui Niklasson:

– Drace, asta ce mai e?!

Malin se întoarce.

Zece ţânci în haine galbene, care plâng. Iar educatoarele par perplexe observând fata goală, bătută şi incredibil de curată care se îndreaptă către ei.

– Ţi-am zis să nu te mişti de lângă ea! se răsteşte Malin.

Ellinor Getlund fuge s-o prindă cu mobilul într-o mână şi cu pătura oranj, pe care o smulsese de pe pietrişul din faţa băncii, în cealaltă.

Fata dezbrăcată, cu pielea ca de sticlă, trece de împrejmuirea spaţiului de joacă din apropierea balansoarelor, fără a-i păsa nici de rănile de pe braţe şi de pe picioare, nici de sângele care i se scurge lipicios dintre coapse.

Se aşază pe unul dintre pneuri şi începe să se legene ca într-o încercare încăpăţânată de a opri timpul.

Trupul alb scânteiază, iar picioarele par aproape fosforescente.

Aproape de fântână, Rydstrom şi Johansson desfăşoară banda de securitate de parcă nimic nu s-ar întâmpla.

Unde-o fi Zeke? Chiar am nevoie de el. În acest moment.

4

Zeke intră atent în pavilion şi vine până lângă Malin.

Ajunsese chiar după ce fata fusese luată de pe balansoar, învelită în pătură şi adusă să se aşeze pe o bancă, în spatele ambulanţei. Nu opusese nici-o rezistenţă.

Copiii plecaseră. Se liniştiseră repede. Părea să îi distreze fata aceea ciudată şi goală, care se dădea în balansoar. Le-ar fi plăcut să fie lăsată în pace, să îşi vadă de ale ei. Unii chiar păruseră dezamăgiţi când Malin şi Ellinor Getlund o ajutaseră să se dea jos.

Malin îi explicase uneia dintre educatoare că, pentru moment, terenul de joacă era considerat scenă a crimei, dar că se vor putea întoarce la joacă a doua zi. Educatoarea nu avea niciun chef să afle ce se petrecuse. Era preocupată mai degrabă să ducă în altă parte copiii.

Zeke sosise în fugă. Dădea din cap şi picăturile de transpiraţie de pe fruntea de bărbat de patruzeci şi cinci de ani se iveau pe măsură ce se apropia. Era îmbrăcat în cămaşă şi blugi albastru-deschis şi într-o haină bej. În picioare purta pantofi negri, mult prea grei pe o asemenea caniculă, dar trebuia păstrată conduita oficială.

Malin îşi ieşise din fire şi striga la Ellinor Getlund, aflată lângă maşină.

– Când te afli la locul faptei eşti obligată să execuţi ordinele poliţiştilor. Ţi-am spus să nu te mişti de lângă ea!

Ellinor Getlund nu părea deloc intimidată:

– Când o putem lua de aici? Trebuie dusă la spital.

– Când o să-ţi spun eu.

– Păi…

– Niciun păi.

Apoi, lui Zeke:

– Pe unde-ai umblat?

– Am rămas în pană de benzină. Din fericire, la două sute de metri era o benzinărie. Nu mi s-a mai întâmplat de ani de zile. Cred că e din cauza mizeriei ăsteia de căldură.

– Din cauza căldurii, da?

– Dacă îţi paralizează creierul...

– Aşa e. Să sperăm că nu vom rata, din cauza asta, prea multe elemente ale anchetei.

După ce l-a informat asupra lucrurilor observate în pavilion, au intrat împreună. Acum stau unul lângă altul, în spaţiul deschis, iar pe figura lui Zeke se poate citi îndoiala.

– Ce ştim până acum? Violul e sigur?

– Nu, dar toate indiciile duc spre concluzia asta.

– Hmm.

– Poate că fapta s-a petrecut în tufişuri...

Zeke clatină din cap.

– Sau poate în altă parte, după care a adus-o aici. S-o ia dracu' de treabă, ce cald poate să fie aici!...

– Aş vrea să stai de vorbă cu ea, îi spune Malin. Poate c-o s-o poţi face să ne zică ceva. Am senzaţia că doar aici ar putea vorbi şi nu în altă parte.

Uşa din spate a ambulanţei este deschisă.

Fata fusese dusă înăuntru şi îşi trăsese cuvertura oranj peste cap, rămânând cu ochii aţintiţi în podea. Tânăra paramedic este lângă ea. Interiorul vehiculului miroase a spital şi a detergent, tuburile de oxigen se întind de-a lungul pereţilor şi fire subţiri, cu garnituri galbene la capete, atârnă din tavan. Pe unul dintre pereţi este fixat un aparat cardio-pulmonar.

Oi mai fi salvat tu vieţi, ambulanţo, îşi zice Malin, dar pe fata asta nu cred să reuşeşti.

Oare, va putea cineva s-o facă?

Zeke urcă urmat de Malin care, cu un gest al mâinii, îi dă de înţeles lui Ellinor Getlund că poate pleca. Iau loc de o parte şi de cealaltă a fetei. Zeke începe:

– N-ar fi rău să ridici ochii şi să te uiţi la mine. Bun, nu e neapărat important.

Fata nu face nici-o mişcare.
– Ce s-a întâmplat astă-noapte? Poţi să-mi povesteşti?
Tăcere îndelungată.
– Te-a atacat cineva astă-noapte?
Zeke îşi trece palma peste capul ras şi strălucitor.
– Nu e nici-o problemă dacă nu vrei să ne spui nimic, însă ne-ar ajuta mult dacă ne-ai spune măcar cum te numeşti.
– Mă numesc Josefin Davidsson, răspunde fata.
Apoi tace din nou.

Ambulanţa rulează în direcţia fântânii.
Josefin Davidsson tot nu spune nimic. Le-a comunicat numele şi atât.
Ce s-a-ntâmplat?
Ce căuta în parc?
Dar hainele unde sunt?
A spălat-o cineva?
Cine îi sunt părinţii?
Unde locuieşte?
Cine a sunat la poliţie? Cel care a descoperit-o sau?...
Malin este uimită de tăcerea adolescentei. Cele câteva cuvinte pe care le pronunţase le circulă prin craniile transpirate: „Mă numesc Josefin Davidsson."
– Şi acum? Îl aude pe Zeke după ce ambulanţa dispare din raza vederii.
– Acum o aşteptăm pe Karin.
– Karin Johannison?
Malin sesizează dispreţul din vocea lui Zeke. Şi se întreabă de ce o fi având o atât de proastă impresie despre colega lor. Fiindcă este frumoasă? Fiindcă este inteligentă? Sau fiindcă este bogată şi bogăţia poate însemna superioritate socială?

– Bali... Am stat la Bulgari-Camp, în Uluwatu, povesteşte Karin Jonannison pe când răzuieşte urmele de sânge de pe

balustradă. De fiecare dată îmi iau concediul în august şi plecăm toată luna. E cea mai frumoasă perioadă a anului.

– Jan şi Tove sunt acolo chiar acum.

– Super! Ştii exact unde?

– Într-un hotel din Kuta Beach.

– Este una dintre cele mai frumoase plaje. Dar şi foarte frecventată de turişti.

Malin observă cât de bronzată este Karin, deşi a lucrat toată vara în laborator. Arată indecent de proaspătă şi de veselă, ca de obicei, ochii albaştri îi scânteiază de energie pozitivă, pielea îi este strălucitoare şi bine îngrijită. Îmbrăcămintea, dintr-un material scump de culoare roz, mulată perfect pe corp, se adaugă şi ea la impresia de înaltă societate.

Karin termină de examinat tufele şi iarba din jurul pavilionului, punând resturile descoperite în mici pungi de plastic pe care scrie cu un marker roşu.

– Voi căuta şi amprente, numai că aici pot fi mii sau niciuna. Pe lemn e treabă dificilă.

– Şi eu care îmi închipuiam că o să dai peste tot de amprente, scrâşneşte Zeke.

Karin nici măcar nu îl bagă în seamă.

– Poate că aşa cum ai spus tu s-au petrecut lucrurile, zice Malin. A abuzat de ea în boscheţi, după care a târât-o până aici şi a săltat-o peste balustradă. Trebuie să aşteptăm concluziile doctorilor în ceea ce priveşte rănile.

– Nici nu ştim sigur dacă a fost violată sau nu. Şi nici dacă atacatorul a fost un bărbat.

Tonul lui Zeke e ostil.

– Hai să ne întoarcem la comisariat, adaugă Malin întrebându-se de ce Daniel Hogfeldt nu a apărut prin împrejurimi.

El sau altcineva de la *Corren* ar fi trebuit să vină încă de mult. Poate că le plecaseră în vacanţă informatorii. Sau

poate că ştirea nu era de ajuns de dramatică pentru a fi difuzată.

Scoate el, Daniel, capul imediat. E convinsă. În definitiv, este un caz fierbinte, de acum chiar mai fierbinte decât incendiile.

O tânără violată în parc.

O mulţime de gură-cască se strânsese dincolo de cordonul de securitate. Oameni în haine de vară care puneau una şi aceeaşi întrebare poliţiştilor: ce s-a-ntâmplat?

Zeke lasă maşina unuia dintre poliţişti, care să o ducă la comisariat. Malin merge după bicicletă, mai aruncă o privire în direcţia pavilionului şi, alături de Zeke, iese din parc.

Acesta nu este decât începutul, pare a-i anunţa soarele, vara o să fie şi mai caldă, şi mai insuportabilă. O să vedeţi voi, după lumină vine întunericul.

– Haide odată, Malin!

Zeke pare şi liniştit şi nervos în acelaşi timp.

În sfârşit, un caz adevărat. Şi mai e şi vară. Aşadar, nici vorbă de hochei.

Malin ştie că Martin, băiatul lui Zeke şi starul echipei Linköping HC, mândria întregului oraş, nu mai are antrenamente timp de trei săptămâni. Zeke detestă hocheiul, dar, de dragul fiului său, se duce la toate meciurile care se joacă acasă. Doar că în această perioadă a anului nici măcar la Cloetta Center nu mai este gheaţă.

Sunt cel puţin şase sute de metri până la comisariat, se gândeşte Malin. O fată a fost agresată şi violată sub ochii autorităţilor. Sentimentul de siguranţă nu e decât o iluzie.

Îi depăşesc patru adolescente pe biciclete, cu genţile de plajă pe portbagaje.

Merg să se răcorească. La piscina *Glyttinge*? Sau la *Tinnis*?

Zgomot şi aglomeraţie. Vacanţa şi o umbră care ne pândeşte din întuneric, din spatele unui copac.

5

Aţi spus că vreţi să mergem să facem baie, să înotăm. Mami, sunt la tine aripioarele gonflabile de baie? Nu mi-ai văzut colacul? Nu vreau să mă duc la fund.

Vă aud, vă aud... Sunteţi sus, dar nu ştiu dacă şi voi mă auziţi când vă strig. Picăturile le pot simţi. Rămân. Ele ce-or fi simţind? Miros altfel decât apa. Nu cumva e miros de fier? De baligă?

Vă aud paşii pe deasupra.

Cred că mă aflu undeva, la subsol, sau poate că fac o baie cu toată umezeala şi întunericul care mă înconjoară, poate că despre apă este vorba.

Acum jucaţi ceva. Unde mi-e mingea, mami? Trebuie s-o prind? Nu mi se mişcă braţele. Încerc eu să dau din ele, încerc şi iar încerc, dar parc-au încremenit.

De ce vă bateţi joc de mine?

Nu mai vreau să călcaţi peste mine.

Unde mă aflu?

Tati, unde eşti?

Pot să înot, pot să mă las purtată de val, dar tot nu ajung nicăieri. Pot să înot, dar nu pot să respir. Sunt într-un spaţiu închis.

Grădiniţa de dincolo de parc, din faţa sălii de şedinţe a comisariatului, este închisă vara. În consecinţă, au dispărut puştii de pe balansoare şi de pe toboganele roşii, mânuţele durdulii care scormoneau prin groapa cu nisip.

În locul lor au apărut doi zugravi care stau fiecare pe câte o scară, cu bustul gol, vopsind în roz, cu mişcări sacadate şi mult prea rapide, un perete.

Culori vii pentru copii vii.

Malin aruncă o privire prin sala de şedinţe. Pereţii sunt galben-deschis şi o tablă albă este aşezată lângă uşă.

Ceasul de pe perete arată 10:25. Şedinţa de dimineaţă începe cu întârziere din cauza incidentului din parc.

Cât să fie afară? Treizeci şi cinci de grade şi tot atât înăuntru?

Sven Sjoman stă în faţa lui Malin cu aer suferind. Petele de transpiraţie de pe cămaşa în carouri maro se întind până aproape de pântece.

Pe o asemenea caniculă nu sunt cine ştie ce raritate crizele cardiace. Este însă prudent şi nu se mişcă mai mult decât e nevoie. Are cincizeci şi cinci de ani, dintre care treizeci şi trei în serviciul poliţiei, şi Malin de la el a învăţat toată meseria. În sfârşit, aproape toată.

În primul rând m-ai făcut să am încredere în mine, se gândeşte Malin, să simt că realmente sunt făcută pentru a conduce anchete.

– Eşti cel mai dotat poliţist cu care am lucrat vreodată, îi spusese el într-o zi.

Să fi fost conştient de impactul pe care îl avuseseră cuvintele acelea? Cu siguranţă, altfel nu le-ar fi pronunţat.

Zeke este aşezat lângă ea şi picăturile de transpiraţie i se scurg pe nas şi pe frunte. Lui Malin i se pare că tocmai a ieşit de la antrenament fizic.

– Iată-ne în echipă completă, începe Sven. Aşa că nouă ne revine sarcina de a lămuri ce s-a întâmplat astă-noapte. Ne-a mai fost semnalat un caz: o fată pe nume Theresa Eckeved, de paisprezece ani, a fost dată dispărută de către părinţii ei. Ambele cazuri sunt de acum în sarcina mea.

– Ia te uită, zice Zeke, fetelor a început să le sufle vântu-n pupă!…

Până acum nu s-a întâmplat absolut nimic, şi-acum, dintr-odată, ne cade ceru-n cap, se gândeşte Malin.

– Dispărută? repetă ea cu voce tare. O fată de paisprezece ani? Cu siguranţă a fugit de acasă.

– Posibil, o întrerupe Sven. Părinţii Theresei Eckeved mi-au povestit ce s-a întâmplat. Să începem, însă, cu Josefin Davidsson.

– Uite cum vin una după alta..., zâmbeşte Zeke.

Privirea lui epuizată şi-a regăsit energia. Amestecul acesta de excitare şi de entuziasm din timpul lucrului este unul dintre sentimentele vinovate pe care le simte adesea un poliţist.

Un viol - şi te arunci în acţiune.

O crimă - arzi de nerăbdare.

– Medicii de la spitalul universitar o examinează. Vor vedea dacă a fost violată sau nu. Psihologii de serviciu au fost chemaţi şi se vor ocupa de ea, încercând să o facă să vorbească.

– Am verificat adineauri, îi informează Malin. În Linköping există o sută douăzeci de persoane cu numele de Davidsson. Va trebui să mobilizăm întreg personalul disponibil şi să dăm telefoane.

– Tot nu ştim cine a telefonat, adaugă Zeke.

– Aşa e. Va fi o sarcină dificilă, anunţă Sven. Apelul provine de la un mobil cu cartelă. Poate că este vorba despre cineva care trecea pe acolo şi nu avea niciun chef să aibă de-a face cu poliţia. Sau poate despre cineva care are legătură cu agresiunea. Deocamdată, niciun membru al familiei Josefinei Davidsson nu a dat vreun semn de viaţă. Nimic. Trebuie interogaţi cei ce locuiesc în jurul parcului. După ce doctorii şi psihologii îşi vor termina treaba, putem încerca să o mai interogăm o dată.

– Poate că este mai mare decât pare, spune Malin, şi a rămas singură acasă în timp ce părinţii au plecat în vacanţă.

– Ceea ce ne aduce la Theresa Eckeved, explică Sven. Părinţii au fost la Paris, iar Theresa a decis să rămână împreună cu prietenul ei în vila familiei, la Sturefors.

Malin simte un fior în momentul în care aude cuvintele „vilă” şi „Sturefors”.

Sturefors. Cartierul de la marginea Linköpingului, unde a crescut.

Mii de imagini îi trec prin minte: cum i se tot învârteau părinţii de colo-colo în loc să meargă unul lângă altul. Cum se plimba ea prin casă ori prin grădină având senzaţia că trebuie să mai existe şi o altă realitate decât aceea în care trăia, şi că fiecare colţişor, fiecare tufiş, fiecare cuvânt, fiecare aluzie ascundea o enigmă. Dorinţa de a se face mare şi speranţa deşartă că, astfel, viaţa avea să i se schimbe.

Camera ei de copil, cu postere ale grupului *Duran Duran*.

Nick Rhodes. *See them walking hand în hand across the bridge at midnight şi Girls on film*.

– Aseară, când s-au întors, Theresa nu era acasă. Au sunat la părinţii prietenului ei, care le-a explicat că a stat tot timpul cu aceştia, în casa lor de vacanţă, dar fără Theresa.

Markus.

Tove.

La început, Tove nici măcar nu minţise privitor la relaţia lor, ci doar nu comunicase adevărul, făcând tot ce se putea pentru a găsi un spaţiu pentru iubirea ei cu care se temea că Malin nu va fi de acord. Fiindcă nu are încredere în mine, îşi zice aceasta. Îşi închipuia că o voi certa. Şi aşa ar fi fost. Mă gândeam că o voi apăra, ceea ce nu ar fi fost adevărat: pur şi simplu aş fi încercat să o împiedic să comită aceeaşi greşeală ca şi mine. Doamne, Doamne, aveam doar douăzeci de ani când am rămas gravidă cu ea. Nu aş suporta să o văd alunecând în acelaşi haos ca şi mine la vremea mea.

Chestia asta se numeşte mamă ratată. Şi cu asta, basta!

– Nu i-au telefonat fetei pe când erau la Paris?

Zeke pare din nou obosit şi vocea îi e răguşită.

Cu siguranţă acum le pare rău că au plecat în călătorie, îşi spune Malin.

– După câte se pare, nu, răspunde Sven. Nu au găsit-o nici pe fix, nici pe mobil, dar nu şi-au făcut cine ştie ce probleme.

– A, da?!

– Aparent, fata trecea printr-o fază mai rebelă. În plus, îşi pierduse de mai multe ori mobilul.

– Cât au stat la Paris?

– Şase zile.

– Ceea ce înseamnă că poate să fie dispărută de o săptămână, constată Zeke.

– Părinţii nu au nici-o idee pe unde ar putea fi?

– Nu, sau cel puţin nu aveau când i-am întrebat.

Sven Sjoman îşi aranjează cămaşa, apoi continuă:

– Cu toate că fata din parc este prioritatea numărul unu, treceţi, totuşi, şi pe la Sturefors. Vorbiţi cu părinţii şi încercaţi să îi liniştiţi. Dacă ne luăm după statistici, mai devreme sau mai târziu tot se va întoarce ea.

După care menţionează o adresă aflată nu departe de casa în care a crescut Malin. Din acelaşi cartier.

Nu a mai dat pe acolo de când părinţii ei vânduseră casa pentru a cumpăra apartamentul. Acum, locuiesc în Tenerife. De obicei mai vin vara, însă acum câteva săptămâni tatăl ei o anunţase la telefon: „Vara asta rămânem aici. Maică-ta s-a apucat de golf şi vrea să urmeze nişte cursuri, care vara sunt mai ieftine decât iarna”.

Malin reflectează cu voce tare:

– Presei ce îi spunem? Or să se arunce pe cazurile astea două ca nişte hiene înfometate.

– Cu siguranţă, confirmă Sven. De asta nici nu trebuie să facem valuri, deocamdată. Încă nu ştim dacă este vorba despre un viol şi, în privinţa celeilalte fete, poate că le va lua ceva timp până vor auzi şi de ea. S-ar putea, totuşi, să avem la dispoziţie o zi liniştită pentru a ne vedea de treabă. Să profităm de ea. E foarte posibil, pe de altă parte, să avem nevoie de sprijinul locuitorilor, poate chiar pentru ambele cazuri. Să mai aşteptăm şi să vedem cum evoluează lucrurile. Trimiteţi-mi mie toate solicitările presei. Mă voi ocupa eu de jurnalişti cât lipseşte Karim.

– Dacă se-ncinge treaba, se-ntoarce el, e de părere Zeke.

– Clar, întăreşte Malin şi, în acelaşi moment, mobilul începe să îi sune.

Priveşte numărul de pe ecran, deschide şi ascultă.

– Trebuie să vorbeşti cu Sven Sjoman, spune. În vara asta el se ocupă de relaţiile cu presa.

Şi îi trece aparatul lui Sven, ridicând din sprâncene şi zâmbind ironic.

– E Daniel... Daniel Hogfeldt de la *Corren*, explică. Vrea să îi confirmăm informaţiile privind fata violată în parc şi pe cea de la Sturefors, dispărută, şi-ar mai vrea să ştie dacă ne gândim că există o legătură între cele două cazuri.

6

O legătură? O fată dispărută, o alta agresată, poate chiar violată. Ideea nu este nici absurdă, nici trasă de păr. Timpul şi ancheta vor arăta care este legătura, dacă există vreuna.

Dar deocamdată abia sunt la punctul zero. Dincolo de parbriz aerul pare încremenit, strălucind ca şi cum i-ar lipsi oxigenul. Pe câmpie, grâul s-a îndoit sub povara canicule, de parcă un pumn uriaş ar presa plantele tunând: să nu credeţi că mai puteţi supravieţui, nu în vara aceasta, căci va fi anul pământului ars.

Mâinile lui Zeke ţin liniştite volanul Volvo-ului. Ca acelea ale fiului său crosa de hochei.

La sfârşitul sezonului trecut, *Toronto Maple Leafs* îi prezentase o ofertă lui Martin, pe care acesta o respinsese. Iubita lui era gravidă şi dorea să nască la Linköping. Iar sponsorii Cloetta şi Saab îşi deschiseseră larg pungile pentru a-l păstra.

– Acum, puştiul e bogat, comentase Zeke. Şi-o să fie şi mai bogat, odată ajuns în Statele Unite.

Ai fi zis că Zeke spera ca Martin să plece, de parcă s-ar fi săturat şi de hochei, şi de glorie, şi de bani.

– E un sport de tot căcatul.

Malin îl întrebase cum se simte ştiind că va deveni bunic.

– Pesemne că eşti şi nervos, şi mândru, adăugase, dar Zeke îi răspunsese printr-un mârâit.

Nu mai insistase. Era convinsă că, odată apărut bebeluşul, se va simţi mândru. Fetiţa îl va lovi cu mânuţele plăpânde, ţipând, peste craniul ras şi Zeke o să fie mort după ea.

Sturefors.

Se apropie tăcuţi de cartier. Malin închide ochii.

Două picioare de fată alergând pe iarbă. Singură în grădină. Parfumul tatălui. Al mamei. Malin îi aude certându-se, plângându-se. Şi-ar fi dorit să o apere, să o incite, să-i arate că înseamnă şi ea ceva.

Uite-l, acum, alături de mama, cum îşi strânge buzele pe când ea ţipă. Protestele neconvingătoare dispar pe măsură ce litania continuă.

Malin simte încă o dată vântul trecându-i prin păr în timp ce merge cu bicicleta la şcoală.

E o competiţie, îşi spune Malin, totul e o competiţie.

Abia acum îşi aminteşte, în automobilul climatizat, că, într-o noapte, când credeau că adormise, spuseseră: „Nu trebuie să ştie. Va rămâne doar între noi."

Vocea încăpăţânată a mamei. Vocea cuiva mulţumit de ceea ce făcuse.

Ce nu avusese voie să afle?

Malin îşi aduce aminte meciurile de fotbal ale băieţilor, de pe peluza din spatele şcolii, de tricourile roşii ale echipei cartierului.

Corpuri. Căldură. Lumina proiectorului. Bankeberg SK, Ljugsbro ID, LFF, Saab. Băieţii şi, alături de ei, fetele, sub aceeaşi pătură, în pivniţă. Dac-ar fi apărut cineva...

Malin revede liliecii şi gardurile vii. Familiile chiar familii se străduiau să fie. Copiii oricum erau copii. Se scăldau, ştiind că într-o bună zi vor veni şi ei la rând.

Sturefors.

– Aici poţi s-o iei la stânga, spune Malin.

– Cunoşti cartierul?

– Da.

Zeke ridică ochii fără să-i pese de panoul „Atenţie, copii!" agăţat pe un perete de un alb scânteietor.

Tabloul de bord indică treizeci şi cinci de kilometri pe oră, cu cinci mai mult decât viteza legală în această zonă.

– Cum aşa?

Nici măcar colegul meu cel mai apropiat nu e la curent, se gândeşte Malin. Nici nu e nevoie. Nu am niciun chef să îi povestesc cum am crescut eu într-o casă aflată la câteva străzi mai departe, că am locuit aici de când m-am născut până în momentul în care am părăsit Stureforsul cel fericit, luându-mi zborul din căminul părintesc. Nu am niciun chef să îi povestesc ce am făcut cu Ştefan Ekdahl în patul alor mei, cu patru luni înainte de a împlini treisprezece ani. Află, Zeke, că nu ştiu de ce nu am nici cel mai mic chef s-o fac.

Se gândeşte la Jan.

Uite că au trecut mai bine de zece ani de când au divorţat, dar tot nu au reuşit să se despartă cu totul.

Părinţii ei sunt căsătoriţi ca din epoca de piatră, fără a fi fost vreodată prea apropiaţi unul de altul.

– Pur şi simplu ştiu cartierul.

– Haide, Fors, recunoaşte, e ceva ce nu vrei să-mi spui.

– Deh, răspunde Malin în timp ce Zeke parchează în faţa unei case din cărămidă albă, înconjurată de un gard jos, de aceeaşi culoare.

– Casa Theresei Eckeved. Te rog să cobori, draga mea.

În fundul curţii străluceşte apa unei piscine. De jur-împrejur se văd mai mulţi boscheţi aranjaţi cu grijă şi poteci cu iarba proaspăt smulsă.

Pe o masă din lemn de tec sunt puse cafea şi prăjituri. Un ventilator se învârte pe tavanul verandei, chiar lângă şemineu, răspândind o răcoare plăcută. Lângă cafetieră este aşezat un bol cu cuburi de gheaţă.

– În caz că beţi cafea con hielo, explică Agneta Eckeved când iau loc cu toţii la masă.

– Mulţumesc, prefer caldă, răspunde Zeke.

După care, Sigvard Eckeved este cel care li se adresează. Este neliniştit, nervos.

– Nu înţeleg de ce ne-a minţit.

Cuvintele îi trădează uimirea şi îşi dă seama că mare lucru despre viaţa fetei lui nu are de spus.

Repetă ceea ce poliţiştii deja ştiu: fuseseră la Paris, prietenul fetei promisese că va rămâne cu ea, dar, în loc de asta, plecase cu părinţii la casa lor de vacanţă. În plus, nu găsiseră nici portmoneul, nici mobilul Theresei, nici, nici...

Malin şi Zeke îl lasă să vorbească, singura care îl întrerupe din când în când fiind soţia lui, a cărei voce este şi mai neliniştită.

O fi ştiind ceva ce ar trebui să ne spună, dar n-o face? se întreabă Malin.

În momentul în care Sigvard Eckeved îşi încheie raportul, Zeke intervine:

– Aveţi nişte fotografii de-ale Theresei? Pentru noi, dar şi pentru alte comisariate, în cazul în care va fi nevoie să lărgim cercetările?

Agneta Eckeved se ridică de la masă fără un cuvânt.

– A fugit de acasă, nu-i aşa? întreabă Sigvard Eckeved în clipa în care soţia îi dispare în casă. Aşa se întâmplă chestiile astea, nu?

– Vom încerca să aflăm, răspunde Malin. Se va întoarce ea, cu siguranţă. Din punct de vedere statistic, şansele sunt aproape de sută la sută.

În acelaşi timp se gândeşte: Şi dacă nu se va întoarce, la ce vor mai fi bune toate cuvintele astea pline de speranţă? Ceea ce îţi spun acum, nici că te va mai interesa atunci.

Agneta Eckeved revine cu mai multe plicuri pline de fotografii pe care le aşază pe masă, în faţa lui Zeke şi a lui Malin.

– Uitaţi-vă şi luaţi-le pe cele de care aveţi nevoie.

Toată lumea zice că sunt o fată cuminte.

Dar de unde pot şti că nu o spun doar ca să îmi facă plăcere? Şi, pe urmă, nici nu mă interesează să fiu cuminte. Păi, cine căcat vrea să fie cuminte? Că sunt şi eu o adultă, de acum.

Mi-ai vorbit în aşa fel încât m-ai făcut să roşesc, dar era apa rece, aşa că nimeni nu a intrat la idei.

Murdărie. Dar chiar e murdar aici? De unde să fie pozele astea? De ce le pot vedea fără a le putea înţelege? Cele mai multe sunt de anul ăsta, fotografii de care mama face tot timpul. Nu mai mitralia atâta, mami! Mai bine vino să mă cauţi. Tati, mi-e frică.

Plaja, anul trecut, în Mallorca.

Iarna la St. Anton, soarele de pe cerul senin, zăpada perfectă.

Crăciunul şi Paştele.

Cum de pot vedea fotografiile şi vă pot auzi, din moment ce nu sunt aici?

Dar apa? De ce e atât de murdară, de dură, ca un lut îngheţat, când ar trebui să îmi îmbrace blând trupul?

Mami, dă-mi colacul.

Mi-a rămas mic, nu?

Şi pe urmă o voce de fată mai mare decât mine.

Foarte mic, nu-i aşa, Reke? Dar cine e Reke?

Sunt aşa de obosită, tati. E frig şi întuneric aici. Şi sunt singură.

Nu aici ar trebui să fiu. Ştiu. Şi nu vreau să fiu aici. Vreau să fiu cu voi, pot să vă văd, dar e de parcă nu aţi exista, de parcă nu aş exista.

În definitiv, chiar exist?

Întrebarea asta mă înspăimântă. Dar când mă gândesc la tine, tati, mi se încălzeşte inima. Deşi, din când în când mi se face frică. De ce nu vii?

Malin alege o fotografie pe care se vede bine chipul Theresei: are buzele pline, obrajii rotunzi, ochi vii, întunecaţi, negri aproape şi părul şaten lăsat până la umeri.

Nu are rost să întreb cum era îmbrăcată, dar poate că ar fi de interes să aflăm cum se îmbrăca în mod obişnuit.

– Blugi. Cămăşi. Niciodată rochie sau fustă. I se părea exagerat de feminin.

– Totuşi, în fotografii pare o tânără ca la carte.

– Nu vă luaţi după aparenţe. E un băiat ratat, zice Sigvard Eckeved.

– Aveţi idee cam pe unde ar putea să fie? La vreun prieten sau prietenă anume?

Părinţii dau din cap.

– Nu are prea mulţi prieteni, explică Agneta Eckeved. În sfârşit, vreau să zic, ştie multă lume, dar cu puţini este cu adevărat prietenă.

– Avem nevoie de numărul de telefon al prietenului ei, spune Malin. De cele ale tuturor persoanelor pe care le cunoştea, sau cel puţin al celor pe care le ştiţi şi dumneavoastră. Şi ale tuturor celor care se ocupau de ea. Profesori, antrenori sau alte funcţii.

– Nu prea era atrasă de sport, explică Sigvard Eckeved. Dar este o fată care a venit la noi, la piscină, de mai multe ori. O prietenă nouă care locuieşte în oraş. Agneta, ştii cum o cheamă?

– Nathalie. Însă nu îi ştiu numele de familie.

– Dar numărul de telefon?

– Nu, nici atât. Dar sunt sigură că o cheamă Nathalie.

– Nu ezitaţi să mă sunaţi dacă vă mai amintiţi indiferent ce altceva, le spune Malin.

– Theresa are computer?

– Da. E în camera ei. Dar nu îl foloseşte prea des.

– Îl putem lua cu noi? Pentru a verifica mailurile.

– Da, sigur că da.

– Mulţumim, zice Zeke. Piscina este cu adevărat îmbietoare, adaugă.

– Puteţi face o baie dacă vreţi, propune Sigvard Eckeved.

– Mulţumim, însă ne cheamă datoria.

– Într-adevăr, foarte îmbietoare, confirmă Malin. Şi, desigur, te răcoreşte.

Gata cu palavrele. Mai bine m-aţi căuta. Fiindcă am dispărut. Acum o ştiu. Asta trebuie că s-a întâmplat. Altfel ai fi

venit după mine, nu-i aşa, tati? Doar nu credeţi că sunt aici fiindcă aşa am vrut eu!

Adică, aţi crezut că era prietenul meu? Cum de-aţi putut fi atât de naivi?

Aş vrea să vă spun adevărul.

Strig eu, dar tot nu mă auziţi. Şi nu se mai termină acolo, sus, soneria mobilului. Nu vă mai bateţi joc de mine! Nu vă mai bateţi joc de mine!

Da. Fors sunt.

Malin stă pe treptele gen anii şaptezeci ale casei familiei Eckeved şi îşi scoate telefonul mobil din geantă. Răspunde după al treilea apel. Zeke e alături, cu laptopul Theresei la subsuoară.

– Sjoman la aparat. Puteţi merge la spital, la secţia zece. Doctorul a examinat-o. E mai bine, ba chiar ne-a şi spus cine este.

– Josefin Davidsson?

Canicula îi strânge capul ca o bandă incandescentă.

– Păi, cine altcineva, Malin?

– Ce aţi mai aflat?

– Că are cincisprezece ani şi locuieşte la Lambohov cu părinţii.

După ce închide, Malin se mai uită încă o dată în urmă, prin sticla verde a uşii de la intrare, şi observă silueta lui Sigvard Eckeved umblând încolo şi-ncoace.

7

Sigvard Eckeved de-a lungul vremii

Ai venit prea târziu, Theresa. Aveam patruzeci şi doi de ani şi mama ta patruzeci şi unu.

Făcusem toate testele, medicii spuneau că s-ar putea să nu fii normală, dar ai văzut lumina zilei ca o fiinţă perfectă, un dar al cerului.

Pentru mine nu eşti decât parfum, sentimente, zgomote şi respiraţie noaptea, în patul nostru cel mare.

Se spune că a avea un copil înseamnă a şti să îi dai drumul la vreme pentru a-l lăsa să meargă înainte pe calea vieţii lui. Să îl oferi lumii şi să îi oferi lumea.

Fac ceva pe genul ăsta de teorii. Eşti a mea. Şi eu sunt al tău, Theresa, şi lumea suntem noi doi. A avea un copil înseamnă a înţelege că toate fiinţele omeneşti nu sunt decât una singură.

Ai doi ani, mergi pe parchetul din living, începi să vorbeşti, dai din mâini şi absorbi lumea. Amândoi o absorbim. Chiar dacă mai ridic eu tonul din când în când, te îndrepţi către mine, cauţi lumea prin mine.

Ai patru ani şi jumătate. Te îndepărtezi tot mai mult cu trecerea timpului, însă de fiecare dată când faci să se nască în mine o emoţie, te apropii din nou.

Ai doisprezece ani. Noaptea intru încetişor la tine în cameră, te mângâi pe obraz, îţi inspir parfumul părului.

A noastră e fericirea, mă surprind gândind. Tu, eu, mama, visurile noastre şi viaţa pe care am dus-o împreună. Lumea se naşte prin tine.

Ai paisprezece ani. Când decisă, când furioasă, încă-păţânată, când drăgălăşenia întruchipată. Eşti cel mai frumos lucru pe care l-a aflat vreodată lumea.

Te înţeleg, Theresa, crede-mă. Nu sunt naiv.

Doar că nu vreau s-o iau prea repede.
Tu şi cu mine avem sentimentele noastre.
Şi simţim o iubire infinită.

8

Angajatul pentru curăţenie trece cârpa de şters peste linoleumul cu puncte galbene, umbrele se preschimbă în pete de soare ce redevin umbre după mişcările corpului voluminos al muncitorului prin faţa ferestrei de pe coridor.

Când soarele le luminează, unele părţi ale podelei par că se ondulează. În aer pluteşte un miros uşor de detergent şi de transpiraţie. Transpiraţia corpurilor convalescente.

Secţia zece.

Serviciul pentru tratamente uzuale de la etajul şapte al imobilului care adăposteşte spitalul. Câteva încăperi au uşile deschise, lăsând urme palide de lumină pe pereţii pe care vopseaua galbenă s-a decolorat. Prin ferestre, Malin zăreşte oraşul.

Pacienţii sunt întinşi în paturi. Unii poartă bluze verzi sau galben deschis, alţii au venit cu hainele de acasă. Aici nu este chiar atât de cald, ventilatoarele zumzăitoare îşi fac datoria suficient, dar epuizarea tot omniprezentă este, de parcă bolnavii ar fi tot mai bolnavi, iar cei ce lucrează în spital nu ar putea să îşi ducă până la capăt misiunea.

O infirmieră apare în cadrul uşii. Are părul roşcat şi cârlionţat şi jumătate din chip îi este plin de pistrui.

Se uită la Malin şi la Zeke cu ochii ei mari şi verzi.

– Sunteţi de la poliţie? Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede.

Cei doi se opresc în faţa ei. Chiar se vede aşa de clar de unde suntem? se întreabă Malin, apoi, cu voce tare:

– Unde putem găsi fata, pe Josefin Davidsson?

– În camera numărul unsprezece. Sunt şi părinţii cu ea. Doctorul Sjogripe ar dori, însă, să vorbiţi întâi cu dânsul. Puteţi intra, soseşte imediat.

Infirmiera le indică o uşă anume.

– Medicul soseşte în cinci minute.

Ceasul de pe perete arată ora 12:25.

Ar fi trebuit să fi mâncat ceva în drum. Stomacurile le ţipă de foame.

Închid uşa. Iau loc pe scaunele de lemn din faţa biroului a cărui suprafaţă gri, lustruită, este acoperită de broşuri, mape transparente şi dosare. Fereastra dă către o fortificaţie interioară. Pe etajera din spatele biroului sunt aliniate şi alte dosare pe care nu scrie nimic.

Aici e ceva mai cald. Conducta prăfuită pentru aer condiţionat, de pe tavan, scârţâie.

Cinci minute. Zece. Stau unul lângă altul, tăcuţi, economisindu-şi cuvintele pentru a le putea servi proaspete mai târziu. Acum e mai bine să nu spună nimic. Şi, oricum, ce-ar fi de spus?

După părerea ta, ce s-o fi întâmplat?

O să vedem.

A fost violată sau sângele avea altă provenienţă? Dar mirosul de clor? Ce era cu el? Dar pielea atât de curată? Şi rănile spălate?

Uşa se deschide şi doctoriţa Sjogripe intră purtând o bluză albă.

Are cam cincizeci şi cinci de ani. Părul grizonat şi scurt care îi încadrează faţa face să îi pară mai colţuroase decât în realitate obrajii, nasul şi gura.

De gât îi atârnă o pereche de ochelari de vedere ieftini, făcuţi pentru ochi treji, siguri, inteligenţi. Numai cine a avut tot ce şi-a dorit încă din copilărie poate avea o asemenea privire.

Malin şi Zeke sar de pe scaune.

Sjogripe. Sânge albastru din provincia suedeză Ostergotland. Castelul familiei de la Solunda, nu departe de Kisa, posedă unul dintre cele mai importante domenii agricole din întreaga provincie şi cele mai mari fabrici ale industriei agro-alimentare.

– Louise Sjogripe.

Îi invită să se aşeze, apoi ia şi ea loc la birou.

– Se poate spune că Josefin Davidsson se simte bine, ţinând cont de împrejurări, îi anunţă cu voce răguşită.

– Cred că deja aţi consultat-o. Ce ne puteţi spune?

Vocea lui Zeke trădează o anumită încordare, dar greu ar observa cineva fără a-l cunoaşte, atât e nuanţa de greu perceptibilă.

Louise Sjogripe surâde.

– Da, am consultat-o şi am consemnat observaţiile în dosar. Dar să vă spun şi ce cred.

– V-am fi recunoscători, în sfârşit, v-am mulţumi, spune Malin încercând să dovedească doctoriţei respectul datorat persoanelor din clasa nobiliară, dar fermitatea din ochii celei din faţa ei o face să întoarcă privirea către fereastră.

– După toate aparenţele a fost maltratată. Nu îşi putea provoca singură leziunile de la braţe şi de la picioare şi nici răni de apărare nu sunt, fiindcă nu au o repartizare, cum să zic, regulată. Sunt de părere că i le-a făcut cineva cu un obiect tăios, după care a spălat-o şi a şters-o minuţios.

– Ce fel de obiect tăios? devine Malin neliniştită.

– Greu de spus. Un cuţit? Poate da, poate nu…

– Şi sângerarea vaginală?

– Himenul a fost perforat şi rupt şi s-au spart vase intravaginale. De aici şi sângerarea. Dar nu este vorba despre o altfel de sângerare decât la obişnuita primă penetrare, deci cred că s-a folosit un obiect mai degrabă moale şi cu o anume precauţie.

Louise Sjogripe inspiră adânc, nu fiindcă ceea ce spusese ar fi costat-o vreun efort deosebit ci, mai degrabă, pentru a da greutate cuvintelor care urmează:

– Nu am găsit nici-o urmă de spermă. Însă agresorul nici prezervativ nu a utilizat, fiindcă nu am descoperit nici urme de lubrifiant. În schimb, am dat de particule minuscule de plastic albastru, de parcă Josefin ar fi fost penetrată cu un obiect.

– Şi…

Zeke încearcă să întrebe ceva, dar doctoriţa îl opreşte cu un semn al mâinii.

– Am trimis un eşantion la laborator. Cunosc procedurile. Am prelevat şi puţin sânge dintre coapse, care s-a dovedit a fi tot al ei. Dacă asta vă liniştеşte, nu am comunicat nimic părinţilor în legătură cu rănile fetei. Ştiu că anchetaţi o crimă şi nu doresc să mă amestec. V-am expus doar detaliile medicale.

Malin şi Zeke se uită unul la altul.

– Aşadar, nu şi-ar fi putut provoca singură rănile? întreabă Malin.

– Nu, e ca şi imposibil. Durerea ar fi fost mult prea mare. La fel şi penetrarea. Ar fi greu de crezut.

– Dar eşantioanele de sânge? continuă Malin. Au relevat ceva deosebit? Ar fi putut fi sub influenţa drogurilor?

– Prima analiză nu a dat vreun rezultat în acest sens. Am trimis probele la laboratorul central pentru un examen de detaliu, care ne va dovedi eventuala prezenţă a unor astfel de substanţe în sânge. Numai că multe dintre ele dispar rapid din organism.

– Dar faptul că a fost spălată? Părea că miroase a produse pentru curăţenie.

– Este adevărat, cineva trebuie că a spălat-o cu mare grijă. Ca şi cum ar fi vrut să o înapoieze absolut pură. Nu am descoperit nici cel mai mic fir de păr de la care să pornim în căutarea unei amprente ADN a agresorului.

– S-au depistat cumva urme ale unui anumit detergent pe corp?

– Posibil. Am prelevat eşantioane de piele de pe spate şi dintre coapse şi le-am trimis şi pe acestea la laborator.

– Cum se simte acum, după părerea dumneavoastră? La locul faptei nu a spus absolut nimic.

– Vorbeşte. Pare că evoluează pozitiv. Însă ai zice că nu îşi aminteşte nici cel mai mic detaliu din ceea ce i s-a întâmplat.

– Chiar nu îşi aminteşte?

– Nu. Nu e ceva neobişnuit blocajul psihologic după un eveniment traumatic. Poate că nici nu e rău. Violul este una dintre relele cele mai mari ale societăţii noastre. Acest tip de încălcare a legii şi a normalităţii merge din ce în ce mai departe în sensul lipsei de respect faţă de persoane necunoscute, cel mai adesea femei. Vreau să zic, numai în Linköping am avut două violuri în grup în ultimii trei ani.

Vorbeşte de parcă ar cita dintr-un editorial, se gândeşte Malin, după care întreabă:

– Când a început să vorbească?

– Când am consultat-o. A durut-o, a strigat un „Au!”, iar lucrul acesta a părut că o face să îşi regăsească cuvintele. Înainte nu zisese absolut nimic. Apoi şi-a spus numele şi s-a uitat la ceas. Ceva mai târziu s-a interesat ce caută la spital şi a fost de părere că părinţii îi erau probabil îngrijoraţi că nu este acasă.

– Am putea face cumva să îşi reamintească cele întâmplate?

– Doamnă comisar, nu aceasta este sarcina mea. Sunt medic, nu psiholog. Acum câteva ceasuri a discutat cu ea şi o psihologă, dar Josefin nu îşi mai amintea nimic. În momentul de faţă se află împreună cu părinţii în camera unsprezece. Puteţi merge să o vedeţi. Din punctul meu de vedere, poate fi interogată.

Doctoriţa Sjogripe deschide un dosar, îşi pune ochelarii pe care îi poartă la gât şi începe să studieze documentele.

Camera unsprezece este de un alb imaculat, învăluită într-o lumină limpede şi caldă. Fire de praf dansează în aer.

Cei doi Davidsson sunt aşezaţi pe marginea patului, de o parte şi de alta a Josefinei, care e îmbrăcată într-o rochie de vară cu flori roşii şi albe. Rănile îi sunt ascunse sub bandaje, iar pielea îi pare la fel de albă ca şi acestea.

Puteam să fi fost eu aşezată aici, în locul mamei ei, se gândeşte Malin.

Toţi trei le zâmbesc în momentul în care intră în încăpere după ce au bătut la uşă. Aud vocea veselă a Josefinei:

– Intraţi!

– Mă numesc Malin Fors şi sunt de la poliţie.

– Zacharias Martinsson.

Părinţii se ridică şi îi salută.

Birgitta. Ulf. Josefin rămâne întinsă, zâmbindu-le de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat noaptea trecută.

Şi eu tot ca tine am făcut, îi spune Malin în gând. Am ieşit de una singură într-o seară sufocantă de vară. Numai că nimic nu mi s-a întâmplat.

Cincisprezece ani. Cu nici un an mai mare decât Tove.

Care ar fi putut fi ea acum, aici, întinsă pe pat. Jan şi Malin ar fi stat ei de o parte şi de alta a fetei, disperaţi, întrebându-se ce monstru a putut face aşa ceva şi cum se trece peste o asemenea încercare.

– Anchetăm ceea ce s-a întâmplat cu Josefin, explică Malin. Am vrea să îi punem câteva întrebări.

Părinţii aprobă din cap, apoi Ulf Davidsson li se adresează:

– Aseară, când ne-am dus la culcare, Birgitta şi cu mine nu am observat că Josefin nu se întorsese acasă, iar dimineaţă am crezut că dormea la ea în cameră. Nu am vrut să o trezim şi niciunul dintre noi nu a remarcat că bicicleta nu era la locul ei.

– Nu îmi amintesc nimic, îl întrerupe Josefin. Ultimul lucru pe care îl mai ţin minte este că am plecat de acasă pe bicicletă. Doream să mă duc la film, de la zece, la X-Men 3.

Tatăl:

– Locuim în Lambohov. Pentru a merge în oraş folosim bicicletele.

Malin şi Zeke se privesc unul pe altul, apoi se uită la părinţii fetei. Ştiu cu precizie cum să procedeze când sunt împreună.

– Pot să vă vorbesc o clipă afară, în timp ce colega mea discută cu Josefin?

Părinţii ezită.

– De acord? insistă Malin. Este mai bine să vorbim cu fiecare separat. Sper că nu te deranjează să începem prin a vorbi doar noi două, Josefin?

– Bine, răspunde Birgitta Davidsson. Haide, Ulf, adaugă îndreptându-se spre uşă după ce îşi priveşte lung fiica.

Malin se aşază pe pat. Josefin se trage puţin mai într-o parte. E aceeaşi de azi dimineaţă, de pe balansoar şi, totodată, pare atât de diferită.

– Cum te simţi?

– Merge. Mă cam dor rănile. Dar doctorii mi-au dat nişte medicamente ca să nu mai simt chiar aşa de rău.

– Chiar nimic nu îţi aminteşti?

– Nu, absolut nimic. Doar că am plecat de acasă pe bicicletă.

Nu era nici-o bicicletă în parc, se gândeşte Malin. Unde-o fi ajuns?

– Aveai o întâlnire?

– Nu. Asta-mi amintesc, fiindcă m-aş fi gândit la aşa ceva înainte de a pleca de acasă.

– La cinematograf ai ajuns?

Josefin dă din cap.

– Nu ştiu. E de parcă mi s-ar fi evaporat totul din minte până când a început doctoriţa să mă consulte. Abia aşa mi-am dat seama că sunt la spital.

Nici de mine nu îşi mai aminteşte, îşi zice Malin. Şi nici de ce s-a întâmplat dimineaţă în parc.

– Nu ai putea face un efort pentru a-ţi mai aminti vreun amănunt? Haide, încearcă să o faci pentru mine.

Fata închide ochii şi se încruntă. Apoi, deschizând ochii, începe să râdă:

– E ca o foaie albă de hârtie! Teoretic, ştiu că m-a cotonogit cineva, dar în rest foaia rămâne albă. Până la urmă, nici nu e aşa de rău...

Nu vrea să îşi amintească. Nu poate. Organismul a pus la treabă mecanismul de autoapărare care refulează

imaginile, vocile şi zgomotele în cel mai profund compartiment al inconştientului, inaccesibil gândirii.

– Nu îţi aduci aminte cum au fost provocate rănile astea? Sau dacă nu cumva cineva ţi le-a spălat?

– Nu.

– Dar cu bicicleta ce s-a întâmplat?

– N-am idee.

– Ce marcă are bicicleta?

– Crescent. Roşie. Cu trei viteze.

– Nu cumva ai intrat în legătură cu cineva pe Internet? Cu cineva mai ciudat?

– Nu fac aşa ceva. My Space şi toate chestiile astea cu chat-ul. Mi se pare prea patetic.

Lovituri în perete. Malin se aştepta să le audă.

Cu câteva clipe mai devreme, Zeke spusese:

– Fiica dumneavoastră a fost agresată şi, după toate aparenţele, cineva i-a introdus un obiect în vagin. Desigur, prin violenţă.

La care cuvinte, Ulf Davidsson a dat de câteva ori cu piciorul în perete, cu pumnii strânşi, mormăind ceva de neînţeles. Birgitta Davidsson a rămas în picioare, tăcută, lângă bărbatul ei, privind fix uşa salonului.

– Numai că nu îşi mai aminteşte nimic, aşa că totul e ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, nu-i aşa? De parcă mizeria asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Ulf Davidsson îşi vine în fire şi se întoarce către soţia lui, trecându-i o mână peste umeri.

– Da, adaugă, nu s-a întâmplat niciodată.

Familia este aşezată pe pat, în faţa poliţiştilor. Întrebările care le-au fost adresate plutesc încă în aer, printre firele de praf.

– Toţi ceilalţi au plecat în vacanţă, aşa că, vara aceasta, am rămas singuri acasă.

– Aveţi numerele de telefon ale unor prieteni cu care am putea sta de vorbă?

– Nu, la drept vorbind nu prea are prieteni.
– Am rămas acasă pentru a face nişte economii ca să plecăm la iarnă în Thailanda.
– Nu cred că interesează...
– Are cumva un iubit?
– Nu.
– Sau cineva care ar putea avea o legătură cu cele întâmplate?
– După câte ştim, nu.
– Nu avem nici-o idee.
– Chiar nu vă vine în gând nimeni anume dintre cei apropiaţi? Fie şi din familie?
– Nu, spune Ulf Davidsson. Familia noastră nu locuieşte în zona aceasta. Şi nimeni dintre ei nu ar face aşa ceva.

Două adolescente. Theresa. Josefin. Cu niciuna dintre ele nu se poate lega prea uşor o prietenie. Sunt invizibile şi anonime, mature aproape şi la fel de estompate ca fumul focurilor din pădure.

Cineva bate la uşa care se deschide încă înainte de a fi putut răspunde vreunul dintre ei: „Intră!”. O cârpă pătrunde în cameră şi, după ea, un bărbat de culoare, uriaş, îmbrăcat cu o bluză albastră care îi e mult prea mică.
– Tre' să fac curat, zice înainte de a se putea ridica vreo obiecţie.

Pe coridorul care duce la ascensor, o femeie blondă, de vârstă medie, purtând o rochie portocalie, vine către ei. Malin presupune că este o creaţie Gudrun Sjoden.

Malin apasă pe butonul liftului.
– Psihologa trebuie să fie, zice Zeke. Crezi că va reuşi să obţină ceva?
– Nici-o şansă, oftează Malin gândindu-se că singura ieşire pentru a putea rezolva cazul ar fi ca Josefinei Davidsson să îi revină memoria, ca să apară vreun martor sau ca să fie obţinute nişte rezultate concludente la laborator de către Karin şi colegii ei.

Hipnoză, îşi spune Malin dintr-odată. Nu-i aşa că, sub hipnoză, îţi poţi aminti tot felul de lucruri?

9

Ceasul arată ora 1:30. O grămadă de copii îndoctrinaţi o înconjoară pe Malin.

Aerul răcoros şi uscat e un şoc pentru organism, chiar dacă unul plăcut. Culori ţipătoare: galben, albastru, verde. Un clovn, cifre care sar în ochi şi miros de carne friptă.

E răcoare şi lui Malin îi este foame.

Geamurile colorate fac lumina zilei suportabilă. Din fericire, Malin nu este obligată să poarte şi aici blestemaţii aceia de ochelari de soare, care aşază peste realitate un voal subţire, pe care îl detestă. Afară, însă, sunt indispensabili. Lumina este atât de puternică astăzi, încât parcă ţi-ar pune cineva o lampă în faţă, ca la interogatoriu.

Malin e la Mc Donald's-ul din Braskens bro, pe acelaşi mal al pârâului Stångån ca şi Johannelund. În mod normal, e o militantă fervent împotriva acestui tip de hrană numai că acum, după vizita la spital, şi ea, şi Zeke fac o excepţie acceptând ca înrăitul duşman american să le potolească foamea.

Restaurantul este plin de părinţi şi copii. Câţiva imigranţi obezi fac tapaj în spatele tejghelei, râd în hohote şi trag cu ochiul spre ei.

– Avem cum afla cine a dat telefonul pentru Josefin? întreabă dintr-odată Zeke.

– Conform celor de la tehnic, nu. Apelul a fost dat de pe o cartelă PrePay. Trebuie să mai căutăm indicii. Şi să sperăm că persoana îşi va mai manifesta o dată prezenţa.

Malin muşcă din McFish.

– Şi bicicleta?

– Poate că a fost furată. Sau poate că fata a fost atacată în altă parte şi apoi adusă în parcul municipal, într-adevăr, ar fi bine să putem pune mâna pe bicicletă.

Zeke o aprobă din cap.

– Trebuie mai întâi să luăm legătura cu prietenul Theresei Eckeved, conchide Malin după ce mai înghite o bucată de peşte pane.

– Tu sau eu?

– Pot şi eu. Tu mai bine mănâncă.

– Mulţumesc. Doamne, ce bune pot să fie porcăriile astea când eşti mort de foame! Pe Martin l-ar apuca năbădăile dacă m-ar vedea mâncând asemenea rahaturi.

– Noroc că nu e aici, îi răspunde Malin scoţând din buzunar hârtia cu numărul de telefon al prietenului Theresei Eckeved.

După al patrulea apel, acesta răspunde.

– Peter sunt.

– Peter Sköld?

Vocea răguşită a adolescentului pare neîncrezătoare şi ezitantă.

– Da, cine altcineva? După toate cunoştinţele mele, doar eu am numărul ăsta.

După toate cunoştinţele mele? Oare aşa vorbesc acum tinerii? Pentru că atunci şi Tove s-ar exprima cu certitudine la fel, intelectualizat, rafinat.

– Numele meu este Malin Fors. Sunt comisar la poliţia din Linköping. Am câteva întrebări în legătură cu prietena ta, Theresa. Ai puţin timp la dispoziţie?

Tăcere la celălalt capăt al firului, ca şi când Peter Sköld şi-ar scormoni prin minte o modalitate de a evita conversaţia.

– Nu m-aţi putea suna mai târziu?

– În niciun caz.

Iarăşi tăcere.

– Dar, de fapt, ce s-a întâmplat cu Theresa? M-au sunat şi părinţii ei ca să mă întrebe dacă nu cumva este pe la mine.

Vocea îi trădează o vagă nelinişte.

– Părinţii ei ne-au semnalat dispariţia Theresei. Nimeni nu ştie unde este, iar părinţii ne-au spus că intenţiona să vină la tine. Ceea ce, desigur, ştiai deja.

– Am petrecut câteva săptămâni la ţară. Doream să ne vedem la întoarcerea mea.
– Dar este prietena ta, nu-i aşa?
– Da, desigur.
Răspunsul soseşte mult prea repede. Malin se decide să insiste:
– Când v-aţi văzut ultima oară?
– Înainte să plec la ţară. Am băut o cafea la centrul comercial din Ekholmen.
– Theresa este într-adevăr drăguţă. Cum v-aţi cunoscut?
– Poftiţi?
– Cum v-aţi cunoscut?
– Ea... Adică, vreau să spun, noi...
Peter Sköld amuţeşte încă o dată.
-...ne-am întâlnit la o serbare organizată în comun de şcolile noastre.
– La ce şcoală eşti?
– Ekholmen.
– În ce clasă?
– Într-a opta. Am cincisprezece ani.
– Şi unde a avut loc serbarea?
– La Ekholmen. În sala de festivităţi. Unde vreţi să ajungeţi? Nu cumva este un interogatoriu?
– Nu încă, spune Malin cu voce tare, iar în gând: „Minţi!”
– Deci este prietena ta, da?
– Doar v-am mai spus.
– Şi Nathalie? O cunoşti?
– Vă referiţi la Nathalie Falck?
– Mă refer la Nathalie, prietena Theresei.
– Păi da, Nathalie Falck. Sigur că o cunosc, este la aceeaşi şcoală cu mine, dar în altă clasă. Nu suntem chiar prieteni, dar o cunosc.
– Dar este bună prietenă cu Theresa.
– S-ar putea spune. Da.
– Ai numărul ei de telefon?
În telefon se aude un bip.

– 0703 152 023. Uitaţi, trebuie să plec cu tata la pescuit. Mai ţine mult?

Malin repetă numărul şi spune:

– De ce crezi că părinţii ei ne-au declarat că trebuia să petreceţi zilele acestea împreună?

– De unde să ştiu?

Dintr-odată, la celălalt capăt al firului se aude o voce de bărbat, nerăbdătoare:

– Este adevărat că a dispărut? Părinţii ei păreau neliniştiţi. E imposibil să mai poţi sta cu ochii pe puştii din ziua de azi. Nu s-a pus niciodată problema de a-şi petrece vacanţa împreună. În fiecare an plecăm la ţară. Doar noi, familia. Întrebaţi dacă sunt prieteni copiii? Da, aşa zice şi băiatul meu, mă rog, aşa pretinde el la vârsta asta, pe de o parte se văd des, mă rog, Peter aşa spune, dar ştiţi cum e, nu avem nici timpul, nici cheful de a ne amesteca în vieţile lor personale şi aşa că prea sigur nu sunt. Mi se pare că, totuşi, a venit o dată pe la noi...

A ne amesteca în vieţile lor personale, repetă Malin în gând. Dar, dacă ai fi făcut-o? Amestecă-te odată! Dacă nu, or să tot dispară habar n-am unde. Şi cine ştie dacă se vor mai şi întoarce.

– Vă doresc pescuit plăcut, spune Malin pentru a încheia conversaţia.

– Pescuit?! Nu am pescuit în viaţa mea, iar peştele îl cumpăr de la pescărie.

Copiii cu hamburgerii lor cu tot fac o hărmălaie groaznică, în timp ce Malin formează numărul de telefon pe care şi-l notase.

– Putem trece să stăm de vorbă?

– Sigur că da, dar am de lucru.

Nathalie Falck. Ton afectat, dar de copil bine-crescut. Sigură pe ea. A răspuns după al doilea apel.

Ce secret s-o fi ascunzând în spatele acestor voci?

Îi revin în minte cuvintele lui Sven Sjoman: „Malin, o anchetă are mai multe voci. Trebuie să înveţi să le asculţi şi aşa vei descoperi adevărul.”

Vocea lui Peter Sköld. Să fi minţit? se întreabă Malin.

– Natalie, o cunoşti pe Theresa Eckeved? Părinţii ei ne-au semnalat că a dispărut de acasă.

– O cunosc. Şi ce dacă a dispărut? Cu siguranţă s-a dus ea undeva. Îi place să fie singură. Asta nu s-a observat?

– Unde eşti în acest moment?

– Lucrez la vechiul cimitir.

În timp ce Zeke scoate cheile maşinii, Malin simte McFish-ul dizolvându-i-se în stomac şi aciditatea urcând pe esofag.

Urcă în maşină. Zidul cimitirului ar avea nevoie de o tencuială nouă. În parcare, vopseaua e sărită pe alocuri, în faţa lor, împrejmuirea este făcută din cărămizii roşii de prin anii optzeci. Pe tot întinsul nici-o mişcare, nici măcar vreo pisică la orizont. La primul etaj al unei clădiri apropiate este deschisă uşa de la balcon şi se poate auzi muzică provenind de la o linie hi-fi.

Dincolo de zid se ridică nişte arţari ale căror frunze, deşi încă verzi, au început să îngălbenească şi să se usuce. Mai departe, se aliniază pietrele de mormânt. Malin nu le vede, dar ştie că sunt acolo.

Mormintele sunt cu adevărat vechi, după cum o spune şi numele cimitirului.

Magazia de unelte este la vreo sută de metri dincolo de un monument funerar pe unde Malin mai trece din când în când.

Malin şi Zeke şi-au pus ochelarii de soare şi merg pe aleile cimitirului în direcţia monumentului comemorativ. Cea care trebăluieşte pe acolo trebuie să fie Nathalie Falck. E scundă, dar voinică. Când trage de greblă, cămaşa albă de în se mulează pe pieptul tânăr şi opulent de

adolescentă. Are obraji durdulii, inel în nas şi părul negru îl poartă tuns scurt.

Poliţiştii se prezintă, Zeke îşi scoate ochelarii de soare şi încearcă să intre în discuţie.

– E un job bun pentru vară. Cu siguranţă nu e simplu de depistat.

– Ba da, de simplu e simplu, dar te cam fierbe. Nimeni nu are chef să smulgă toată vara buruienile din cimitir. Numai că am nevoie de bani.

Pronunţând cuvântul „bani”, Nathalie tropăie prin iarbă cu ghetele sale ortopedice *Doc Martens*.

Încep să îi pună întrebări legate de Theresa Eckeved.

– Aşadar, nu ştii cam unde s-ar fi putut duce?

– Nu am nici-o idee.

– Când ai văzut-o ultima oară?

– Acum mai bine de o săptămână.

– Şi ce aţi făcut?

– Am mâncat o îngheţată în piaţa Tradgårdstorget.

– Ai observat ceva mai ciudat la ea? Era altfel decât de obicei?

– Nu, după câte mi-am dat seama.

Tonul grav al vocii sună fals. Transpiraţia îi acoperă fruntea.

– Îţi faci griji pentru ea?

– Nu. Ar fi cazul?

– A dispărut...

– E destul de mare ca să se descurce şi singură.

În voce nu se citeşte nici-o umbră de nelinişte, în schimb în priviri...

– Aş trage o ţigară, spune Nathalie.

– Nu ne deranjează, o linişteşte Zeke. Personal, chiar mi se pare cam stupidă limita asta de vârstă.

Fata scoate un pachet de ţigări din pantalonii scurţi din pânză de cort. Le oferă şi celor doi, care o refuză. Malin continuă întrebările:

– Eraţi prietene bune?

– N-aş spune.
– V-aţi cunoscut la aceeaşi petrecere la care au fost şi ea şi Peter?
– Care petrecere?
– Aceea comună organizată de şcolile din Ekholmen şi Sturefors.
– Nu s-a organizat niciodată aşa ceva. Cine v-a spus?
Malin şi Zeke schimbă o privire.
– Atunci cum v-aţi cunoscut?
– Prin oraş, nici nu mai ştiu când şi cum.
Prin oraş. Foarte simplu. Sute de tineri se învârt în grupuri, prin centrul oraşului, vinerea şi sâmbăta seara. Shopping, flirt, băutură, certuri...
E zece seara. Ştii pe unde-ţi umblă progenitura? Nu. N-am idee.
– Deci, nu-ţi mai aminteşti, constată Zeke. S-a întâmplat demult?
– De un an sau doi. Dar ţin la ea. Putem vorbi despre orice.
– De exemplu?
– Păi, aşa, aproape orice.
– Eşti la aceeaşi şcoală cu Peter?
– Da.
– Sunteţi bune amice, dar nu chiar prietene în toată puterea cuvântului, am înţeles bine?
– Corect. Ne mai vedem în timpul liber. Şi mai mergem la o cafea.
– Ştii cumva dacă Theresa mai are şi alţi prieteni? Cineva la care s-ar fi putut duce?
Nathalie Falck trage din ţigară.
– Nu. Dar, cine ştie? Toată lumea are micile ei secrete, nu-i aşa?
– Spune în acelaşi timp totul şi nimic, bombăne Zeke învârtind cheia în contact.
În maşină e cald ca într-un cuptor.
– S-ar zice că toţi au câte ceva de ascuns.

– O adevărată dură, Nathalie Falck asta. Mai să zici că e băiat.

– Aşa e, nu prea are feminitate.

– Iar Peter Sköld minte la fel de natural cum ar respira.

– Trebuie să ducem imediat computerul Theresei la laborator, decide Zeke. Poate conţine tot felul de informaţii. Mailuri, lista site-urilor pe care le-a vizitat...

– Şi Josefin Davidsson?

– La ora asta ar fi trebuit să se încheie ancheta în vecinătatea parcului, spune Zeke apăsând pedala de acceleraţie.

10

Sven Sjoman declară:

– Interogatoriul vecinilor parcului municipal nu ne-a adus nimic. Puţinele persoane găsite acasă nu au văzut şi nu au auzit nimic. Din nefericire, niciun martor nu şi-a făcut apariţia, nici măcar cel care a telefonat, aşa că nu ne mai rămâne decât să aşteptăm raportul lui Karin Johannison şi să ne continuăm cercetările în speranţa că vom da de bicicletă.

Ceasul de pe peretele din spatele comisarului arată ora 17:5, iar secundarul parcă şi-a încetinit mersul.

Cum nu au mai rămas decât trei, au schimbat locul şedinţei în sala de odihnă.

A fost o zi lungă, îşi zice Malin uitându-se la Sven cum îşi soarbe cafeaua cu înghiţituri mari. Telefonul mobil e închis şi aşezat în faţa ei, ceea ce înseamnă un mesaj clar pentru centrala telefonică: niciun alt detaliu pentru mass-media.

– S-au dezlănţuit ca apucaţii, a fost primul lucru pe care Malin şi Zeke l-au aflat în clipa în care s-au întors la comisariat. Din momentul în care Hogfeldt a publicat primul articol, telefonul nu se mai opreşte din sunat. Am vorbit pentru *Aftonbladet*, *Expressen*, *DN* şi *Svenska Dagbladet*. Nici nu mai ştiu câţi m-au mai sunat. Veniseră şi unii de la *Ostnytt* pentru un interviu. Şi canalul TV local.

– Mda, e vremea vacilor slabe. O agresiune cu viol în acelaşi timp cu dispariţia unei fete pot umple pentru un timp coloanele ziarelor. Încă un pic de incendiu în pădure şi s-au salvat vara asta.

– Ai menţionat şi bicicleta?

– Da, le-am spus celor de la *Corren* că suntem în căutarea unei Crescent roşii cu trei viteze. Vor să publice informaţia.

– Când sunt gata rezultatele de la Karin?

– Adineauri mi-a comunicat că cel devreme mâine. Pe lemnul din pavilion nu a descoperit nici-o amprentă.

– Chiar o cam lălăie, zice Zeke.

– A făcut întotdeauna tot ce se putea mai bine, îl contrazice Malin.

– Karin face tot ce poate. Se ştie, subliniază Sven pe un ton hotărât. Voi ce aţi găsit despre Theresa Eckeved?

– Nimeni nu pare a şti unde s-ar putea afla, răspunde Malin. Nu am dat de nimic interesant nici discutând cu aşa-zisul ei prieten şi cu singura amică pe care am putut-o descoperi.

– Aşa-zisul prieten? insistă Sven.

– Da, cred că nici el nu e prea convins de cât de prieteni sunt, explică Malin. Tinerii ăştia ne ascund ei ceva, iar puştiul minte de-ngheaţă apele.

– Cum intenţionaţi să vedeţi ce ascund? Şi, chiar aşa, de ce crezi că minte?

Sven trece dintr-odată la un ton grav, de parcă ar vrea un răspuns imediat, nu doar o explicaţie care ar ţine de strategia anchetei.

– E de lucru, intervine Zeke. Nu e uşor pe căldura asta.

– Căldura e una şi aceeaşi pentru toată lumea.

După care, tonul lui Sven devine mai blând:

– În sfârşit, deocamdată nu avem decât o dispariţie.

– Teoretic, este posibil să fi trecut o săptămână de când a dispărut. Trebuie să găsim mai multe persoane care au cunoscut-o pe Theresa. Şi trebuie să îl chemăm pe Peter Sköld, prietenul ei, la un interogatoriu, adaugă Malin. E la ţară cu părinţii, pe lângă Valdemarsvik. L-am putea ruga pe tatăl lui să îl aducă. Suntem în curs de listare a tuturor apelurilor primite şi date de pe mobilul Theresei. Din ziua în care părinţii i-au plecat la Paris, nu a efectuat nici-o retragere de bani din bancă. Au verificat părinţii ei.

– Are computer?

– E la cei de la tehnic.

– Bun. Tinerii din ziua de azi îşi petrec jumătate din viaţă în faţa ecranului.

Nu şi Tove, îşi zice Malin. Sau, cel puţin, nu după câte ştiu eu.

– Ce părere aveţi despre agresarea şi violarea Josefinei Davidsson? îi întreabă Sven. Pentru că acesta trebuie să rămână nucleul anchetei.

– Vom verifica dacă nu cumva vreun criminal sexual a ieşit recent din închisoare sau din vreun spital psihiatric. Poate că este vorba despre un recidivist, opinează Zeke.

– Trebuie văzut şi dacă nu există puncte comune cu vreun caz mai vechi.

– Deocamdată nu ştim nici măcar dacă în parc a fost atacată, spune Zeke. După primele constatări, i se putea întâmpla acelaşi lucru în oricare alt loc, pentru ca apoi să fie adusă în parc.

– Aşa e, zice Sven dând din cap. Am uitat să vă comunic că la laborator s-a terminat analiza aprofundată a eşantioanelor de sânge de la Josefin Davidsson. Totul e absolut normal. Nici-o urmă de drog. Numai că anumite substanţe dispar după doar câteva ore. Prelevările de piele nu au relevat nimic deosebit, cu excepţia urmelor de Cif şi de detergent. Detergentul provine probabil de la haine, iar Cif-ul a fost utilizat pentru a o spăla, agresorul având grijă să şteargă eventualele indicii. Karin a analizat micile particule albastre găsite de doctoriţa Sjogripe pe suprafaţa corpului Josefinei Davidsson. Ce credeţi, s-ar putea să fie vorba despre un viol colectiv?

Malin simte unde doreşte Sven să ajungă. Nu vrea să spună nimic concret, pentru că ar risca să treacă drept rasist. Până la urmă, Zeke transformă în cuvinte aluzia:

– Vom verifica alibiurile lui Ali Shakbari şi Behzad Karami.

Shakbari şi Karami.

Bănuiţi că ar fi întreţinut raporturi sexuale o noapte întreagă cu o fată beată moartă. Or, în loc să fie condamnaţi, au fost eliberaţi în iunie.

– Fata aia a fost de-acord.

– Da, să fie-al dracu' care... Ea a fost de-acord!

Şi unde? Pe o masă din bucătăria unui apartament din Berga!

– Să-l bagi care n-a fost de-acord. Ce mai curviştină!...

A fost imposibil de dovedit contrariul. Sorbind încă o gură de cafea, Malin nu se poate împiedica să nu se gândească la distanţa dintre adevărul oficial şi cel oficios. Toată poliţia şi toată presa ştiu foarte bine că, practic fără excepţie, violurile colective sunt comise de câte doi sau trei tineri imigranţi, numai că nimeni nu o va spune niciodată şi nici nu o va scrie negru pe alb.

Non-adevăruri - politic incorecte.

Şi aşa, problema nu mai există. Or, despre ceea ce nu există nu se poate vorbi. Iată-ne, deci, în faţa unei probleme care nu există şi căreia, ca urmare, nu îi putem găsi soluţia. Iar tinerele precum Lovisa Hjelmstedt, victima lui Shakbari şi Karami, le suportă consecinţele.

Cu siguranţă Theresa este pe undeva, bine sănătoasă. Neîndoielnic într-o călătorie. Şi atât.

Când Malin ia loc la biroul ei, după şedinţă, în geantă începe să îi sune telefonul mobil.

– Salut, mami!

– Tove!

Tove. Malin parcă o vede în faţa ei, cu ochii albaştri, strălucitori, cu pletele castanii fluturând în vânt.

Ce mai faceţi? îi întreabă în gând.

Acum, auzindu-i vocea, Malin realizează cât de mult îi lipseşte fata ei.

Trebuie să fie trecut de miezul nopţii. De ce mai e în picioare la ora asta? Ar trebui să fie ca şi adormită.

Malin se abţine, însă, dorind să îi arate că are încredere în ea.

– Cum o duceţi pe acolo?

– Am făcut o plimbare cu vaporul şi am fost şi într-un golfuleţ.

– Te simţi bine?

– Da, întoarcerea a fost cam plicticoasă, dar mi-am luat o carte cu mine, aşa că s-a rezolvat. Acum venim de la masă.

– E bună mâncarea?

– Ehh...

– Prea mult grătar, este?

Ciudat lucru, îşi zice Malin, distanţa ne face conversaţiile şi mai superficiale decât de obicei. Cu toate acestea, cuvintele schimbate dimineaţa, la micul dejun, sunt cam la fel de anodine, dar se spun pe un alt ton şi tot mai au ceva conţinut, ceva sens. De parcă legătura intuitivă se pierde pe undeva printre cabluri, antene şi sateliţi.

– Ce citeşti acum?

– Mai multe. Însă Doamna Bovary nu îmi place. E tare demodată.

De undeva se aude muzică.

– Se aude cumva o orchestră?

– Da, cântă în restaurant. E cald acasă?

– E o caniculă de-nnebuneşti, Tove!

– Şi aici la fel. Vrei să vorbeşti şi cu tati?

– Da, te rog.

– Malin?

Vocea lui Jan.

– Da. Totul e-n ordine?

– Da, dar e foarte cald. Acasă cum e?

– Cald. Incredibil de cald. N-am mai pomenit aşa ceva.

– Ar fi trebuit să vii şi tu. Aici e tare bine.

Ar fi trebuit să vin şi să las baltă bietele fete de aici? Cum a fugit Jan în Bosnia, în Ruanda, în Somalia şi mai nu ştiu unde pentru a nu se mai gândi la o iubire imposibilă? Malin i-a auzit de mii de ori vocea sosind pe linii telefonice

şuierătoare, făcând-o să aibă crampe. Sarajevo. Kigali. Mogadiscio.

Vocea lui Jan, auzită printre paraziţii telefonici, părea un fel de salut din partea unei vieţi neizbutite.

Şi-acum, tot aşa.

– Am citit pe site-ul celor de la *Corren* că sunt două incendii în pădure, mai zice Jan. Va fi nevoie de mine acasă.

Malin simte cum o apucă furia. Ia mai termină! Nu ţi-a reuşit niciodată. Mereu ai căzut pradă lipsei tale de astâmpăr. O să te maturizezi vreodată suficient pentru a te aşeza şi tu undeva şi a spune: „Aici e casa mea”? Pentru că a fi matur nu înseamnă neapărat să construieşti latrine într-un lagăr pentru refugiaţi şi nici să transporţi saci cu făină printr-un câmp minat. A fi matur poate să însemne şi să doreşti să te aşezi definitiv într-un loc anume. Totuşi, furia lui Malin se potoleşte la fel de repede cum a apărut.

– Se vor descurca ceilalţi şi fără tine, Jan.

– Da, însă unul dintre colegi a fost grav rănit.

– Mi-e dor de voi, spune Malin. Pup-o pe Tove din partea mea. Gata, e ora să se ducă la culcare.

Ecranul computerului luminează încăperea. Fără strălucirea lui pâlpâitoare, camera ar fi complet întunecată.

Storurile ţin la distanţă sclipirile amurgului, ca pe o gură închisă.

Corren - home page: Incendiile de pădure paralizând regiunea. Un pompier rănit clătinându-se pe muşchiul incandescent. Arsuri pe faţă şi pe mâini, cu siguranţă asta a citit Jan. Fotografiile sunt dramatice: pompierii luptă ca nişte figurine de *Playmobil* cu peretele de foc gata să îi înghită şi să-i ardă.

N-a sunat-o Daniel Hogfeldt. În schimb, a scris.

Întreg oraşul e încă în stare de şoc după violarea unei tinere în parcul municipal…

Chiar e Linköpingul în stare de şoc? Mai degrabă inert şi moleşit de căldură.

În texte nu există detalii. Deocamdată sunt secrete.

Daniel şi ceilalţi jurnalişti îşi expun teoriile. Pentru ei, toate aceste evenimente nu sunt decât unul singur. Dispariţia Theresei pare evident legată de viol, chiar dacă Sven refuză deocamdată să o declare public, pentru a evita ca Linköpingul estival să fie cuprins de panică.

Malin l-a văzut la ştiri. Privirea şovăitoare trăda o lipsă de siguranţă de sine cum Malin nu mai văzuse, de parcă s-ar fi temut că ar putea fi înghiţit de camera de luat vederi.

Nu putem afirma cu certitudine... Se lucrează... Nu e nici-o legătură între...

Karim Akbar sunase întrebând dacă este necesar să se întoarcă din vacanţă pentru a se ocupa el de hiene, cum îi zisese lui Sven.

– Karim, du-te cu băiatul tău la pescuit. Şi scrie-ţi cartea, îi răspunsese Sven.

Un articol despre caniculă se referă la numeroase decese având această cauză, mai ales în rândul persoanelor în vârstă. Îngrijitorii îi văzuseră făcând infarct, fiindcă nu suportau nici excesul de căldură, dar nici aerul uscat al instalaţiilor de climatizare. O soră şefă ia cuvântul: *Este îngrozitor de cald în saloanele pacienţilor noştri. Au dificultăţi în a se hidrata suficient pentru a-şi regla temperatura corpului. Şi nouă ne este greu să asigurăm turele, din cauza perioadei de concediu.*

Malin închide computerul şi merge în living, se aşază în faţa ferestrei deschise şi ascultă cu atenţie pentru a auzi murmurul venit dinspre *pub*-ul de la parter.

N-ar trebui să coboare şi ea? Nu, azi nu. Chiar dacă întregul corp îi cere porţia de tequila.

Se duce în dormitor, se întinde pe pat şi închide ochii. Lumina puternică a zilei loveşte continuu corneea cu un fel de puncte fierbinţi, dar de acum, în întuneric, imaginile încep să capete contur.

Malin o vede pe Nathalie Falck la cimitir, mişcându-şi buzele, însă vocea nu este a ei, ci a lui Peter Sköld.

Cei doi tineri reuniţi de aceeaşi minciună.

La vârsta lor ar trebui, totuşi, să ştie că o astfel de tăcere face ca şi imposibilă munca poliţiei. Nu e vorbă, cine tace, mai întotdeauna se scoate. Limbajul e cel mai mare duşman al vinovatului.

Malin deschide iarăşi ochii. Aude vocile din bar, mai vii decât cele ascultate în timpul zilei, însă nu înţelege cuvintele.

Pleoapele i se închid, simte corpul lui Daniel peste al ei, greutatea acestuia, poate c-ar fi trebuit...

Dar nu, într-o asemenea stare de epuizare, tot mai bun e somnul.

Josefin Davidsson este întinsă sub o pătură subţire, albă, în camera de spital şi îşi doreşte să rememoreze ceea ce corpul ei încă mai ştie. Vrea să înţeleagă ce s-a întâmplat. Părinţii stau pe nişte scaune, lângă fereastră, privind fix luminile scânteietoare ale Linköpingului şi se întreabă şi ei: „Ce s-o fi petrecut în parc?”. În acelaşi timp, nu au decât o singură dorinţă: să se întoarcă acasă.

Vreau să îmi amintesc, îşi zice Josefin, însă nimic nu îmi revine în memorie.

Dar chiar vrea să îşi aducă aminte? Ceea ce a fost nici nu e real din simplul motiv că nu mai ţin mine. Păi, nu?

Peste puţin timp mă voi putea întoarce acasă. O să mă întind pe terasă şi voi încerca să rememorez ce s-a întâmplat şoptindu-mi: aminteşte-ţi, aminteşte-ţi, aminteşte-ţi.

Acum ştiu de ce sunt aici. Şi cine sunt. Eu sunt Theresa.

Sus trebuie să fie noapte. Nu mai aud vocile celor veniţi să se scalde.

Şi aici dorm. Dar cum de am ajuns aici? Şi de ce sunt aici?

Cu ce îmi seamănă visele?

În vis, vocea lui Tove umple camera:

– Ai grijă, mami! Curând mă întorc acasă.

Într-un ungher al visului, nişte voci rostesc cuvintele pe care îşi doreşte să le audă:

– Curând mă întorc acasă.

Uite că Tove e lângă pat şi îi întinde braţele, dar când Malin se pregăteşte să răspundă gestului ei, fata aproape că s-a evaporat, trupul plăpând e transparent, abia recognoscibil, ca o hologramă, prea imprecis pentru a putea defini amintirea.

Întoarce-te acasă, comoara mea. Nu mă părăsi. Promite-mi…

11

Joi, 15 iulie şi vineri, 16 iulie

Un bursuc singuratic trebuie să fie fiinţa aceea care se plimbă colo, departe, în colţul acela izolat al pădurii. Pinii şi mestecenii, clătinându-se, stau de pază, iar adierea nocturnă sosită dinspre Marea Baltică mângâie stâncile şi plajele micilor golfuri.

De ce o fi săpând? O fi ceva în pământ? Sau pur şi simplu îşi caută vizuina?

Karim Akbar stă pe treptele casei de vacanţă pe care o închiriase pentru trei săptămâni. Golfuleţele de la Sfânta Anna, barca lui ancorată la Tättö şi cel mai pur calm suedez. Şi mai cald decât oricând.

Totul costă şapte mii de coroane pe săptămână. Atmosferă suedeză până în măduva oaselor. Jarul încă mai sclipeşte în grătarul pentru friptură. Există şi un ponton pentru ambarcaţiuni, de pe care se deschide perspectiva către fiordul care se prelungeşte până departe, în larg. Înăuntru îi dorm nevasta şi băiatul de opt ani. Pentru Karim, aici este paradisul. Ar trebui să doarmă şi el lângă soţia lui, dar chiar ţine ea să îl aibă aproape? Uneori se îndoieşte, părându-i-se că nici el, nici viaţa lor împreună nu îi sunt de ajuns acesteia. De parcă femeia ar dori altceva. Nu o declară, dar o exprimă prin distanţa şi răceala pe care le manifestă când se apropie de ea.

Nu lucrul acesta îl preocupă acum. Ar dori să pună la punct ceea ce se întâmplă în oraş.

Două fete dispărute. Sven Sjoman la televizor. Cu fruntea asudată şi părul ciufulit.

Daniel Hogfeldt îl întrebase:

– Credeţi că Theresa Eckeved mai este în viaţă?

Lui Sven i se puteau citi gândurile pe faţă, în contradicţie cu vorbele:

– Plecăm de la principiul că nu este moartă.

Fir-ar să fie, Sven, *plecăm de la principiul că este în viaţă*, aşa trebuia spus!

Jurnale de ştiri. Camerele televiziunilor.

O bună ocazie de a face impresie, îşi zice Karim. Dar e minunat să te odihneşti aici. Nu cumva m-am săturat de toată această agitaţie media? Când să se fi întâmplat?

Nici măcar nu s-a apucat să îşi scrie cartea.

Fiindcă nu reuşeşte să fie „corect politic”, este mai bine să se abţină să ia creionul în mână.

Iarăşi aude bursucul din pădure.

Din cauza fetelor acelea. De fiecare dată se ascunde ceva sinistru în spatele unor astfel de poveşti. Şi vreau să fiu acolo când adevărul va fi scos la lumina zilei.

Carnea friptă geme în stomac şi fragmentele carbonizate de miel se străduiesc să o ia în sus.

Jan se scoală devreme şi fuge la toaletă.

Restaurantul de aseară a fost partea cea mai rea a vacanţei.

Orez lipicios, carne proastă, însă lui Tove au părut să îi placă clătitele cu sepie. Încă mai doarme într-unul dintre cele două paturi aşezate pe podeaua placată cu gresie. Balustrada balconului, de care Jan îşi sprijină braţele, este întotdeauna încălzită de soare, iar marea nu se află decât la o sută de metri, dincolo de şoseaua având de o parte şi de alta restaurante, temple şi magazine cu suveniruri. Balinezii înfăşuraţi în eşarfe viu colorate nu par deranjaţi de această exploatare exagerată a locurilor care le aparţin, iar aerul este greu de fumul procesiunilor religioase din care turiştii nu înţeleg nimic.

Aşa arată civilizaţia de aici. Dimineţile balineze sunt calde. Vinul băut la masă îl face să fie neliniştit şi nu reuşeşte să adoarmă la loc.

Restaurantul hotelului este închis, la fel şi piscina.

Din barul încă deschis se aude nişte muzică, nu însă atât de puternică încât să nu ajungă până la el respiraţia lui Tove. Când doarme, respiră ca Malin, încet şi regulat, respiraţie întreruptă din când în când de ceva care pare un râs înfundat, nu speriat, nu chinuit, ci preocupat, ca şi cum un glas din ea şi-ar fi găsit tonul firesc.

Căldura nocturnă este altfel decât în Africa, fără vreo legătură cu nopţile tropicale din sezonul ploios, când picăturile se scurg şi când simţi cum putregaiul ţi se împrăştie pe întreaga suprafaţă a pielii. Şi când sunetul acelor picături nu poate disimula răul care te urmăreşte.

Mereu este ceva care se strecoară între fiinţele omeneşti, fie că este vorba despre religie, ca în Bosnia, despre originea etnică, aşa ca în Ruanda. Şi mereu politica, banii, interesele personale ori încălcarea drepturilor omului.

Exact aici intervin cei ca mine, cei care fac curăţenie după catastrofe.

Malin la telefon şi friptura pe masă. Aceeaşi scenă care se tot repetă fără să se mai sature, la fel ca lucrurile pe care şi le spun, cuvinte fără conţinut şi lipsite de contur.

Ce-am făcut?

Malin.

Ei, drăcie, de ce ne tot ţinem? E timpul să încetăm jocul ăsta şi să trecem la unul de oameni maturi.

Jan se întoarce în cameră. Se întinde pe patul de lângă cel al fetei lui şi ciuleşte urechea pentru a-i auzi respiraţia.

Malin visează un vânt rece care suflă peste pământul îngreunat. Şi o fiinţă minusculă care geme şi încearcă să îi ajungă în palmă.

Visează câmpii nesfârşite şi un cer acoperit de nori cumulus.

Visează că înoată în mare, alături de Jan şi de Tove şi de o a patra persoană, fără chip, însă nu înfiorătoare, mai

degrabă o încarnare a tot ce e mai bun în fiinţa umană, chiar dacă nu apare decât în acest vis fierbinte, de vară.

Sonia se uită la bărbatul ei, la Sven Sjöman. Pântecele pare că dă pe dinafara saltelei, ridurile îi sapă chipul tot mai adânc, iar ea îi ascultă sforăitul tot mai puternic cu fiecare an şi cu fiecare kilogram în plus. E o adevărată minune că îi acceptă sforăitul care a ajuns, puţin câte puţin, să facă parte din ea însăşi, din viaţa lor comună.

Se trezeşte în fiecare noapte pe la trei şi rămâne întinsă alături de el, uitându-se prin jaluzelele trase la obiectele din grădină, mereu altele în funcţie de anotimp. Noaptea de vară e de un întuneric relativ.

Vede bine copacii, merii, perii şi prunii. Nu îţi trebuie prea multă imaginaţie ca să ghiceşti ce este fiecare pom.

Când bărbatul i se trezeşte pentru a se duce în vârful picioarelor în atelier sau în pivniţă, se preface că doarme. Iar el preferă să îşi închipuie că într-adevăr doarme, fiindcă nu ar lăsa-o nicidecum singură dacă ar şti că s-a trezit.

În iunie şi-a cumpărat o nouă roată de olărit. Şi-o să facă multe obiecte cu ea pe care, de la o vreme, le vinde la magazinul de artizanat de lângă castel.

În august au planificat să facă o călătorie în Germania. Sven acceptase cam împotriva propriei voinţe. E tot mai sceptic faţă de plecările la mare depărtare de casă, în schimb nevasta numai asta îşi doreşte.

– Ar trebui să mergem în Australia, pe la Joakim.

– Nouăsprezece ore în avion? Lasă că vine el să ne vadă de Crăciun. E de ajuns.

În Germania se vor duce cu maşina, luând-o pe şosele de mai mică importanţă.

Vor opri pe la hoteluri pe unde nimeni nu va părea să fi trecut, cu excepţia lor.

Sunt căsătoriţi de mai bine de treizeci de ani.

Soţia îi înţelege angoasa observându-l cum doarme. Fetele acelea şi toate lucrurile oribile de care se vorbeşte

prin ziare... Însă el nu i-a vorbit niciodată despre astfel de probleme.

Zeke se trezeşte şi pune în funcţie maşina de cafea din bucătărie.

Odată cu aroma de cofeină, camera este învăluită şi de acelea ale trezirii matinale şi ale semnelor unei noi zile.

Ceasul de pe perete arată ora 5:23.

Aproape întotdeauna îşi face somnul complet, trezindu-se odihnit. Acum e cald în toată casa. Cel puţin douăzeci şi opt de grade. Nevasta dorise să pună aer condiţionat în dormitor, însă cu siguranţă canicula nu are cum ţine prea mult, aşa că ar însemna zece mii de coroane aruncate pe fereastră. Dar, în definitiv, ce mai sunt zece mii de coroane?

Martin câştigă deja milioane făcând un pic de hochei. Nu are nimic împotriva faptului de a câştiga în acest fel, atâta vreme cât e o muncă cinstită.

Un chirurg neurolog nu bagă niciun ban în buzunar în comparaţie cu un jucător de hochei. Ce să mai vorbim de infirmiere? Chiar o nimica toată.

Pe urmă a mai venit şi chestia asta cu fetele. Cu Theresa şi Josefin. Ce s-o fi ascunzând în spatele cazului? Şi porcăria de viol de la Berga. Nişte mucoşi care au o imagine total degradată despre femeie. Degradantă. Toate lucrurile acestea au darul de a-l înfuria teribil.

Şi Peter Sköld şi Nathalie Falck - cine ştie câte parale or mai fi făcând şi ăştia?

Zeke îşi toarnă o ceaşcă de cafea pe care o soarbe fierbinte, simţind cum trupul i se trezeşte doar percepând mirosul. Aşază ceaşca pe masa din bucătărie, trece în hol şi deschide uşa de la intrare.

Grădina se întinde în faţa lui, liniştită. Flori, boscheţi, copaci. Ca nişte fiinţe negre şi puternice.

Tatăl lui stătuse internat zece ani în spitalul Danderyd până să aibă dreptul să moară. Rigid, închis în el însuşi din

cauza Parkinsonului pe care niciun medicament nu reuşise să îl vindece. Ca un arbore uscat din grădină.

Zeke îşi pune rapid slipul şi iese în grădină. Vecinii fie nu sunt acasă, fie încă mai dorm. Deschide cutia poştală, bagă mâna înăuntru şi scoate numărul de azi din *Corren*.

Aruncă o privire şi în compartimentul pentru reclame, care însă e gol, cu excepţia câtorva urechelniţe obosite care se târăsc pe la colţuri.

Ridică ziarul şi îl înclină în aşa fel încât să poată distinge textele şi imaginile de pe pagina întâi în lumina zorilor.

Fotografii ale Theresei Eckeved, copii după aceleaşi imagini pe care le-au primit ieri şi ei.

Dispărută de o săptămână... părinţii lansează un apel...

Zeke îndoaie ziarul. Cafeaua. Mi-ar trebui mai multe ceşti. Trebuie să am mintea limpede.

Astăzi are ceva important de făcut.

12

Peter Sköld are şuviţe blonde. E foarte slab, de o slăbiciune aproape patologică. Tatăl lui, Sten, un bărbat cu ochii verzi, cu privire hotărâtă, cu figura colţuroasă, se uită gânditor văzându-şi fiul punând picior peste picior, aşezat pe scaunul din cafeneaua comisariatului.

Niciunul dintre ei nu pare obosit, deşi probabil că s-au sculat devreme pentru a veni de la casa de vacanţă până aici.

Malin îl vede clar: Peter Sköld ştie foarte bine de ce păstrează tăcerea.

Asta e problema: de ce tace? Ca să îşi apere grădina cu secrete?

– Doreşte cineva cafea?

Tatăl şi fiul refuză politicos, iar Malin, care deja a luat startul cu trei ceşti băute la micul dejun, refuză şi ea cu un semn al mâinii.

– Vă mulţumesc pentru că aţi putut sosi atât de devreme.

Ceasul de pe perete arată ora 8:20.

– Nu e nevoie decât de şaizeci de minute pentru a ajunge aici, explică Sten, şi-apoi, date fiind împrejurările, e cel mai mic lucru pe care îl putem face.

Malin îşi îndreaptă privirea spre Peter Sköld.

Ce îi pot citi pe faţă? se întreabă. Frică? Neîncredere? Tăcere.

– Theresa şi cu tine sunteţi într-adevăr prieteni? începe Malin.

Răspuns imediat. Peter Sköld îşi trece mâna slabă prin păr.

Zeke se aşază şi el la masă cu ceaşca de cafea aburindă.

– Dar nu vă vedeţi prea des, observă Sten Sköld.

– De unde ştii? Suntem împreună.

– Ai remarcat ceva deosebit la ea ultima dată când v-aţi văzut? întreabă Malin.
– Nu. Ce-ar fi trebuit să remarc?
– Serbarea de care ne-ai vorbit, aceea la care v-aţi cunoscut, nu a avut loc niciodată.
Privirea lui Peter Sköld tremură, apoi băiatul ridică ochii în tavan.
– Bine. Ok. Ne-am cunoscut în oraş. Nu doream ca tata să afle că mă mai plimb din când în când prin oraş.
– Bine, Peter, dar nu ţi-a interzis nimeni să ieşi în oraş.
– A, da? Am voie? Uite şi-o noutate. Repet: eu şi Theresa suntem împreună. Dar nu ne-am cunoscut aşa cum am spus. Altfel, chiar am fost la ţară.
– Asta aşa e, confirmă Sten Sköld hotărât.
– Când te duci pe la Theresa nu te mai întâlneşti şi cu alţi prieteni comuni?
Malin pur şi simplu trimite ca din puşcă vorbele către Peter Sköld.
– Cu cine ar mai trebui să mă întâlnesc?
– Numai tu ne poţi spune.
– Nu am nimic de spus.
– Eşti sigur? insistă Zeke. Absolut sigur?
– Unde vreţi să ajungeţi? intervine Sten Sköld.
Peter Sköld zâmbeşte.
– Nu mai am nimic de spus.
– Nu ştii dacă Theresa era într-adevăr cu cineva pe când pretindea că este prietena ta? întreabă Zeke.
– Ba eram împreună, v-am mai spus.
– Nu pari însă prea neliniştit de dispariţia ei…
– Ba da, sunt. Dar o arăt în felul meu.
– În felul tău?
Peter Sköld se lasă să cadă pe scaun şi îşi dă la o parte o şuviţă de păr de pe frunte.
Imbecil mic, îşi zice Malin. Cât să ai? Paisprezece ani? Cincisprezece? Şi deja atât de… de ce, în definitiv?

Malin îl priveşte drept în ochi. În priviri îi citeşte ruşinea. Şi frica.

Ar trebui să te iau în braţe, se gândeşte poliţista, dar, deocamdată, ai stricat totul.

– De acum, ar fi cazul să ne spui tot ce ştii, precizează Malin.

– Sau dacă nu...

– Ei, ei, să ne calmăm, intervine Sten Sköld. Cumva fiul meu este bănuit de ceva?

– Şi cu Nathalie Falck cum e? întreabă Malin.

Peter Sköld zâmbeşte iarăşi înainte de a spune:

– O amică de pe la şcoală. Nimic altceva. Ne place muzica la toţi trei.

– Ce fel de muzică?

– Tot ce e nou, răspunde Peter Sköld. Pe bune nu mai am nimic de spus. Putem să plecăm?

– Theresa a dispărut. Şi o fată pe nume Josefin a fost violată, explică Malin. Ce ne ascunzi, Peter? Haide, zău că ajunge. Pe Josefin o cunoşti?

– Nu cunosc nici-o Josefin.

– Fiul meu a spus tot ceea ce ştia, intervine Sten Sköld. Peter, acum plecăm.

– Nu, nu a spus totul, îl contrazice Zeke.

După ce tatăl şi fiul trec pragul comisariatului, Malin şi Zeke revin în birou.

– Nu a spus totul, repetă Zeke.

– Poate că nici tu nu ai face-o în locul lui.

– Crezi că l-a împiedicat prezenţa tatălui?

– Nu, evident că îşi cunoaşte băiatul. Dar cred că nici el nu ar fi vrut ca acesta să spună mai multe.

– Ce-o fi ştiind?

– Ceva, Zeke, ceva.

Lumea adolescenţilor. Lumea lui Tove. Nici ea nu i-a spus nimic despre Markus. Malin a nădăjduit foarte mult ca vieţile să le semene, ca ea şi fiica ei să aibă tot mai multe în comun odată cu trecerea anilor.

S-a întâmplat aşa?
Nu.
Ba da.
Nu. Nu te mai minţi singură, Malin.
Nu ştie dacă Tove are sau nu secrete faţă de ea. Sigur, uneori mama o înfurie. Uneori, îşi zice Malin, aproape că văd cu ochiul liber în ce măsură ne dispreţuieşte, pe mine şi viaţa pe care o duc. Sau eu sunt aceea care se dispreţuieşte? Cu siguranţă aşa e. Cu siguranţă.

Sven Sjoman s-a lăsat în scaun, la capătul mesei din sala de şedinţe. Obrajii îi sunt stacojii de la căldură şi, poate, şi de la lipsa de somn.
E ora nouă. Întrunirea din dimineaţa asta de vineri stă să înceapă. Willy Andersson, de la criminalistică, e aşezat lângă el, în faţa impunătorului computer zumzăitor al Theresei Eckeved. Până şi cablul de conectare, lăsat pe jos, pare a dori să le spună ceva.
Zeke şi Malin au venit în spatele lui Willy Andersson şi se uită fix la ecran.
– Cum stăm? întreabă Zeke.
– Nu folosea prea des computerul, începe Willy Andersson. Nu am descoperit nici-o fotografie, decât câteva cursuri de biologie. Vă garantez că nu e nimic interesant.
De unde s-a apucat Andersson să evalueze ce este interesant pentru noi sau nu? se întreabă Malin. Se şi vede cât se pricepe el la biologie...
– Şi altfel? întreabă nerăbdătoare Malin.
– A şters regulat memoria cache, ceea ce face să nu putem merge prea departe în istoricul site-urilor vizitate. Sigur că unele informaţii se mai pot găsi pe hard disk şi mai putem obţine ceva şi de la serverul furnizorului de servicii internet, dar asta poate să mai ia nişte timp.
– Cât timp?
– Săptămâni. Informaţiile şterse din memoria *cache* nu lasă decât urme fragmentare pe hard disk. Trebuie timp

pentru reconstituire. Or, în anotimpul acesta, e dificil să convingi furnizorul de acces pentru a parcurge listările serverelor.

– Numai că?...

Malin a sesizat în tonul vocii lui Willy Andersson că a găsit, totuşi, mai mult decât declară.

– După câteva frânturi de informaţie din memoria *cache* şi din instrumentul de navigare, am realizat că avea un cont pe Facebook.

Willy Andersson dă clic pe o pagină *web*.

Apare figura Theresei Eckeved. Inocentă, dar cu ceva dur în priviri.

Nici-o informaţie personală. Doar câţiva prieteni: Peter Sköld, Nathalie Falck. Şi numai un comentariu de la o anume Lovelygirl. Desigur, un pseudonim.

Salut, iubito! Ce frumoasă eşti!

Du-te-n mă-ta!

– E posibil să aflăm identitatea acestei Lovelygirl?

– Are cont, dar nu şi pagină personală, răspunde Willy Andersson. Pot lua legătura cu cei de la Facebook pentru a vedea dacă vor să îmi comunice datele care ne-ar permite să o găsim.

– Dacă nu vor, mai e vreo cale?

Sven pune întrebarea cam sceptic, dar şi cumva liniştit. Lovelygirl înseamnă aproape o pistă.

– Are şi adresă de mail pe Yahoo, continuă Willy Andersson. Numai că nu reuşesc să o deschid.

– De ce, Yahoo e mai rapid decât Facebook?

– Mă-ndoiesc. O să intru în contact cu ambele mâine şi mai vedem.

– Ok, fă-o, zice Sven. Şi insistă asupra urgenţei.

– Nu ai dat de nimic pe MySpace ori pe YouTube?

Malin îşi aminteşte de un clip de pe Youtube, de acum câţiva ani, în care se putea vedea o adolescentă pe cale de a fi violată şi torturată. S-a descoperit că exact cei mai buni prieteni ai ei o supuseseră acelui tratament.

Peter Sköld. Nathalie Falck. Nu cumva sunteţi şi voi nişte călăi?

– Pe MySpace nu am dat de nimic. Pe YouTube nu am verificat încă, dar o pot face chiar acum.

– Fă-o, aprobă Sven. Haide.

– Nici Peter Sköld sau Nathalie Falck nu au pagini personale?

– Nu sau, în orice caz, nu le-am găsit, răspunde Willy Andersson ridicându-se.

Pantalonii din bumbac bej îi flutură în jurul picioarelor slăbănoage. Are patruzeci de ani, dar pare de cincizeci.

– Bună treabă, adaugă Sven.

– Nu a fost prea greu, răspunde Willy Andersson închizând computerul, după care îl scoate din priză şi îl ia la subsuoară. Vă ţin la curent, adaugă înainte de a ieşi din încăpere, lăsând în urma lui, pentru a plana prin sala de şedinţe, doar căldura şi zgomotul de uşă care se închide.

– Şi acum ce facem?

– Verificăm alibiul lui Behzad Karami.

Tăcerea se instalează în sală. O tăcere cu totul deosebită, o tăcere pe care Malin o recunoaşte şi la care ţine, tăcerea aceea care, în cursul anchetei, se transformă în idei şi în piste de urmărit.

– Lesbiene, se aude vocea lui Sven. Nu cumva cazul ar putea avea vreo legătură cu homosexualitatea? Lovelygirl asta de pe Facebook mi se pare lesbiană.

– Iar Nathalie Falck e destul de masculinizată, adaugă Zeke.

Ce de prejudecăţi zac în el, îşi spune Malin, neputându-se, totuşi, împiedica să nu recunoască realitatea.

– Prin urmare, am putea avea o pistă homosexuală. Păstraţi-o pe undeva prin minte, conchide Sven.

– Poate că ştie Nathalie Falck cine este această Lovelygirl, e de părere Malin.

– A venit vremea să trecem şi la gangbang, constată Zeke ridicându-se.

Privirile îi sunt pline de speranţă.

Codul.

Au nevoie de blestematul acela de cod pentru a descuia lacătul. Deja e trecut de nouă şi jumătate. Stau la umbra unei clădiri în ruină. Cărămizile faţadei, cândva galbene, sunt acum roşii. Gazonul şi straturile de flori de care nimeni nu mai răspunde, pentru a le plăti întreţinerea, sunt acum pline de mucuri de ţigară, de halbe goale şi de cioburi de sticle de bere.

Au oprit maşina sus, aproape de centrul comercial părăsit din Berga. Au mai rămas o filială a protecţiei sociale, un minimarket şi o pizzerie, înconjurate de spaţii comerciale goale, închise cu scânduri bătute de-a latul uşilor.

Berga nu e decât la câţiva kilometri de centrul oraşului, la nici un kilometru de Ramshäll, şi totuşi e o altă lume.

Şomeri şi imigranţi. Şi, ca de fiecare dată, mame care îşi cresc singure copiii încercând să îi facă oameni cinstiţi, uzându-se în servicii prost plătite, care le mănâncă zece ore pe zi.

Tată absent nu este aici un mit.

Mai toţi locuitorii din Berga sunt cu siguranţă acasă, cu toată vacanţa de vară.

Cu două case mai jos, Malin dăduse într-o zi peste un fost coleg de clasă, complet terminat, locuind într-o garsonieră de la etajul întâi. Era primul ei an la secţia de poliţie din Linköping, după ce se întorsese de la stagiul de pregătire împreună cu Tove.

Din apartament ieşea o duhoare pestilenţială. Vecinii sunaseră la poliţie. Se dusese împreună cu un coleg şi îl găsiseră căzut lângă pat, în mijlocul unei grămezi de mizerii. Puţea, era buhăit şi mai ruinat decât întreaga ruină din jur.

Jimmy Svennsson cu trei N.

Pe vremuri fusese Don Juanul şcolii. Mai târziu se apucase de droguri şi ca drogat şi murise.

Acum a ce o mai fi mirosind prin Berga?

A vară fiartă.

– Malin, cum deschidem noi uşa asta?

– Aşteptăm să apară cineva.

– Crezi că...?

– Glumesc, Zeke. Mica poantă matinală, adaugă Malin scoţând din buzunarul interior al hainei o trusă de chei şi introducând şperaclul. Sunt teribil de simple lacătele astea.

Zeke o priveşte admirativ.

– Fors, pot afirma cu certitudine că eşti lipsită de orice scrupul.

Scara miroase a igrasie, iar pereţii vopsiţi în nuanţa lămâii verzi se roagă parcă să fie daţi cu un strat nou de culoare.

Nici vorbă de ascensor. Urcă pe jos până la etajul trei.

– Pariem că doarme? zice Zeke apăsând butonul soneriei de la uşa apartamentului lui Behzad Karami.

Sună iar şi iar.

Malin sună şi pe mobilul lui Behzad Karami, dar degeaba.

Soneria de la uşă trebuie că se aude în tot apartamentul.

Era beată moartă.

Apoi, în sfârşit, o voce răspunde la telefon, cu un vag accent străin, deşi Karami nu avea decât opt ani când sosise aici.

– Du-te-n pizda mă-tii, ştii ce oră e?

– Sunt Malin Fors de la poliţie. Dacă ne deschizi, nu mai sunăm.

Degetul lui Zeke rămâne fixat pe buton.

– Ce e?

– Deschide. Suntem la uşă.

– Căcat...

În telefon, Malin aude ceva mişcându-se, uşi trântite, însă degetul lui Zeke nu se urneşte de pe buton, iar soneria răsună încă şi mai tare când se deschide uşa.

– Bună ziua, Behzad. Ia zi, iar ne-am apucat de tâmpenii?

Vocea lui Zeke e ameninţătoare. În sfârşit îşi dezlipeşte degetul de pe butonul soneriei.

Faţa lui Behzad Karami e buhăită. Urmările somnului, desigur, poate şi alcool şi cine mai ştie ce. Bust tatuat, umeri largi. Colier din dinţi şi gheare de animale în jurul gâtului. Are nouăsprezece ani şi motorul BM negru, superb, nou-nouţ este parcat în spatele centrului comercial.

A urmat cursurile SEGPA[1] şi nu a fost niciodată condamnat. Nici măcar pentru viol. După toate aparenţele, „afacerile” îi mergeau mai degrabă bine.

– Să intrăm, spune Zeke trecând pragul înainte ca Behzad Karami să mai aibă timp să protesteze. Tânărul ezită. E continuu la pândă de când cu arestul preventiv.

Nu e vorbă, problema cu Lovisa Hjemestedt se rezolvase rapid.

Se pretinsese că fata consimţise, fiindcă fusese văzută dansând cu Behzad Karami şi cu Ali Shakbari în discotecă, apoi plecând împreună de bunăvoie, deşi era atât de beată încât abia se mai ţinea pe picioare.

– Şi, ia zi, Behzad, cam de mult n-am mai dat cu mătura pe-aici?! începe Zeke batjocoritor. Păi, când nu eşti un matinal ca tine, cam greu să mai faci şi curăţenie, este?

Behzad Karami stă în faţa lui Malin, în mijlocul livingului. Pe spate, un dragon sofisticat varsă flăcări pe gură.

– Fac curat când vreau eu, da? Nu te plimbă grija pe tine, băi caraliu de că…

---

1 Secţiunea de învăţământ Ceneral şi Profesional Adaptat - tip de învăţământ gimnazial pentru persoane cu handicap/dificultăţi de învăţare, legiferat din 1996. (N.t.)

– Ia zi, ia zi! şuieră Zeke. *Make my day*. Ia zi tu ce gândeşti!...

– Fii calm, Zeke. Behzad, stai pe pat.

Tapiţeria pepit e plină de pete şi de dâre de arsură, un cearşaf roz, murdar, e făcut ferfeniţă pe pat, storurile sunt ridicate, lăsând să se vadă până departe, peste acoperişurile din Berga. Un televizor enorm cu ecran plat e fixat pe perete, linia hi-fi şi boxele ocupă aproape întreaga podea, în schimb colţul utilizat ca bucătărie e uimitor de curat, de parcă cineva ar fi avut treabă acolo, după care ar fi curăţat cu o deosebită meticulozitate.

Behzad Karami se lasă să cadă pe pat, se freacă la ochi şi spune:

– Păi, ce căcat, băi gaborilor, nu puteaţi să veniţi şi voi mai târziu? Ce vreţi de la mine?

– Ieri a fost violată o fată. A fost găsită în parcul din centru, îi explică Malin.

– Nu cumva ştii ceva aşa, ca din întâmplare, despre treaba asta? întreabă Zeke.

Behzad Karami lasă ochii în podea, fixează linoleumul verde şi dă din cap, oftând:

– Nu am violat-o nici pe Lovisa, nici pe nimeni altcineva, mai da-ţi-o dracului! Când o să vă intre odată în cap chestia asta?

După voce, pare dintr-odată speriat. Dincolo de muşchi şi de tatuaje, nu este decât un tânăr căruia îi este ruşine de bârfele care circulă pe seama lui.

L-ai văzut? Ăsta e ăla care a violat-o pe fata aia...

Un monstru. Ăstora ar trebui să li se...

– Unde ai fost în noaptea de alaltăieri?

– La părinţii mei. Ne vizitează familia din Iran. Puteţi verifica. Şapte persoane vă pot confirma că am stat acolo până la cinci dimineaţă. Cel puţin şapte.

– Şi după?

– M-am întors aici.

Josefin nu îşi aminteşte nimic. Să fi fost agresată înainte sau după ce a fost la cinema? În ce moment?

– Te-ai întors direct acasă?

– Doar v-am spus.

– Şi de ce te-am crede? întreabă Zeke, bătându-l uşor pe Behzad Karami pe creştet. Ali ce-o fi făcut alaltăieri?

– N-am idee. Vreţi să-l amestecaţi şi pe el?

Malin observă că furia lui Zeke a crescut în asemenea hal, încât face eforturi pentru a se abţine să nu se repeadă la Behzad Karami şi să-i tragă una. Numai că, în loc de aşa ceva îi zice:

– Va să zică, nu te-ai dus în parc după chef? Şi nici nu te-ai ascuns în boscheţi ca să pândeşti apariţia vreunei gagici mişto?

Malin face un pas înapoi, pe coridor. Se apropie de chicineta care, cu totul altfel decât restul apartamentului, sclipeşte de curăţenie, iar uşile dulapurilor sunt albe, chiar dacă uzate.

Trece un deget peste blatul mesei şi îl miroase. Aromă de lămâie. Deschide dulapul şi dă de o sticlă de Cif sigilată.

Îl aude pe Zeke bombănind în continuare.

Ştie că accesele lui de furie pot fi atât de impresionante, încât deseori provoacă mărturisiri când te aştepţi mai puţin.

– Eşti diliu, băi, gabor împuţit!?

Privirea lui Zeke e deja neagră când ajunge în hol şi o vede pe Malin în picioare, în chicinetă.

– Sper că am terminat pe aici.

– Nu chiar, răspunde Malin apropiindu-se din nou de Behzad Karami, care stă epuizat pe marginea patului. De ce e curat în bucătărie?

– Mi-a făcut mama curat alaltăieri.

– Şi încă ceva: unde îl găsim pe Ali?

– Încercaţi la magazinul lu' tac-su'. Are o florărie. Interflora, de pe Tanneforsvägen. Vara lucrează mereu acolo.

Instalaţia de climatizare din maşină miorlăie.

La volan e Malin.

Zeke şi-a alăturat vocea puternică şi limpede muzicii corale care umple automobilul. Corala parohiei Sundsvall cântă o melodie Abba.

The winner takes it all, the winner takes...

Când cântă, vocea lui Zeke nu mai este aspră. Malin s-a hotărât să îl suporte aşa, pe de o parte fiindcă a învăţat să aprecieze corurile, pe de alta, mai ales fiindcă vede ce efect au muzica şi spiritul de grup asupra lui Zeke. În câteva minute se preschimbă într-un om care cântă plin de bucurie, aflat aproape în deplină armonie cu sine însuşi.

Merg spre Tannefors. Trec pe lângă rampele goale ale skate-parcului din Johannelund, pe lângă ierburile înalte şi arse ale spaţiilor virane dintre case şi fluviu. Traversează apoi podul Brasken şi o iau la stânga, spre zona în care clădirile multicolore ale uzinelor Saab par a se încovoia sub greutatea caniculei.

Industria aeronautică - sau mai degrabă de armament - e, totuşi, mândria oraşului.

Uite-aşa e Linköpingul, îşi zice Malin. Sigur pe el şi aproape narcisist, dorind să fie frumos şi colorat: o mică metropolă într-o lume gigantică.

Un orăşel nesupus, nutrind visuri de mărire, dar fără a avea cu adevărat respect de sine şi bun-gust. Fiindcă niciun mic oraş nu are într-o asemenea măsură ca Linköpingul aerul de „târguşor”.

– La ce te gândeşti? o întreabă Zeke.

– La oraşul nostru. Până la urmă, nu e chiar atât de rău la noi.

– În Linköping? Păi, cine a spus altceva?

Cuvintele lui Zeke încă mai plutesc în aer când telefonul lui Malin începe să sune.

– Malin, am făcut toate testele. Am încheiat analiza eşantioanelor prelevate de la Josefin Davidsson.

E Karin Johannison. Voce rece, sigură pe sine în pofida caniculei.

– Suntem ca şi ajunşi, spune Malin. Mai avem doar un lucru de verificat, înainte de a veni.

13

Cea mai mare parte a picăturilor s-a evaporat încă înainte de fi atins frunzele nenumăratelor plante aliniate sub copertina roşie, mişcătoare, a florăresei. Vaporizatorul şuieră în clipa în care pătrund în răcoarea umedă a magazinului.

Bărbatul înalt din spatele tejghelei devine dintr-odată foarte atent, pânditor. Malin e sigură că i-a recunoscut.

– Îl căutăm pe Ali Shakbari.

– Ce-a mai făcut?

Vocea bărbatului e resemnată, dar şi furioasă.

– Nimic, probabil, îl linişteşte Malin. Numai că am vrea să vorbim cu el.

Bărbatul arată către o uşă cu geam de plastic.

– Fiul meu este în magazie. Puteţi intra.

Ali Shakbari se află lângă o masă pătrată, curăţând trandafirii de spini. Se sperie când îi zăreşte, iar ochii căprui i se umezesc mai mult decât ar fi fost normal. Vrei să te fofilezi cumva, este? i se adresează Malin în gând.

– Ce mai faci, Ali? întreabă Zeke.

Niciun răspuns. Ali lasă încet foarfeca pe masă. Corpul slab pare încă şi mai încordat sub salopeta albastră de lucru.

– Unde te aflai alaltăieri seară?

– De ce? le răspunde sfidător.

Malin aminteşte de Josefin Davidsson.

– Şi credeţi că am vreo legătură cu chestia aia?

– Deocamdată nu credem nimic, îl lămureşte Malin. Deci: unde te aflai?

– Făceam curat în magazie, cu tata. Am terminat pe la trei dimineaţa. E atât de cald, încât lucrăm mai bine noaptea.

– Aşa e.

Tatăl lui Ali Shakbari stă în pragul uşii de la magazie. Se vede că e un om sigur pe el şi demn.

– L-am dus acasă când am terminat. La trei şi jumătate era la el.

Malin mătură cu privirea întreaga magazie. Şi ultimul centimetru pătrat străluceşte de curăţenie.

Nu e, totuşi, prea curat? se întreabă Malin luând unul dintre trandafirii de pe masă.

– Ce frumoşi sunt!...

– Cea mai bună calitate, confirmă tatăl lui Ali.

Sunt două feluri de oameni. Vânătorii şi cei vânaţi. Deocamdată, ancheta nu a reuşit să facă distincţia între categorii.

Suntem oare, cu toţii, o pradă urmărită fără încetare, împinsă de colo-colo ca nişte fire de praf în voia vântului fierbinte al verii? se gândeşte Malin. Până una-alta încă nu am dobândit statut de vânători. Nu încă.

Poate că lucrurile se vor schimba mulţumită a ceea ce vede prin lentilele microscopului, sub lumina celor patru lămpi instalate în jurul acestuia. Poate că în bucăţelele astea albastre se ascunde adevărul.

Particulele sunt atât de mici, încât nu se pot vedea cu ochiul liber. Par să fi fost decupate cu o foarfecă.

Laboratorul situat în subsolul institutului de criminalistică miroase a chimicale şi a detergent. Sistemul de ventilaţie zumzăie uşor.

Respiraţia grea a lui Zeke, care stă alături de Malin, şi vocea lui Karin deasupra capului ei:

– Acum ştiu ce a descoperit doctoriţa pe trupul fetei: urme de vopsea specială pentru plastic.

În faţa ochilor lui Malin, imaginea se tulbură. Se clatină.

Şi culoarea aceasta albastră, particulele acestea moarte care se mişcă de parcă ar fi fost îngropate de vii sub sticlă.

Malin ridică fruntea, se depărtează de microscop şi o priveşte pe Karin.

– De unde ar putea proveni vopseaua? De la ce fel de aparat?

Vocea lui Zeke e nerăbdătoare şi caustică din cauza stresului permanent al acestui iulie canicular. Sau, pur şi simplu, din cauza prezenţei lui Karin.

– Greu de spus. Ar putea fi o mie de surse.

– De exemplu?

– Furtun de stropit prin curte, mânerul unui mop de proastă calitate, lingură pentru servit salata, picior de lampă, lopăţică pentru joaca în nisip…

Malin şi Zeke tac.

Josefin Davidsson a fost penetrată, dar nu mai păstrează nici-o amintire.

Theresa a dispărut. Indiciile de relaţii homosexuale de pe pagina de Facebook. Lovelygirl.

Oare chiar totul se leagă? Şi mai e şi această Nathalie Falck. Un băieţoi. Ce au băieţii în plus faţă de fete?

Malin ciuleşte urechile. Ceva capătă formă în mintea ei. Ce se poate spune despre fetele implicate în cazul de faţă? Despre Theresa, Josefin şi Nathalie?

– Un godemiche, spune Malin dintr-odată. Un godemiche.

Nu ştie de unde i-a venit cuvântul, dar uite că e aici.

– Sigur că da, poate fi vorba şi despre un godemiche, aprobă Karin. Nu e sub nici-o formă exclus.

– Acum, ce facem? o întreabă Malin pe Karin. Adică ce altceva putem să facem decât să acumulăm supoziţii?

– Fabricanţii de vopseluri sunt repertoriaţi. Putem încerca să urmărim ciclul de fabricaţie pentru a da de obiectele vopsite cu această culoare şi să îi selecţionăm pe potenţialii utilizatori. Iar unul dintre obiectele cu pricina ar putea fi un godemiche.

– Ce părere ai, Malin?

– Nu ştiu. Mi se pare evident că este vorba despre un dildo. Nu avea nici-o rană în interiorul vaginului şi, totuşi, de penetrat a fost penetrată. De parcă obiectul folosit ar fi fost făcut special pentru aşa ceva.

– Chiar şi cu un godemiche poate fi rănită o femeie...

– Da, dacă este forţată. Dar, dacă o luăm aşa, răni poţi provoca indiferent de ce obiect utilizezi.

– Din experienţă vă pot spune că intervin de fiecare dată sechele în urma penetrării violente a vaginului cu un obiect care nu pentru asta e făcut, spune Karin. În concluzie, este posibil să fie vorba despre un godemiche. Există modele tari şi altele mai moi.

– Ia te uită, eşti expertă! intervine Zeke caustic.

– Nu, îi răspunde calm Karin. Dar mă pricep.

Urme de vopsea albastră s-au descoperit şi în vagin. Malin îşi aminteşte de Maria Murvall, agresată acum câţiva ani în pădurea de la Tjällmoskogen, şi care de atunci nu a mai scos un cuvânt, fiind internată într-un spital de psihiatrie. Descrierea de nesuportat a măruntaielor ei sfâşiate, silueta femeii întinse în pat, astă-iarnă, la Vadstena. Poliţista însă nu scoate un cuvânt.

Preferă să asculte vorbind lucrurile, să înţeleagă ce au de spus, auzind în acelaşi timp instalaţia de aer condiţionat care tuşeşte, lasă să îi scape un horcăit din ţevi, după care amuţeşte lăsând instantaneu loc unei călduri sufocante.

– Fir-ar să fie! exclamă Karin. Şi-a dat duhul climatizarea. Cine ştie când o vor repara cei de la întreţinere.

– Cineva a pus-o la punct de toată isprava, constată Zeke.

– Un dildo, repetă Malin. Pare cel mai de crezut, deşi, teoretic, agresorul ar fi putut utiliza orice altceva.

Nu dezvăluie nimic din gândurile de mai-nainte. Lesbienele folosesc şi ele aşa ceva, nu? Sau e doar o idee de-a gata? Nici vorbă, una dintre colegele ei de la şcoala de poliţie îi arătase mândră colecţia ei şi îi explicase în detaliu modul de utilizare.

– Cred că mai întâi ar trebui să îi rugăm pe cei de la tehnic să caute firmele care produc godemiche, sugerează Karin. Inclusiv culorile pe care le propun pe piaţă. Poate să ia ceva timp, însă e de mirare să vezi câte chestii pot avea comercianţii în cataloagele de prezentare.

Apoi mai aruncă o privire la microscop şi adaugă:

– Albastrul acesta este de o incredibilă frumuseţe, nu vi se pare? Pur şi limpede ca apa de izvor.

Afară, canicula a înlănţuit aerul, iar vântul sau ce a mai rămas din el e fierbinte şi se chinuieşte să sufle printre coroanele copacilor uscaţi. Se simte şi fumul incendiilor din pădure. Vântul bate direct dinspre Tallmjo.

Focul înaintează. De dimineaţă, o familie în vârstă a trebuit să fie evacuată din casa în care locuia de aproape şaizeci de ani.

Lumina e orbitoare. Niciun fel de ochelari de soare, care tot te lasă să mai vezi ceva, nu o poate atenua. Or, Malin are atâta nevoie să vadă clar, pentru a putea descurca iţele cazului…

Se întoarce alături de Zeke la intrarea în laborator, unde domneşte o oarecare răcoare, şi se aşază pe una dintre canapele îmbrăcate în piele roşie. Nu văd soluţia pentru a parcurge cele câteva sute de metri care îi despart de comisariat.

– Ce rahat! înjură Zeke. Nu îmi închipuiam că se poate face şi mai cald.

– Cu siguranţă e imposibil pe-afară, răspunde Malin. Şi mai e şi soarele ăsta… Numai când mă gândesc mă apucă durerea de cap.

– Aşadar, după părerea ta e vorba despre un godemiche.

– Nu ştiu, Zeke. E însă posibil.

Poliţistul îşi trece palma peste craniul ras.

– Cine foloseşte aşa ceva? Un castrat chimic? Cineva care are probleme cu prostata? Un impotent? Cineva care pur şi simplu aşa are chef? O lesbiană?

– O lesbiană, spune Malin apăsând pe fiecare silabă, pentru ca Zeke să înţeleagă ce vrea să spună.

– Deci cam pentru ipoteza asta ai fi? o întreabă zâmbind. Acea Lovelygirl de pe pagina Facebook a Theresei. Nathalie. Dar Josefin? Ar putea fi şi ea lesbiană?

– Nu, dar autorul agresiunii da. E doar o ipoteză pentru anchetă.

Zeke dă din cap.

– Cine ar mai putea utiliza un godemiche?

– Nu ştiu.

– Un amărât, într-un sens sau altul.

– Crezi?

– Cine ştie? Sau rebutul ăla de la Berga a mai găsit un mijloc de a umili femeile, adaugă Zeke.

Malin se uită în gol. Îi vede pe Ali Shakbari şi pe Behzad Karami îmbătând-o pe Josefin Davidsson cu vin prost, apoi violând-o unul după altul cu un godemiche albastru pe o canapea. Distrându-i că au ajuns cei mai înrăiţi reprezentanţi ai masculinităţii, cu toate că nu sunt decât nişte puşti.

Asta chiar e gândire rasistă, îşi spune Malin alungând imaginea.

Rămân amândoi tăcuţi pe canapea. Inspiră aerul uscat şi rece uitându-se afară, unde domneşte canicula şi observând cum aerul vibrează în parcarea comisariatului.

În Bali, unde sunt Tove şi Jan, nu e aşa de cald ca aici.

E nouă şi zece şi Malin stă la masă mâncând fulgi de ovăz cu lapte. E atât de obosită încât nu mai este în stare nici măcar să taie o banană pentru a o pune în terciul din farfurie.

În apartament e groaznic de cald şi nu are nici aer condiţionat.

Vorbind la telefon cu Sven Sjoman, evocase ideea cu dildoul, iar acesta confirmase că e vorba despre o pistă de urmărit. Urma să însărcineze câţiva colegi cu căutarea de modele de godemiche pe Internet, în paralel cu cercetările întreprinse de Karin. „Fiindcă aşa se procedează în ziua de azi, nu?”

Malin se gândeşte la Daniel Hogfeldt.

Pentru o clipă îşi închipuise că ar mai fi putut fi şi altceva decât sexul între ei, că, poate, aşa ar şi trebui să stea lucrurile: se tot învârt în stânga şi-n dreapta cât e ziua de lungă pentru ca, până la urmă, să se reîntâlnească în apartamentul unuia dintre ei. Nu şi în seara asta. Ştie ea, Malin, că Daniel e prin oraş, dar nu pe o asemenea caniculă, nu pe o asemenea singurătate. Îi ajunge propria transpiraţie, iar oboseala o face să o doară şi cel mai neînsemnat muşchi. În plus, îi e atât de dor de Tove şi de Jan, încât sentimentul pe care îl trăieşte seamănă mai mult cu doliul.

Sună mobilul, din living. Malin lasă lingura deoparte, se ridică şi aleargă să răspundă. Are o ezitare. E numărul lui Karim Akbar.

– Alo.

– Dumnezeule, Malin, ce v-a trecut prin cap? Doar nu v-aţi apucat să vă certaţi cu imigranţii numai fiindcă o fată a fost victima unui viol!

De unde naiba ai aflat?

– Păi, noi...

– Nu căuta justificări. Uită-te pe home page la *Corren* şi-o s-o vezi negru pe alb.

– Ai răbdare, Karim, şi calmează-te.

– Acum toate posturile de radio mă hărţuiesc pentru a-mi cere explicaţii.

Karim e în elementul lui. Malin nici nu ştie dacă e cu adevărat nervos ori doar se preface fiindcă, în realitate, e mulţumit că şi-a recâştigat locul pe scena mediatică.

Comentariile şi intervenţiile lui sunt controversate, dar, din punct de vedere politic, a fost întotdeauna de partea integrării. Care să-i fie obiectivul? Să ajungă ministru? Nici măcar nu este membru al vreunui partid.

Computerul este în dormitor. Clic, clic, clic - *Corren*... *Home page*.

O fotografie cu Ali Shakbari şi Behzad Karami în faţa magherniţei lor din Berga. Titlu cu litere groase:

Fără a avea dovezi, poliţia hărţuieşte imigranţii.

Explicaţie sub fotografie: *Nu avem nici-o legătură cu violul din parcul municipal, în schimb poliţia ne şicanează doar fiindcă suntem imigranţi.*

Comentariul lui Daniel:

Niciun angajat al poliţiei din Linköping nu a dorit să comenteze.

O ditamai minciuna pentru o poveste umflată cu pompa.

Şi mai şi trecuse prin patul ei! Şi fără îndoială o să mai treacă…

– Malin, mai eşti acolo?

Trecuseră mai bine de două minute, ceea ce e mai degrabă neobişnuit din partea lui Karim.

– Da, aici sunt. Era una dintre variante, printre altele, trebuie să înţelegi lucrul ăsta.

– Înţeleg.

– Lasă că au fost acuzaţi în cazul Lovisei Hjelmstedt.

– Înţeleg foarte bine, Malin, dar şi tu trebuie să înţelegi la ce ne expunem.

– Lasă, profită mai bine de celebritate.

Karim râde, însă este un râs fără sens şi obosit.

14

Telefonul de pe masa din faţa lui Malin arde.

Cine se mai crede şi Karim Akbar de-şi bagă atât de mult nasul în treburile lor? Nu e treaba şefului poliţiei să conducă anchetele până în cele mai mici detalii! Karim însă nu a ştiut niciodată să îşi impună anumite limite şi, din această cauză, colegii au adoptat un fel de strategie comună: lăsaţi-l să facă ce-o vrea, ştim noi ce avem de făcut. Fiindcă nu de calităţi e lipsit şi, în fond, are încredere în comisarii cu care lucrează. Şi nu a făcut decât bine poliţiei din Linköping, admiraţia lui excesivă pentru presă făcând ca populaţia să urmărească mai atent activitatea instituţiei, interes recompensat prin sporirea bugetului acesteia.

Totul, se gândeşte Malin lăsându-se să cadă pe canapea, totul sfârşeşte prin a se învârti în jurul acestei obsesii mediatice, a cultului celebrităţii, a exagerării faptului mărunt şi neinteresant până la a-l transforma într-o religie. Sufletul nostru nu îşi găseşte liniştea şi de-asta nu mai suntem interesaţi decât de lucruri lipsite de valoare.

Culoarea părului. Lungimea rochiei. Care cu cine se culcă. Mariajele starurilor, divorţurile, cu cine s-au mai combinat...

Nu am decât să îi mulţumesc lui Dumnezeu că pe Tove n-o interesează toate chestiile astea.

Karim este bun prieten cu ministrul Integrării. Împărtăşesc acelaşi punct de vedere în legătură cu imigraţia: sunt exigenţi, severi, dar vai de ne-imigrantul care începe să spună lucruri negative, n-o să ajungă bine...

În epoca aceasta caniculară, Răul a început iarăşi să se mişte. Uneori, Malin şi-l închipuie ca pe un animal negru şi lipsit de o formă precisă, strecurându-se printre buruieni şi case. Rămâne un mister cine e şi ce vrea.

Închide computerul, se ridică şi pleacă de acasă.

Nu prea are idee ce vrea să facă.

Barul de jos e deschis. Ştie fiindcă se aude până în stradă zgomotul aerului condiţionat.

Să-l sune pe Daniel? Să-l înjure? Ori să se culce cu el? Să-i pună pula la treabă ori să-i tragă o spălătură de creier cu ceva tărie? Dar nici nu e nimic mai naşpa decât să te duci mahmur la lucru, or, mâine dimineaţă, chiar are de lucru, deşi e sâmbătă.

Să-l sune pe Zeke şi să-l invite la o bere?

Acesta are vocea voalată de parcă tocmai s-ar trezi.

– Salut, Malin sunt! Voiam doar să ştiu dacă n-ai chef să bei o bere cu mine. Mai stăm de vorbă şi despre anchetă.. Nu mai reuşesc odată să-mi mai purjez şi eu mintea asta...

Pesemne îşi zice că am înnebunit. Sau că m-a apucat disperarea de atâta singurătate. Cu siguranţă, asta gândeşte şi, de fapt, aşa şi este.

– Malin, e nouă şi jumătate. Ar trebui să fii în pat la ora asta şi să te odihneşti pentru ca mâine să fii în formă. Mergeam la culcare, aşa că pentru mine, în seara asta, a picat varianta cu berea. Şi, pe urmă, ştii bine că mâine o să cădem din picioare de muncă.

– Ai zis că e nouă şi jumătate?

– Fix.

Tăcere.

– Haide, dacă vrei poţi să vii pe la mine. Mai stăm un pic de vorbă, iar Gunilla ne poate face nişte ceai şi nişte tartine cu cornişoni.

Nevasta lui Zeke. Politeţea în persoană. Farmacistă lucrând la farmacia din piaţă. Poate un pic cam prea simpatică.

– Nu, mulţumesc, Zeke. Nu vreau să vă deranjez. Lasă că ne vedem mâine dimineaţă cât de devreme se poate.

– Noapte bună, Malin.

Rămâne pe trotuar, în faţa casei, cu telefonul în mână.

Să intre în bar sau să urce în apartament? Să-i sune pe Tove şi pe Jan?

Simte furnicături pe sub piele şi nu de la căldură. Îi vine iarăşi în faţa ochilor imaginea Josefinei Davidsson pe patul de spital. Chipul deformat de coşmaruri şi amintirile refulate.

Câteva clipe mai târziu, Malin traversează piaţa Trädgardstorget. Acum ştie unde vrea să meargă. Înserarea lasă încet locul nopţii şi unica terasă de cafenea din piaţă s-a golit. Un chelner bronzat strânge ultimele scrumiere de pe mese. De acum, a terminat de debarasat.

Malin coboară pe strada Drottningsgatan prin faţa minunatelor sale imobile. Mai trec şi maşini: un Volvo verde, o furgonetă albă.

Gardul negru din fier forjat care împrejmuieşte parcul municipal este încă fierbinte din cauza soarelui din timpul zilei.

Malin deschide poarta şi intră singură, de data aceasta. Cu siguranţă nimeni nu mai îndrăzneşte să rişte să vină aici în plină noapte după toate cele întâmplate.

Poate că monstrul mai este pe aici, se gândeşte Malin înaintând în parc, trecând pe lângă straturile de flori aranjate cu grijă, pe lângă fântână, pe lângă sera din apropierea gardului, cum mergi spre pavilion, pe lângă spaţiul de joacă şi micul fir de apă care curge aproape fără zgomot ascunzând numeroase voci şi amintiri misterioase.

De aici poate zări balcoanele din strada Djurgärdsgatan.

Telefonul martorului tot nu se ştie de unde provine.

Nici urmă de bicicleta roşie, deşi colegii ei au parcurs toate itinerariile posibile pe care Josefin le-ar fi putut folosi.

Fireşte, puţine persoane or fi fost acasă în momentul respectiv, dar, oricum, este posibil ca fata să fi ţipat. Şi ţipetele să fi trezit pe cineva.

Aşadar, a fost adusă până aici? Şi, dacă da, înainte pe unde o fi fost? Dar, sigur a fost adusă?

Malin umblă prin pavilion, trage de cordonul de securitate deja rupt, închide ochii şi vede o fată goală, rănită, cu pielea frecată până la albirea absolută fugind pe gazon, prinsă apoi, punându-i-se un căluş în gură şi introducându-i-se un obiect de plastic albastru. Şi apoi memoria închizându-se în sine. Spunând: STOP! Intrarea interzisă! Iarba de sub trupul ei, uşor umezită de roua prea puţină pe o asemenea caniculă, corpul ei, corpurile străine care o apasă, muşchii care o strivesc din toate puterile, patul de iarbă pe care nu-l va mai părăsi niciodată, de care nu îşi va mai aminti niciodată.

Aşa să se fi petrecut lucrurile?

Maria Murvall.

Josefin Davidsson.

Theresa Eckeved dispărută.

Oare chiar totul se leagă?

Malin aude o voce.

Cineva o întreabă ceva.

Vreau să ştiu unde sunt. Fiindcă dacă aflu unde sunt, aş putea ieşi din noapte, din frig şi din singurătate şi m-aş putea întoarce acasă.

Acum totul este întunecat şi rece.

Mai întreabă o dată unde sunt, te rog. Fă în aşa fel încât vocea ta să fie farul care să mă călăuzească pentru ca să scap de frică.

Mai întreabă o dată, te rog.

– Theresa, unde ai plecat?

Malin pronunţă cuvintele cât încă mai este în pavilion.

Peter Sköld, Nathalie Falck, Behzad Karami, Ali Shakbari şi alte chipuri fără contur, oameni care au telefonat şi alţii, şi alţii.

Trebuie să vorbesc cu Nathalie. Cine-o fi această Lovelygirl? Poate că ştie ceva.

Malin se lasă pe vine. Trece mâna prin iarbă.

Ce poate provoca aşa ceva? De ce să fie atât de disperat? Ce i s-a întâmplat de a ajuns să îi facă un asemenea lucru Josefinei? Şi ea, de ce era atât de curată? Ce trebuia curăţat sau eliminat de pe suprafaţa pielii?

Timpul pare să se strângă. Pământul şi amintirile explodează pentru a proteja mesagerii.

Ce să fac pentru ca tu să îţi recapeţi memoria, Josefin?

15

Sâmbătă, 17 iulie

Să fii sâmbăta de serviciu. Consecinţă firească a acestei veri transformate în infernul lui Dante. Au de lucru. Niciun coleg nu trebuie chemat fără rost din concediu.

Mirosul de lemn ars este acum şi mai uşor de sesizat. Nu deranjează, e doar altfel, plăcut aproape.

Ca acela al focului la care copiii vin iarna pentru a-şi încălzi mâinile îngheţate.

Acum nu mai bate nici vântul, iar lumina e ceva mai suportabilă, îşi zice Malin privind drapelele care atârnă molatec la intrarea în comisariat. Parcarea uriaşă din spate e aproape goală. Doar câteva vehicule aşteaptă să pornească în urmărirea răufăcătorilor.

Malin se târăşte sub soarele de plumb. E foarte obosită.

E opt fără cinci şi căldura e deja zdrobitoare. Sub haina albă şi tricou e deja transpirată. Şi-a pus din nou o fustă deşi, practic, nu poartă fuste la serviciu. Ar părea un accesoriu prea feminin, trădând slăbiciune, ba chiar provocare. Trăieşte într-o lume masculină, indiferent de ceea ce spun cele câteva feministe din conducere. Numai că, pe o asemenea caniculă, chiar nu se pot purta pantalonii.

La micul dejun citise un articol despre incendii pe site-ul de la *Corren*. O fotografie mare pe prima pagină şi un articol descriind amănunţit lucrul pompierilor care încercau să izoleze incendiul.

Mai multe hectare de pădure erau în flăcări. Seceta sporea înaintarea flăcărilor care începuseră să atace câmpia, însetate de viaţă. Unităţile din Linköping, Norrkoping, Motalaet Finspång luptau în pădurea plină de cenuşă.

Urma un articol despre cazul lor.

Sub fotografia unui godemiche se putea citi: *Poliţia bănuieşte că agresorul a utilizat un godemiche albastru*. Urmau mai multe aprecieri legate de Karami, Shakbari şi Lovelygirl.

Fir-ar a dracului de treabă! Cine o fi scăpat informaţia despre godemiche?

Karin Johannison? Sven Sjoman? Să fi scăpat Sven ceva sub presiunea jurnaliştilor? De acum, gata, de scăpat a scăpat...

Deschide uşa comisariatului. Ebba e la biroul de primiri, a sosit mai devreme.

– Bună ziua, Malin.

Malin îi răspunde cu un semn din cap. Zeke şi Sjoman sunt la locurile lor, deşi mai e un ceas până la şedinţa de dimineaţă.

Mereu şedinţele astea. Nu contează dacă din cauza lor faci ore suplimentare sau nu.

Deşi adânciţi în studierea unor documente, amândoi îi observă sosirea, ridicând capetele în acelaşi timp. Sven,

Îmbrăcat în pantaloni albi de in, e vizibil mulţumit de venirea ei.

– Malin, chiar era timpul să apari!

Zeke e bucuros că a ajuns măcar o dată înaintea ei.

– Salut, Malin! Bine-ai venit!

Văzând mina lui Sven, Malin se hotărăşte să nu spună nimic despre expediţia ei nocturnă, deşi asta intenţiona. Ştie că Sven consideră necesară revenirea la locul crimei pentru a te impregna de aerul locului.

– Ei, până la urmă ţi-ai băut berea?

Nu, îi răspunde în gând Malin, doar o gură zdravănă de tequila când m-am întors acasă.

– Pari obosită, chicoteşte Zeke aproape patern.

Încă nu e nouă când se strâng la şedinţă.

Şi de data aceasta renunţă la sala de conferinţe, una dintre mesele rotunde din sala de odihnă fiind suficientă, rămânând prea puţini colegi care i-ar fi putut deranja.

Sven pare mai obosit decât de obicei şi Malin se întreabă care să fie cauza. O fi din cauza caniculei? Antebraţele păroase sunt pline de praf de şmirghel. Malin îşi zice: sigur că da, Sven, te-ai sculat de dimineaţă şi ai trecut la roata olarului ceea ce, probabil, te ajută să faci faţă problemelor ridicate ba de incendiile din pădure, ba de ancheta asta a noastră atât de dificilă.

De parcă ar fi auzit-o, Zeke spune:

– Dement incendiul ăsta. E tot mai rău.

– Optzeci de pompieri, anunţă Sven.

– Focul se propagă spre Hultsjon, adaugă Malin şi tăcerea cuprinde încăperea.

Sorb toţi trei din ceştile de porţelan pline cu cafea.

– Hai să începem, solicită Sven. Avem o persoană de verificat. Un anume Fredrik Jonasson, treizeci şi doi de ani, cu domiciliul în Mjolby. A stat la puşcărie pentru tentativă de viol şi agresiune, de unde a ieşit de puţină vreme. Locuieşte în acelaşi apartament cu mama lui. A atacat o femeie în casa scărilor.

– Pot face verificarea cei din Mjolby, răspunde Zeke. Ne limităm doar la delincvenţii sexuali recent eliberaţi din închisoare sau ne mai interesăm şi de alte persoane?

– Începem cu ăsta, precizează Sven. Nu dispunem de prea mult personal. Oricum, voi alcătui o listă.

– Doar atât? se arată Malin neliniştită. Ce facem cu Behzad Karami şi cu Ali Shakbari? Trebuie verificat alibiul lui Behzad. Putem trimite o echipă care să îi interogheze pe cei care au participat la petrecere. Avem oameni care s-o facă? Sau ar mai trebui chemaţi unii din vacanţă?

– Să nu ne ambalăm. Nu avem nimic concret împotriva lui Karami şi a lui Shakbari.

Cu siguranţă l-a sunat şi pe el Karim, dar nu ar abandona Sven o pistă numai ca să-i facă plăcere. Lui sau presei.

– Suntem destui, repetă Malin, sau ar fi bine să apelăm la colegii de la Motala? Sau la cei de la Mjolby?

De sacrosancta vacanţă nu are nimeni voie să se atingă, fiindcă aşa nu ar mai avea nimeni niciodată timpul său liber.

– Am putea muta unii colegi din patrule, însărcinându-i cu verificarea alibiurilor, răspunde Sven.

– Pe cine? continuă Malin întrebările.

– Pe Jonfeldt şi pe Bulow.

Băieţi buni, se gândeşte Malin. Tineri celibatari nu prea dedicaţi pregătirii musculare, precum cei din grupul de intervenţie. Mai degrabă viitori agenţi la criminalistică.

– Chiar credeţi că Shakbari şi Karami au vreo legătură cu povestea asta?

Vocea lui Zeke e plină de îndoială.

– Cine ştie? răspunde Malin în timp ce îşi zice pentru ea: le-am auzit vocile, exact cum m-a învăţat Sven; nu sublinia el că doar cei care le ascultă pot învăţa şi doar cei care învaţă se pot apropia de adevăr? În privinţa Theresei, nu avem nimic nou. Peter Sköld şi Nathalie Falck au mai dat vreun semn de viaţă?

– Nimic şi uite că au trecut trei săptămâni de când a dispărut, constată Sven, după care schimbă subiectul: Avem ceva legat de varianta cu lesbienele?

Aici Zeke pare mai puţin sceptic, în schimb Malin nu e tocmai convinsă.

– Doar fiindcă presupunem că a fost utilizat un godemiche n-o să punem acum sub urmărire toate lesbienele din oraş, nu? Numai fiindcă o pagină de Facebook ne-a lăsat impresia asta.

– Nimeni n-a intenţionat aşa ceva, îi dă Zeke replica. Dar poate că merită să cercetăm şi în sensul ăsta.

– Bun, atunci m-aş bucura să procedăm la un al doilea interogatoriu cu Nathalie Falck. Doar eu şi ea.

Zeke aprobă din cap:

– Ideea ar putea ajuta, nu prea părea să aprecieze tipii ca mine.

Sven lasă să-i scape un mormăit de acceptare, îşi aranjează cureaua şi spune:

– De la tehnic nu am mai primit nimic nou. Andersson nu a mai găsit altceva, dar îşi continuă cercetările pe Facebook şi Yahoo.

Inspiră adânc şi continuă:

– Am întreprins unele cercetări în mediile lesbiene din zonă. Au un bar de noapte special la Norrkoping, Deja vu. După informaţiile mele, la noi în oraş nu există aşa ceva.

– N-o fi piaţa prea dezvoltată, râde Zeke. Or se mută toate la Stockholm cum se iveşte posibilitatea.

– Nu am putea cere nişte informaţii de la Asociaţia Naţională a Homosexualilor?

– Nu au filială în regiunea noastră, răspunde Sven. Te-ai putea interesa în clubul din Norrkoping, Malin. Vezi de ce poţi da.

– Adică să mă duc în barul de noapte şi să întreb dacă nu cunosc ele pe cineva care violează folosindu-se de dildouri?

Sven tace, apoi răspunde:

– Malin, poate că ai şi tu dreptate. Atunci tot surselor tale ar fi mai bine să ne adresăm, conchide dregându-şi glasul. Ce alte teorii mai avem? Un impotent? Un castrat? Sunt chestiuni care ţin de secretul profesional şi destul de trase de păr.

Le spune de parcă nu l-ar impresiona nicidecum, se gândeşte Malin. De parcă, pentru victime, toată povestea ar fi o nimica toată.

– Bun, o să încerc prin sursele mele, confirmă Malin observând că Sven se încruntă.

– Însă nu cu metode ilegale, ne-am înţeles?

Malin nu mai zice nimic. Cum să reuşeşti indiferent ce dacă nu te îndepărtezi de cărările prea bătătorite? Dar Theresa pe unde o fi?

Sunt, oare, sub apă? Lucrurile acestea verzi, brune, albastre, umede din jurul meu nu cumva sunt alge şi nuferi? Dinţii care mi s-au înfipt în picior sunt ai unei ştiuci?

Sunt trează ori visez?

Nu cumva am orbit? Mi s-au ars ochii? Imposibil, fiindcă nu mă dor. Sunt întregi şi, totodată, nu.

Vreau să închid ochii. Vreau să scap din locul acesta, de toate sunetele şi vocile pe care nu le înţeleg. Ai zice că e un discurs satanist pronunţat de la coadă la cap pe un disc de hard-rock.

Sunt învelită în plastic umed. Nu vreau să fiu oarbă... De ce? Tati, spune-mi de ce nu vii odată să mă iei acasă? Vreau să mă trezesc. Nu am mai visat în viaţa mea un asemenea vis. Mami, vreau să mă trezesc! Nu vreau să fiu oarbă. Să mă trezesc, să mă trezesc, să mă trezesc... Dar cum?

16

Hârţogărie şi discuţii inutile asupra cazului, iată rezultatul şedinţei matinale. Malin nu reuşeşte să îşi contacteze sursele.

Pleacă în oraş, alături de Zeke. Sub umbrela de pe terasa cafenelei *Gyllenfiket* aerul pare lipsit de oxigen, însă, la umbră, luminozitatea este încă suportabilă.

În afară de ei se mai află, la o masă, o pereche în vârstă care îşi bea cafeaua cu brioşe. Mai e puţin până la patru şi jumătate. Particule mirositoare desprinse din incendiul din pădure şi-au făcut loc până în inima oraşului.

Cafea cu cuburi de gheaţă. *Con hielo*.

Sorb din ceşti fără un cuvânt, unul lângă altul, pe când un porumbel se tot învârte încolo şi-ncoace prin faţa magazinului Intersport, de la centrul comercial din Gränden, unde mingile de plajă şi saltelele pneumatice din vitrină par să se înmoaie cu fiecare clipă.

– Simţi şi tu? întreabă Zeke.

– Da.

– Crezi că vor reuşi să ţină incendiul sub control?

– Sigur.

Zeke dă din cap.

– Când te uiţi în jur ai impresia că suntem singurii care am mai rămas prin oraş. Noi şi cei pe care îi urmărim.

– Pe căldura asta am început să am senzaţia că îmi cântăreşte două kilograme creierul, oftează Malin. Şi nici nu mai vrea să gândească.

– Da' ce? A vrut vreodată?

– Foarte tare!...

– Am văzut ieri un reportaj la televizor, povesteşte Zeke. Un documentar din lumea animalelor, despre un păianjen oribil care şi-o pune cu propriii copii.

– De parcă ar încerca auto-exterminarea.

– Pe undeva, este o formă de evoluţie, o contrazice Zeke. Fiindcă produce păianjeni cu ochii foarte apropiaţi.

Prin faţa lor trece o fată cu un Saint-Bernard în lesă. Uriaşul câine înaintează parcă împletindu-se.

– Zeke, diseară aş vrea să mai stau o dată de vorbă cu Nathalie Falck.

– De acord, însă fii atentă.

Malin trage în piept aerul canicular şi simte plămânii înfierbântându-i-se.

Se despart în piaţa Trädgärdstorget şi, după ce Zeke dispare din câmpul ei vizual, Malin scoate telefonul mobil.

În secţia nouă, şeful de clinică Hans Stenvikel se lasă să cadă pe un scaun, în sala de consultaţie, în care aerul e înăbuşitor. Tocmai a ieşit dintr-o operaţie de cinci ceasuri.

Stenvikel încercase să salveze piciorul unui motociclist intrat în coliziune cu un camion şi adus la Linköping cu elicopterul. Numai viitorul va dovedi dacă bărbatul de treizeci şi trei de ani se va putea bucura de picior, din cauza nenumăratelor fracturi şi răni. Venise cu fractură deschisă de la genunchi la şold, iar doctorul făcuse tot ce se putuse mai bine.

Tocmai se întreba dacă picăturile de pe frunte erau de transpiraţie ori de la duşul de după operaţie, când telefonul a început să sune. Numărul lui Malin. Ce-o fi vrând?

E mama lui Tove, prietena lui Markus. Un comisar de poliţie cam stângaci în societate, dar simpatic şi cu deosebite rezultate profesionale, pe care toată lumea i le recunoştea. Puţin distantă, cam rezervată, dar care până la urmă tot s-a relaxat, după câteva pahare de vin. De parcă nu ar fi suportat doctorii, îi trecuse lui Hans prin cap.

– Hans sunt.

Vocea de la celălalt capăt al firului nu e la fel de binedispusă ca de obicei. Se adaugă şi zgomotul de trafic din planul doi.

– Malin la aparat, mama lui Tove.
– Bună, Malin. Cum te descurci pe căldura asta? Pe la voi, pe-acolo, nu se topeşte lumea?
– Eu tocmai mă scurg pe asfalt.
Hans râde. În orice caz, nu de umor duce lipsă Malin.
– Tove se simte bine în Bali?
– Cred că da.
– Markus a plecat la casa noastră de vacanţă de la Torshälla, dar se întoarce odată cu Tove.
– S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău, Hans.
– Spune.
– Vreau să ştiu dacă avem în oraş bărbaţi care au rămas fără penis.
– Poftim?!
– Dacă avem bărbaţi care...
– Asta am înţeles, Malin.
– Întrebarea are legătură cu fata care a fost violată.
– Cea găsită în parc?
– Da.
– Chestiunea ţine de secretul medical.
– Ştiu.
– Îmi pare rău, Malin, nu te pot ajuta. E ilegal să umblăm prin dosarele pacienţilor.
– Şi asta ştiu, Hans.

Chiar pare extenuat. Probabil că sunt deosebit de obositoare operaţiile foarte lungi. Malin bagă telefonul mobil în buzunarul din faţă al fustei, al cărei material albastru-deschis e punctat de pete maro-deschis, şi se întreabă dacă or fi existând pantaloni care pot fi purtaţi pe timp canicular.
Pub-ul de la parter o atrage ca întotdeauna. E o nebunie să coabitezi cu aşa ceva.
Se imaginează singură, aşezată la o masă a barului.

Să aluneci într-o melancolie blândă şi aproximativă. Să bei o bere rece, iar răcoarea amară a alcoolului să ţi se urce direct la cap provocând un vid miraculos.

Nu. Nu acum.

Bagă cheia în broasca uşii apartamentului, deschide şi un miros de închis şi de rufe claie peste grămadă o izbeşte în nări.

Malin încremeneşte şi se uită în oglinda din holul de la intrare. Astea sunt riduri de la caniculă? În orice caz, cele de sub ochi sunt nou-nouţe.

Am treizeci şi patru de ani, îşi zice. Şi nu de fiecare dată mă recunosc când mă văd în oglindă, nu de fiecare dată ştiu cine e fiinţa asta care-mi iese-n faţă.

Jan, Tove şi Daniel Hogfeldt îi vin în întâmpinare ca nişte fantome ale verii. Şi, dintr-odată, are sentimentul dureros că viaţa i s-a sfârşit, chiar dacă o trăieşte la o sută de kilometri pe oră.

17

Sâmbătă, 17 iulie
Duminică, 18 iulie

O voce umple camera, vorbind despre fete. Nu contează ce spune. Importante sunt intonaţia şi suavitatea.

Aşadar prietena lui Malin, Helen Anemann, moderatoarea postului local de radio P4, lucrează seara. Înainte era prezentă doar ziua pe calea undelor.

– Mă adresez tuturor fetelor din Linköping: vă rog, nu ieşiţi singure în oraş, indiferent ce aveţi de făcut. Nu se ştie ce a scăpat vara aceasta în libertate.

După care Helen anunţă o melodie. Malin stă întinsă în pat cu storurile coborâte. Îşi ascultă atentă prietena în semi-întuneric. O voce sexy. Singură, însă nu disperată, de parcă ar fi aşteptat pe cineva care să vină la studio, să o ia şi să o ducă undeva.

Făt-Frumos? Da, poate că da.

Începe muzica. O melodie hard-rock ale cărei cuvinte nu vor să spună nimic. Malin tresare, se ridică şi trage un pumn în butonul care opreşte radioul.

Sven Sjoman o sunase cu vreo jumătate de oră mai înainte.

– Te duci la Nathalie Falck?

– Am sunat-o. Trebuie să ne întâlnim puţin mai târziu. Nu părea prea entuziasmată.

– Bine că poţi munci, Malin.

– Chiar nu crezi că am altceva mai bun de făcut?

– Nu, nu cred.

În ochii întunecaţi ai lui Nathalie Falck poate citi dispreţul. Şi, dincolo de dispreţ, minciuna.

Malin fusese nevoită să îşi desfăşoare întreaga rezervă de persuasiune pentru a o convinge să se vadă. Fata subliniase tăios că nu mai are nimic de spus.

– Ne-am putea întâlni pe la zece la catedrală. Mai intru acolo din când în când.

– E deschis atât de târziu?

– Vara nu se încuie niciodată uşile înainte de unsprezece. A fost adoptat un nou regulament privind accesul în locurile publice. Şi, pe urmă, înăuntru e răcoare.

Aşa că, iată-le de acum pe băncile vopsite în maro din faţa altarului modern, în timp ce deasupra capetelor lor se încrucişează ogivele de piatră cenuşie.

Nathalie este îmbrăcată în cămaşă neagră şi fustă şi reflectă un curaj şi o hotărâre pe care şi le-ar fi dorit şi Malin în adolescenţă.

– Ce vreau să ştiu? Tu trebuie să îmi spui. Sunt sigură că nu ai spus totul. Apropo, fusta e tare drăguţă.

– Nu încercaţi să mă periaţi. Nu e deloc mişto. Nu e decât un căcat de la H&M.

– Cine e Lovelygirl?

Malin încearcă să distingă vreo minimă reacţie din partea tinerei. Nimic însă.

– Nu cunosc nici-o Lovelygirl.

– E un pseudonim de pe…

– Am văzut-o pe pagina de Facebook a Theresei. Habar n-am cine e.

Răspuns venit prea repede, îşi zice Malin.

– Eşti sigură?

Niciun răspuns.

Nathalie se strânge în ea, semn că s-a atins o limită care nu trebuie depăşită.

Malin tace şi lasă o clipă să plutească între ele doar zgomotele din biserică.

– E chiar atât de obositor să fii altfel? întreabă dintr-o dată, observând că Nathalie Falck începe să se relaxeze.

– Chiar mă găsiţi altfel?
– Da, dar într-un sens pozitiv.
– Nu e obositor, e doar altfel.
– Nathalie, Theresa a dispărut. Trebuie să îmi spui ce ştii.
Fata îşi întoarce chipul rotund către Malin şi o priveşte drept în ochi.
– Nu ştiu nimic mai mult. O cunosc pe Theresa, dar aproape că nu ştiu nimic despre ea.
Pupilele se micşorează, semn al minciunii.
Dar chiar minte cu adevărat?
– Dar pe Josefin Davidsson o cunoşti?
– Vă referiţi la fata din parc? Ei, de acum ajunge! Am aflat de existenţa ei doar din ziar.
Lângă portal, cam la şaptezeci şi cinci de metri în spatele lor, cineva învârte standul de prezentare pentru vederi.
– De ce ai stabilit întâlnirea aici? întreabă Malin gândindu-se că Tove nu ar intra niciodată de bunăvoie în acest loc ori în cimitir, locul ei preferat fiind biblioteca.
– Îmi place liniştea din biserică. Şi dimensiunile ei. Mi se pare că e spaţiu suficient şi pentru mine.
– Fireşte, de mare e mare.
– Ce credeţi că s-a întâmplat cu Theresa? vrea să ştie Nathalie Falck.
– Nu ştiu, îi răspunde Malin. Tu ştii ceva?
Nathalie arată către o statuetă a lui Iisus din faţa altarului:
– Credeţi în imaculata concepţie?
În concepţia virginală?
– Vreau să zic, continuă Natalie, ce mai e şi cu povestea asta a nevinovăţiei dacă tot ceea ce este pur şi frumos sfârşeşte oricum prin a fi murdărit? Chiar se poate crede că blestemata asta de nevinovăţie există?

E aproape miezul nopţii în momentul în care Malin e din nou în patul tot atât de impregnat de căldură şi de singurătate ca şi restul apartamentului. Lasă aparatul de

radio deschis. Helen Anemann vorbeşte despre caniculă şi despre incendiile din pădure, anunţând că un pompier din Mjolby s-a trezit înconjurat de flăcări în timpul unei intervenţii şi a suferit arsuri grave.

– Acum e la terapie intensivă şi cred că e bine să ne unim gândurile cu acelea ale familiei sale, pentru a-l revedea sănătos.

Apoi, din nou muzică. *Into the fire*. Oda lui Bruce Springsteen pentru pompierii care şi-au riscat viaţa pentru a-i salva pe cei din World Trade Center cuprinşi de flăcări. Ceea ce e extraordinar la noi, fiinţele omeneşti, e că putem la un moment dat să uităm şi de familie, şi de prieteni şi de cei apropiaţi, spre a ne sacrifica viaţa pentru un seamăn.

May your strenght give us strenght.

Această posibilitate de a ne sacrifica face din noi cu adevărat oameni.

May your hope give us hope.

Citise de mai multe ori că pompierii ce supravieţuiseră declaraseră că nu au ezitat nici-o clipă, nu le-a fost nici-decum frică şi nici nu au simţit că au vreo obligaţie, ci doar dorinţa de a veni în ajutor persoanelor aflate în pericol.

May your hope give us love.

Când oamenii renasc, înseamnă că pompieri ca aceştia sunt pe aproape.

La sfârşitul melodiei, Malin închide radioul.

Închide şi ochii, în aşteptarea somnului şi a viselor. Numai că, în loc de acestea, în minte îi năvălesc o mie de gânduri.

Nathalie Falck. Lovelygirl. Ce îi ascunde Nathalie? Nu poate face nimic altceva decât să lase timpul să lucreze. Josefin şi memoria ei ajunsă sub lacăt.

Cele două echipe de pompieri de la Norrkoping şi de la Linköping cuprind şi lesbiene. Îi spusese Jan. Cine or fi? Nu cumva ar putea ele să o ajute?

Ancheta aceasta nu este decât o succesiune de prejudecăţi.

Copii de imigranţi amatori de violuri în grup.

Pompieri lesbiene şi funcţionari ai poliţiei.

După şedinţă se cam înfierbântaseră discutând despre un fapt evident: existau şi în rândurile lor multe lesbiene, însă numai Petreaus era singura din Linköping care îşi asumase deschis condiţia.

– Mai bine o lăsăm aşa, spusese Sven. Petreaus e în vacanţă. Haideţi să o lăsăm în pace.

– Ai dreptate, fusese şi Zeke de acord. Mai bine să nu deschidem cutia Pandorei.

Când te-a tuns ultima oară un heterosexual?

Cam aşa ar fi fost să sune cuvintele lui Zeke.

Nathalie Falck dorea să pară liniştită, însă în interiorul ei era speriată, de parcă şi-ar fi petrecut întreaga şi scurta ei viaţă ori fugind, ori încercând să îşi asume propria-i diferenţă. Numai că, asta face toată lumea, îşi zice Malin. Toată lumea încearcă să se descurce cu viaţa care i s-a dat şi cei mai mulţi, de bine, de rău, chiar reuşesc să ţină capul afară din apă.

Sticla de tequila e sus, în dulapul de deasupra frigiderului.

Malin simte furnicături în întreg corpul, care îşi cere doza de tărie. Stomacul, inima şi sufletul şoptesc: încălzeşte-ne, anesteziază-ne, moleşeşte-ne. Luptă împotriva canicule prin căldura alcoolului. Aşa eşti tu, Malin.

Inspiră profund. Un foarte vag miros de lemn ars îi pătrunde în nări. Se gândeşte la pompieri.

Up the stairs, into the fire.

18

Cuvinte nepronunţate plutesc prin sală ca nişte suflete moarte. Numele lor este intuiţii.

Nu am avut niciodată fraţi ori surori, se gândeşte Malin plimbându-se prin apartamentul părinţilor.

E trecut de opt, e duminică dimineaţă, iar oraşul este complet părăsit. Sunt ultima fiinţă omenească de pe pământ, îşi zice ieşind din clădire. Toate celelalte au pierit în flăcări. Nu a mai luat bicicleta fiindcă vrea să îşi mişte corpul de parcă ar da cu tifla caniculei.

A ţinut să ude florile înainte de şedinţa matinală prevăzută pentru ora nouă şi jumătate. Acum trebuie să facă ore suplimentare, căci nu mai e niciun minut de pierdut. Ajunge la comisariat înaintea orei stabilite, deşi e moartă de somn. În ciuda celor o sută de mililitri de tequila pe care le dăduse peste cap din două înghiţituri arzătoare.

Apartamentul părinţilor are patru camere şi o bucătărie, aflându-se la al treilea etaj al unei clădiri ridicate puţin după începutul secolului douăzeci. Încăperile sunt burduşite de mobile aduse din casa de la Sturefors şi de amintiri amestecate cu sentimentul de vis neîmplinit şi de minciună, dar şi de iubire armonioasă, adică excepţionala iubire părintească.

Dă-o-n mă-sa! îşi zice Malin.

Jan şi ea nu mai aveau nimic în comun din tot ceea ce ar fi fost firesc. Niciun hobby. Niciun plan de viitor. Trebuie, totuşi, să fi fost ceva, la început.

Viaţa cotidiană şi realitatea, durerea şi doliul.

Constataseră zi după zi că iubirea lor nu le era de ajuns, că supravieţuia, dar se fărâmiţa şi că Tove nu reuşise să îi unească.

Indescriptibilă catastrofă. Jan a plecat în Bosnia pentru un proiect umanitar. Lăsându-i doar câteva cuvinte:

La necaz ne vom ajuta întotdeauna.

Numai că, de plecat plecase, iar ea o luase pe Tove la Stockholm.

Dragostea poate continua să existe, dar nu se poate trăi aşa. Sentimentul de a fi legat de ceva real e prezent în permanenţă. Iar ea urăşte acest sentiment. Fiindcă este sentimentul de dinainte de tequila. Cel mai rău dintre toate. Sau aproape. Insuportabil. Şi am nevoie să cred în ceva, adaugă Malin în gând.

Te-ai mai gândit şi la udatul florilor?

Veşnicul refren al tatei, la telefon.

Locurile astea produc un efect evident asupra mea, deşi nu am locuit aici. Aşa că mă simt în egală măsură închisă şi liberă.

Nu s-a dus niciodată împreună cu Tove să îşi viziteze părinţii, în Tenerife, iar ei nu s-au mai întors decât de trei ori acasă.

– Malin, vara asta nu mai venim acasă.

– Bun.

– Dar să nu uiţi să uzi florile, da?

Şi-a auzit tatăl spunând fraza aceasta de cel puţin o mie de ori şi de tot atâtea ori i-a răspuns:

– Da.

Însă cea mai mare parte dintre flori deja şi-a dat duhul. Supravieţuitoarele le-a pus într-o ladă, lângă un perete, la umbră, pentru a le feri de soare şi de căldura înfricoşătoare.

Ghivece mari, pline cu pământ uscat, udat cu stropitoarea cea mare.

În acest apartament, Malin resimte dragostea tatălui şi a mamei, nu dragostea pentru ea, însă, ci aceea pe care şi-o poartă unul altuia. O dragoste ca o strângere de mână, ca o afacere reuşită, ca o modalitate de a ignora lumea.

De ce m-o fi cuprinzând o asemenea nostalgie în mijlocul acestor lucruri? se întreabă Malin.

Ieri nu i-a sunat pe Tove şi pe Jan, dar nici ei pe ea.

Se aşază pe una dintre băncile tocite din faţa imobilului părinţilor, învârtindu-şi mobilul între degete.

Pompieri. Lesbiene. Lumea străină a adolescenţilor. S-ar zice că fiecare generaţie se află la mii de ani lumină de cealaltă.

Jan.

Atmosfera e plină de fum, iar direcţia vântului indică faptul că focul este pe cale să se îndrepte către lacul Roxen. Hultsjon e gata să ardă? Nu cumva şi lacul se poate evapora?

– Salut, Jan sunt.

Pare rupt de oboseală. În fundal se aud zgomote de restaurant.

– Tu eşti, Malin?

– Da, eu. Ce mai faceţi?

– Bine. Mâncăm. E pe aici un tip care face peşte fript, iar Tove adoră felul ăsta.

Peşte. Niciodată nu i-a plăcut peştele.

– Tu ce mai faci?

– Înaintăm greu în cazul violului de care ţi-am mai zis. Şi de asta te-am şi sunat.

Tăcere la celălalt capăt al firului.

– Pot să te ajut cu ceva?

Malin îl pune la curent cu mersul anchetei, de la godemiche la mediul lesbienelor.

– Aha, şi acum ai vrea să afli dacă nu ştiu pe cineva printre pompieri care să îţi vorbească puţin despre comunitatea lesbienelor din Ostergotland, da?

– Cam aşa ceva.

– Nu cumva aveţi ceva prejudecăţi, voi, pe acolo?

– Sigur că mergem ca pe ouă. Dar ce-ai vrea să facem? Să stăm cu braţele încrucişate în timp ce un criminal se plimbă în libertate? În plus, a şi dispărut o fată. Dumnezeu ştie pe unde o fi.

Şi îi povesteşte rapid despre dispariţia Theresei Eckeved şi despre absenţa oricărei piste. Tăcere.

– Jan, ar fi putut fi chiar Tove... Bărbatul nu spune nimic, apoi:

– Solicită, la cazarmă, să vorbeşti cu o anume Solhage. O să o sun şi eu, e inteligentă şi e şi de serviciu în fiecare iunie.

– Mulţumesc, Jan. Pot să vorbesc şi cu Tove?

– Tocmai a urcat în cameră, dar o poţi suna mai târziu. După ce închide, Malin îşi întoarce faţa spre soare.

Puţin bronz peste trăsăturile obosite nu i-ar prinde rău, însă după câteva secunde căldura devine insuportabilă, aşa că se ridică de pe bancă.

Nimeni nu poate modifica timpul trăit, îşi spune, nici eu, nici tu, care eşti cumva în afară, oricine sau orice ai fi.

Malin merge pe jos la comisariat, încercând să nu iasă din zonele cu umbră. Picioarele îi sunt grele, iar sandalele mai că se lipesc de asfalt.

Punând un picior înaintea altuia, se gândeşte:

Excluderea duce la ură, care, la rândul ei, provoacă violenţa. Discriminarea sexuală, ceea ce constaţi că eşti fără ca tu să fi ales.

Cea mai mare parte a timpului, adolescenţii aleg să fie aparte sau cred că ei aleg. Niciun adult nu decide auto-excluderea, poate cu unele excepţii. Cu vremea ajungi să constaţi că e incredibil de important să fii integrat. Tu, eu, noi. Cum să te porţi pentru a face parte din comunitate? Cea mai mare eroare a vieţii mele a fost divorţul. Jan, ce naiba am făcut cu noi?

Cinci sute de metri mai departe, Daniel Hogfeldt e aşezat la birou. Tocmai a imprimat vreo douăzeci, dacă nu treizeci de articole din ultimii douăzeci de ani referitoare la cazuri de viol din oraş şi din împrejurimi.

Le-a întins pe masă şi, astfel aranjate, formează o imagine înfricoşătoare. Oraşul pare construit pe un vulcan în activitate de violenţă sexuală împotriva femeilor, mai ales în familii, dar au existat cazuri şi mai dezgustătoare, psihopaţi, înfometaţi care au atacat femei prin parcuri, dar şi împotriva bărbaţilor - este notată violarea unui bărbat în parcul din Järnväg. Cea mai mare parte dintre cazuri a fost rezolvată, dar de unele poliţia încă se mai ocupă, cum ar fi acela al Mariei Murvall sau al femeii violate şi asasinate în faţa discotecii *Blue Heaven*.

Nu ar trebui să scriu un articol despre toate cazurile neelucidate? se întreabă Daniel. Nu ar fi bine să mai scotocesc încă puţin şi să lansez o serie şoc despre istoricul violurilor în regiune pe post de lectură de vară?

Trebuie făcut ceva cu povestea asta. Ce, însă? Din punct de vedere strict statistic, Linköping nu e mai puţin dotat cu aşa ceva decât alte oraşe, dar nici mai mult. Iată un fapt care ar putea atinge usturător mândria unora dintre locuitorii săi.

Un lucru e sigur: avem destul sex şi destulă violenţă pentru a ajunge la un articol interesant. Violenţa şi sexul vând foarte bine pe căldura asta înăbuşitoare.

Daniel închide o clipă ochii. Cuvântul căldură îl face să se gândească la Malin şi să îşi imagineze cam ce face ea în acest moment. Numai că nici-o imagine clară nu se conturează, aşa că deschide iarăşi ochii. Nu, mai bine las baltă poveştile astea vechi şi fac alte cercetări pentru a descoperi ceva acte diabolice ce se întâmplă prin ţinutul nostru. Până una-alta, să mă concentrez asupra a ceea ce se întâmplă aici şi acum.

Cămaşa albă a lui Malin s-a făcut gri de transpiraţie şi se întreabă dacă mai are cumva una în dulap.

Comisariatul se află pe o colină, înconjurat de case de piatră, de piatră roşie, fasonată, înnebunită de soare, istovită de atâta praf ce se ridică de pe pământul îndurerat

şi însetat. Mai departe se află spitalul universitar, unul dintre puţinele locuri din oraş care funcţionează în continuare cu toate motoarele.

Solhage.

A fost starul echipei de fotbal LFC (Linkong Football Club) până când aceasta a început să achiziţioneze jucătoare de înalt nivel din toată ţara. Din acel moment, nu şi-a mai găsit locul în echipă. Experienţa fusese, probabil, amară.

Poate că ar fi mai bine să îi las puţin timp lui Jan pentru a o contacta, înainte să îi telefonez, îşi zice Malin. Oricum, dacă ai reuşit să îţi construieşti un loc al tău în această lume foarte *macho* a pompierilor, atunci cu siguranţă ai reuşit şi să treci peste faptul de a fi fost dată afară dintr-o echipă de fotbal.

Se apropie ora şedinţei de dimineaţă.

O s-o sun după.

19

– De fapt, a fost un lucru bun că m-am lăsat de fotbal.

– Chiar nu regretaţi?

– Pentru nimic în lume, mă săturasem să tot dau cu piciorul în minge şi apoi, de peste tot, numai pretenţii. Vreau să zic, de pildă, jurnaliştii de la televiziuni cu pretenţiile lor de analize, neinteresaţi nici măcar să ştie cum stau lucrurile în realitate...

Malin râde.

Catargele velierelor se ivesc pe deasupra peretelui de piatră, clătinându-se. În fundal, Malin vede ghereta galbenă a paznicului ecluzei şi, în faţa ei, sub umbrela cafenelei din Vreta Kloster, îi zâmbeşte Viktoria Solhage. Un zâmbet plăcut care îmblânzeşte şi mai mult chipul fin, încadrat de plete blonde.

Şedinţa de dimineaţă se încheiase rapid.

Malin făcuse rezumatul discuţiei cu Nathalie Falck.

Altfel, nici-o noutate nici de la Karin, nici de la criminalistică. Colegii de la Mjolby verificaseră alibiul delincventului sexual Fredrik Johasson. Mama acestuia îi asigurase că fuseseră împreună în momentul comiterii infracţiunii.

Toţi fuseseră de acord ca Malin să discute între patru ochi cu Viktoria Solhage. Aşa, ca de la femeie la femeie.

La telefon, Viktoria nu fusese deloc uimită de solicitare:

– Ok. Ne vedem la zece şi un sfert la cafeneaua din Vreta Kloster. De obicei, duminica nu lucrez. Locuiesc la Ljungsbro şi îmi place să mă plimb cu bicicleta pe malul canalului. În perioada aceasta, însă, nu prea mai am timp, fiindcă trebuie să merg să dau o mână de ajutor colegilor care încearcă să stingă incendiile.

Acum, fostul star al fotbalului feminin stă în faţa lui Malin şi vorbeşte despre finalul fostei ei cariere şi despre

începutul celei din clipa de faţă. Viktoria Solhage fusese prima „pompieriţă” din istoria oraşului. Lucru care nu se întâmplase fără comentarii. Malin îşi aminteşte de comentariul lui Jan din ziua în care fosta fotbalistă fusese primită în brigadă:

– Bun, examenul l-a trecut. Dar de unde pot şti dacă mă va putea transporta în ziua în care voi leşina din cauza fumului?

Cu siguranţă are mai multă forţă decât nouăzeci la sută dintre bărbaţi, îi răspunde peste timp Malin, privindu-i muşchii bine reliefaţi.

Îngheţata şi cafeaua servite sub umbrelă ar fi chiar o plăcere dacă deja termometrul nu ar indica treizeci şi cinci de grade la umbră.

– După cum v-am spus, Jan mi-a telefonat deja. La început m-am cam înfuriat, dar cel mai important lucru este să nu mai fie violate şi alte fete, nu-i aşa?

Viktoria Solhage îşi freacă nasul, apoi de pe chip îi dispare orice expresie, rămânând în expectativă.

– Credeţi cumva, începe Malin, că în mediul lesbienelor din oraş ar putea exista cineva care să fi acumulat un exces de agresivitate?

– Un exces de agresivitate? Cred că toţi dispunem de aşa ceva, dar cei mai mulţi dintre noi...

Viktoria dă din cap.

– Pentru dumneavoastră lesbianismul înseamnă exces de agresivitate?

Malin roşeşte. S-ar bucura să îşi poată pune ochelarii de soare şi să se uite în altă parte.

– Nu, dar ştiţi cum se întâmplă...

– Nu ştiu, spuneţi-mi dumneavoastră.

Malin îi aruncă o privire rugătoare, înainte de a continua:

– Nu e nimeni care să tragă după sine un trecut greu de dus? Un traumatism din copilărie? Care să fi fost victima unui viol?

– Nu, şi-apoi chestiuni de felul acesta fiecare le păstrează doar pentru sine.

– Totuşi...

– Unele dintre noi sunt într-adevăr mai brutale în pat, exact ca heterosexualii. Asta v-o spun doar aşa, ca să fiţi lămurită. Unor fete chiar le place să se ia la bătaie în serile când au depăşit limita la băutură, ca să vadă care dintre ele este bărbatul...

– A depus cineva vreodată plângere în acest sens?

– Nu, fiindcă ar fi trebuit să fi fost depăşite cu totul şi cu totul acele limite or, de obicei, lucrurile se rezolvă între noi. Oricum, nimeni nu deranjează fără rost gabo..., scuzaţi, poliţiştii.

– De ce nu?

– Din moment ce poliţiei nici că-i pasă dacă o lesbiană a cârpit-o pe alta... Suntem extrem de reticente când vine vorba despre poliţie.

– Mi-aţi putea spune numele unei persoane care a avut un comportament bizar sau deosebit de violent în ultima vreme?

Viktoria Solhage se uită în ceaşca de cafea şi inspiră adânc. Ai cam vrea să laşi să-ţi scape ceva, se gândeşte Malin. Viktoria Solhage ezită şi se întoarce către canal, unde ecluza se închide încet.

– Puteţi să vă închipuiţi ce înseamnă să rămâi închis în gaura asta toată vara?

– Aţi vrea să îmi spuneţi ceva, nu-i aşa?

– Ok.

Viktoria se întoarce din nou spre Malin.

– Ar fi o fată. Pare să fie băgată în nişte chestii tulburi şi e şi extrem de violentă. Se spun multe lucruri despre ceva întâmplat în copilărie. Despre ea aş căuta unele informaţii, dacă aş fi în locul dumneavoastră.

– Cum se numeşte?

Viktoria Solhage se uită iarăşi fix în ceaşcă. Apoi scoate o bucată de hârtie şi notează un nume, o adresă şi un număr

de telefon. Malin ia hârtia şi o bagă în buzunarul pantalonilor.

– Mulţumesc. Mai e ceva: vă sună cunoscut numele Nathalie Falck?

Viktoria Solhage neagă din cap.

– Malin, trebuie să îmi promiteţi ceva. Faceţi în aşa fel încât toată povestea asta să nu transforme lesbienele în nişte băieţoi debili.

– Vă promit.

– La Stockholm poţi să trăieşti cum vrei, însă aici, la ţară, e cu totul altfel. Cei mai mulţi nu au întâlnit în viaţa lor vreun homosexual. Vă puteţi închipui consecinţele în clipa în care întreg oraşul va afla că sunteţi în căutarea unei ucigaşe lesbiene...

– Am o pistă pe care ar fi cazul să o urmărim.

Aude la telefonul mobil vocea hârâită a lui Zeke.

Malin tocmai îi făcuse un semn Viktoriei Solhage pe post de salut şi o priveşte cum coboară bulevardul paralel cu canalul către Ljungsbro, blestemându-se că a fost atât de neatentă. Locul unde parcase maşina e în plin soare, iar caroseria albastru-închis a maşinii e bună acum de grătar.

Înăuntru sunt probabil o sută de grade.

Şi mai e şi lumina asta care trece prin lentilele ochelarilor părând să nu aibă decât un singur ţel: să îi dea dureri de cap.

– Ce-ai zis?

În momentul în care întreabă, un nor de praf se ridică făcând-o să tuşească.

– Am dat de o pistă interesantă.

– Care?

Niciun răspuns. În schimb, o întrebare:

– Ai scos ceva de la Viktoria Solhage?

– Un nume. De verificat. Şi tu?

– Am primit un SMS.

– Şi? Doar primeşti zilnic.

– Haide, Malin, lasă gluma.
Zeke îi citeşte mesajul.
– Interesaţi-vă de Paul Anderlov. Un amărât.
Tăcere.
Deci, totuşi, Hans o făcuse: violase secretul medical. Nu se aştepta.
– Cine să-l fi trimis? întreabă Malin.
Zeke respiră zgomotos.
– Nu avem nevoie să aflăm nici eu, nici tu. Dar nici prost nu sunt...
– Aşadar, ştii despre ce este vorba?
– Da, n-auzi că nu sunt prost?...
În Volvo e mai cald decât într-o saună.
Un amărât.
Ei, căcat! înjură Malin. Chiar a fost bună ideea? Nu ar trebui să lăsăm omul în pace?
O fată goală şi rănită găsită pe un balansoar şi o alta dispărută. Realitatea este o grămadă maronie...
Malin se întoarce în oraş. Dincolo de geamurile maşinii, câmpia se întinde ca o Fata Morgana, clătinându-se sub bolta cerească, grâul şi orzul ard sub razele soarelui, rapiţa se îndoaie spre pământul ofilit.

Zeke o aşteaptă în faţa casei lui Ryd cu motorul lăsat la punctul mort şi cu aerul condiţionat dat la maximum.
Clădirea galbenă nu are decât trei etaje, dar pare să adăpostească toate dejecţiile din regiune cu antenele ei parabolice, balcoanele crăpate, esplanada plină de lăzi de gunoi şi omniprezentul sentiment de resemnare.
Aleile dintre imobile sunt goale, însă apartamentele sunt pline de drogaţi, de refugiaţi, de excluşi social.
Numai că şi aici, tot două lumi există.
În unele dintre clădiri stau studenţi, oameni care au visurile lor şi toată viaţa înainte. Dincolo de nişte stejari, se poate zări Herrgärden, nucleu al tehnologiei de ultimă oră.

Malin îi face un semn din cap lui Zeke, iar acesta deschide portiera şi coboară din maşină.

– Deci aici locuieşte amărâtul de Paul Anderlov?

– Aici, răspunde Zeke. Dar cum îi explicăm de ce i-am bătut la uşă?

– Nu-i mai explicăm nimic, decide Malin.

20

Cu durerea aşa stau lucrurile: e mereu prezentă, ca un destin de rău augur care pare a nu se mai încheia nicicând.

Durerea fizică de mult s-a dus. Dar cea psihică? Medicamente. Care nu ajută la nimic. Nimic nu se ameliorează cu timpul, durerea se înnoieşte continuu şi, de fiecare dată, e tot mai independentă, tot mai sigură pe ea.

Durerea chiar eu sunt, îşi zice Paul Anderlov în clipa în care aude soneria.

Se ridică de pe fotoliu, dă mai încet televizorul şi îşi târăşte paşii spre uşă, mirându-se ca întotdeauna că trupul pare a-i fi dispărut, lăsând loc moleşelii şi insolenţei. Accidentul a avut loc acum paisprezece ani, dar e ca şi când ieri s-ar fi întâmplat.

Prin uşa întredeschisă, Malin arată insigna bărbatului nebărbierit, cu faţa în acelaşi timp buhăită şi zbârcită, cu părul scurt şi rar.

– Suntem de la poliţie. Am vrea să vă punem câteva întrebări. Sunteţi Paul Anderlov?

Bărbatul aprobă din cap.

– Putem să rezolvăm rapid? E ca dracu' la mine. Aşa că nu îmi prea place să primesc musafiri. S-a lăsat cu scandal prin cartier?

– Mai bine am sta de vorbă înăuntru, precizează Zeke cu o voce care nu lasă loc contrazicerii.

Paul Anderlov se dă la o parte pentru a le face loc în livingul cu mobile adunate de pe unde s-a putut şi plin de ziare şi de reviste de automobilism puse grămadă peste tot. Miroase greu a tutun, a votcă şi a bere răsuflată. Pe la colţuri se îngrămădeşte praful gros ca nişte gheme de lână.

Malin şi Zeke se aşază pe scaunele de lângă măsuţa joasă, în timp ce Paul Anderlov ia loc în fotoliu.

– Aşadar, ce doriţi de la mine?

Încearcă să pară relaxat, îşi zice Malin, dar e numai resemnat şi obosit, iar ochii verzi îi sunt şovăitori şi sătui de tot şi de toate.

– Aţi auzit despre violul din parcul central?

Când aude cuvântul viol, tot sângele, apa şi aerul par să-i fugă din trup, de parcă ar fi înţeles dintr-odată rostul vizitei. Bărbia îi cade în piept şi începe să tremure şi să suspine. Malin îi aruncă o privire lui Zeke, care nu face decât să clatine din cap. Realizează amândoi că au trecut peste limita admisibilă, cea care arată până unde se poate pătrunde în viaţa intimă a oamenilor când te afli în căutarea adevărului.

Malin se ridică.

Se lasă pe braţul fotoliului, alături de Paul Anderlov, însă acesta o împinge la o parte.

– Duceţi-vă dracului! Sunt aşa nici nu mai ţin minte de când...

Paul Anderlov îşi vine în fire. Odată calmat, face o cafea punându-şi mănuşile albe de bucătărie, unde îi şi invită să intre.

– Nu sunt vreun idiot. Ştiu la ce v-a dus gândul, le spune cu voce resemnată, dar şi liniştită. Am citit un articol despre povestea cu godemiche-ul, aşa că înţeleg unde doriţi să ajungeţi. Nu vreau să comentez tâmpenia unui asemenea raţionament. Vă înţeleg. Să fi fost un frustrat sexual? Un dement? Asta vă întrebaţi. Sigur că sunt frustrat. Cum credeţi că e viaţa când...?

Zeke întoarce privirea şi se uită pe fereastră.

– Cum aţi ajuns la mine? Nu, nu-mi spuneţi, nici nu vreau să ştiu. Poate prin Jan, fostul dumneavoastră soţ, Fors, fiindcă îl cunosc. Am fost împreună în Bosnia, în '94. Mai beam câte o bere, din când în când, mai stăteam de vorbă despre ceea ce ni se întâmpla, adică, mai degrabă, eu eram

cel care vorbea. Fiindcă el era tăcut ca un radio de maşină stricat.

– Jan nu mi-a spus nimic.

– Aha, deci nu despre Jan e vorba. La drept vorbind, nici nu aş fi crezut.

Paul Anderlov începe să povestească:

– Totul s-a întâmplat pe o vreme cenuşie şi ploioasă, pe un drum de munte, aproape de Sarajevo. Făceam parte din IFOR, iar ziua era parcă predestinată pentru ceva rău. Aşa era ziua aceea şi aşa avea să se şi întâmple. Am trecut peste o mină aproape de un oraş numit Tsika. Îmi aduc aminte de explozie, după care m-am trezit la vreo douăzeci de metri de ceva care ardea, am auzit nişte ţipete care nu se mai terminau şi am înţeles că eu eram cel care ţipa. Acolo, jos, nu mai aveam decât o gaură neagră, fără dureri, doar un gol... Doi oameni au murit. Un altul şi-a pierdut piciorul. Şi pe urmă apăreţi voi, caralii împuţiţi! Păi, ce ştiţi voi? Nu sunteţi decât o gaşcă de imbecili fără creier!

Tac şi îl lasă să se descarce. După care îi pun întrebările necesare. Întrebările lor de imbecili...

– Unde vă aflaţi în noaptea de miercuri spre joi?

– Cunoaşteţi o anume Josefin Davidsson?

– Aveţi alibi?

– Dorinţa sexuală o aveţi în continuare, dar nu o mai puteţi utiliza. Nu cumva această frustrare a făcut ceva să explodeze?

– Prin urmare, nu aţi fost în parc?

– Dar adolescentele vă plac, nu-i aşa?

Paul Anderlov stă cu ochii ţintă la ceasul Ikea de pe perete. Exact ca acela din bucătăria mea, îşi zice Malin. Numai că îi funcţionează şi limba mare.

Bărbatul nu răspunde întrebărilor lui Zeke, lăsând tic-tac-ul ceasului să o facă în locul lui.

– Zeke, de ce mi se pare că sunt un monstru?

Căldura a împresurat-o, obligându-i toţi porii să evacueze transpiraţie.

– Fiindcă eşti un monstru. O astfel de anchetă face din noi toţi nişte monştri, Malin.

– Preţul adevărului.

– Haide, gata cu filosofia!

Limite de trecut, de respins. Treaba nu merge fără sacrificii, se gândeşte Malin.

– Mergem să mâncăm? întreabă Zeke. Am chef de o pizza.

Restaurantul *Conya* din St. Larsgatan face cea mai bună pizza din oraş. De fiecare dată când e acolo, sunt invitaţii proprietarului.

– Pentru poliţie e gratuit.

Ca într-un roman poliţist american, serie neagră. Zeke moare după chestia asta. Corupţie? O fi şi din asta un pic, dar cauza principală este că de fiecare dată când mănâncă acolo proprietarul pur şi simplu le refuză banii.

Unul dintre nenumăraţii imigranţi care muncesc din greu şi suferă de o proastă reputaţie în acest oraş, îşi zice Malin muşcând din Capricciosa.

Hârtia primită de la Viktoria Solhage e aşezată pe masă, în faţa lor.

Numele: Louise „Lollo” Svensson. O adresă. Un număr de telefon.

– Louise, spune Zeke. Oare Louise asta nu ar putea avea pseudonimul Lovelygirl?

– Posibil.

– Lovelygirl, repetă Zeke. Îşi doreşte toată lumea, nu? O Lovelygirl.

– Aşa e.

– Dumnezeule, ce bună e pizza! exclamă Zeke arătând cu degetul înspre bucătărie, a cărei uşă este deschisă.

Bărbatul din faţa cuptorului zâmbeşte, apoi ia nişte ingrediente dintr-o cutie de plastic, amestecă unele dintre ele cu sosul de roşii şi unge foaia de cocă pe care tocmai a întins-o.

21

Sunt aici de mult. Tati, tu unde eşti? Haide, spune-mi adevărul: nu e aşa că nu o să vii? Nu încă. Sau poate că o s-o faci într-un viitor îndepărtat. Numai că nu vreau să rămân aici fiindcă e scârbos. Şi mi-e aşa de frică, tati.

Nu cumva eu, cea mai mare bucurie a ta, după cum îmi spuneai uneori, am ajuns cea mai mare grijă a ta? Nu, spune-mi că nu e aşa.

Mai bine ai veni să mă scapi de vocile astea.

De vocile voastre. Fiindcă vă bucuraţi voi de ceva. Dar, de ce oare?

Habar n-am de ce sunteţi atât de veseli din moment ce aici, la mine, totul e rece şi umed, iar coşmarul nu mai vrea să se sfârşească.

Haide-n apă! Haide-n apă! strigaţi. Şi mie îmi place să înot. Nu înotăm împreună? Acasă, în grădină, avem o piscină.

Nu cumva sunt întinsă în piscină, cu ochii închişi?

Numai că e pământ, nu apă, şi un frig umed, ca un plastic rece, iar firele de nisip sunt ele aproape, dar nu se ating de mine. N-o fi un mormânt? Nu cumva m-au îngropat de vie?

Am paisprezece ani. Ce să caut în mormânt?

Duminica merge multă lume la înot.

Pentru a face baie în lacul Stora Rängen nu e nevoie să plăteşti bilet, e de ajuns să parchezi maşina şi să treci câmpul.

Toţi aceşti scăldători lipsiţi de griji, bărbaţi, femei şi copii, profită de răcoarea înşelătoare a apei călduţe şi îşi protejează pielea cu creme scumpe şi ochelari de soare în niciun caz mai ieftini.

Iar acum, îşi spune Slavenca Visnic, acum se aşază la coadă în faţa chioşcului meu şi aşteaptă nerăbdători clipa

în care voi deschide. Un picuţ de răbdare, şi-o s-aveţi cu toţii îngheţată. Copiii se bucură de îngheţata mea, iar bucuria le poate fi oferită cu foarte convenabila sumă de douăzeci şi şapte de coroane.

N-aveţi decât să aşteptaţi. Consideraţi-vă fericiţi că mai sunt aici.

În definitiv, cine mai sunteţi şi voi? Altundeva nu aţi găsit să vă duceţi? Aveam doar aceeaşi soartă. Într-un fel vorbind.

Slavenca bagă cheia în broască şi strigă celor adunaţi în faţa ferestruicii:

– Calm! Calm! Deschid imediat şi-o să vă puteţi lua îngheţată!

Dincolo de oamenii goi zăreşte suprafaţa lacului mândră de cât se uită soarele la ea, suprafaţă ce pare o piele transparentă din cauza reflectării razelor astrului diurn. Ceva mai departe, stejarul cel mare. Mereu la fel de misterios.

Nu a găsit pe nimeni care să vândă la chioşcul de la lacul din Glyttingebad.

Adolescenţii aceştia leneşi nu au niciun chef să muncească vara. Nişte prinţişori decăzuţi.

Uneori i se pare că Suedia nu e altceva decât o mare comunitate de leneşi care habar nu au ce înseamnă să ai griji.

Deschide ferestruica.

Un copil înfiorător, o fetiţă de vreo opt ani este cea dintâi clientă.

– Un Top Hat, spune aceasta.

– Nu mai am, răspunde zâmbind Slavenca.

Un câine latră lângă stejar, într-un loc din care iarba a dispărut în chip misterios.

Câinele urinează lângă copac, vizibil surescitat. Prin hămăituri şi schelălăit anunţă că acolo, dedesubt, e ceva care ar trebui dezgropat.

Aşa că latră iar şi iar.

Aud zgomot. Latră un câine.

Încet, ies din vis şi încep să urc.

M-aş bucura să mă trezesc. Doar atât: să mă trezesc. Însă nu reuşesc.

Cum de am ajuns aici? Trebuie să îmi explice cineva. Mami, tati, toată lumea trebuie să fie îngrijorată, de obicei nu dorm atât de mult. Ce mai e şi cu zgomotul acesta? Zgomotul cuiva care sapă şi o voce de femeie. „La picior, Jack, la picior, gata acum!" După care lătratul se transformă în mârâit. „Bine, rămâi aici."

Slavenca face o pauză şi nu mai bagă în seamă următorul client, care rămâne cu gura căscată în faţa lăzii frigorifice pline cu răcoritoare.

Nici vorbă să mă grăbesc, îşi zice. Dacă ţi-e cald şi mai tare, atunci o să cumperi şi mai multă îngheţată şi mai multe răcoritoare.

Are preţuri ridicate. Oamenii se plâng deseori că le cere douăzeci de coroane pentru o Coca-Cola şi şaptesprezece pentru un sugiuc.

Păi da' nu vă obligă nimeni să cumpăraţi. N-aveţi decât să vi le-aduceţi de-acasă.

Dacă cei de la *GB Glace* ar afla ce preţuri pune, sigur nu i-ar mai da voie să vândă din îngheţata lor. Ce contează, ar găsi alţi furnizori. La drept vorbind, ar trebui să mă duc mai aproape de voluntarii care se luptă cu flăcările din pădure.

Nu mai termină odată cu lătratul câinele ăla? Mai bine nu l-ar mai fi adus.

L-au apucat năbădăile de parcă ar fi o căţea în călduri sub stejar.

Demente mai sunt şi animalele astea, la fel ca şi oamenii. Da' şi fetiţa aia îngrozitoare de adineauri... Acuma stă şi cască gura la ce gaură scormoneşte câinele.

Ce-şi închipuie c-o să vadă?

Întunericul şi umezeala scad şi lătrăturile sunt din ce în ce mai puternice. Vocile au amuţit. Oare sunt gata să mă trezesc? Dintr-odată, pot să văd, dar rău, de parcă aş avea pământ şi nisip în ochi.

Chiar sunt liberă de acum? Pot să mă întorc acasă?

Văd un câine negru: botul şi dinţii. Latră în delir. Vreau eu să mă ridic, dar nu mai am corp.

Câinele dispare, fiind înlocuit de o fetiţă de aceeaşi vârstă cu mine, ba nu, mai mică. Faţa i se strâmbă oribil şi gura i se deschide pentru a lăsa să îi scape un urlet. Aş vrea să îi spun să nu mai urle, nu sunt decât eu, pe cale de a mă trezi.

Slavenca se grăbeşte să iasă din chioşc şi se repede către câine şi fetiţă, urmată de toată lumea, de toţi scăl- dătorii. Urletele sunt contagioase şi, de acum, urlă până şi apa, şi copacii, şi grâul.

– La o parte! strigă Slavenca înainte de a se apleca deasupra gropii.

Ochiul deschis al unei fetiţe înfăşurate în plastic, albastru şi mirat.

Viaţa i-a fugit de mult din privire.

Sărăcuţa, îşi zice Slavenca. Câte priviri din astea nu a văzut ea, şi toate amintirile mute se întorc, amintiri inerte care nu ar trebui niciodată să aibă dreptul de a fi trăite.

Partea a doua

ÎN OCHII ÎNGERILOR DE VARĂ

Pe drumul care duce spre ultima sală

Aproape de apa curgătoare te poţi odihni, poţi aştepta. Ucisă, dar poate că nu chiar aşa de moartă.

Ştiu că renaşterea e cu putinţă, că inocenţa se poate întoarce. Pentru tine n-a fost să fie, îngerul meu pământean, dar poate va merge pentru altcineva, întrucât cum altfel ar fi să se poată dacă nu dispărând labele de păianjen, amuţind ghearele de iepure care mă sfâşie pe dinlăuntru.

Dragostea noastră nu a putut fi distrusă, indiferent de durerile aduse de verile caniculare.

Oraşul acesta are mulţi copaci, multe parcuri şi păduri. Sunt aici şi, de asemenea, şi tu eşti pe undeva. Pur şi simplu, încă nu te-am găsit.

În clipa aceasta, m-aş bucura să-ţi simt respiraţia pe obraz. Aş vrea să te ştiu lângă mine.

Nu te teme.

Nimeni, niciodată, nu îţi va mai face vreun rău.

22

Banda de securitate e alb-albastră. Apa lacului se evaporă în lumina după-amiezii, iar cei veniţi la plimbare s-au strâns la umbra copacilor, în afara perimetrului securizat, aruncând priviri curioase şi lacome spre poliţişti.

Bărbaţii în uniformă scotocesc zona de lângă plajă. Malin, Karin Johannison şi Sven Sjoman desfac corpul din pământ şi din plasticul în care e înfăşurat. Cadavrul este anormal de alb şi de spălat. Rănile grijuliu frecate se ridică asemenea unor cratere întunecate, vineţii şi roşii, într-un peisaj omenesc mort, pe pielea cenuşie şi strălucitoare, atacată deja de viermi. - încet, încetişor..., şopteşte Karin.

Sunt deosebit de atenţi, procedând fără grabă, pentru a nu distruge vreo probă care s-ar putea descoperi în jur şi în locul în care a fost îngropat corpul.

Printre cei din afara perimetrului sunt şi numeroşi jurnalişti de la posturile de radio locale, de la TV4 Est, *Norrkdpings Tidningar, Ostnytt, Corren*. Daniel Hogfeldt lipseşte, însă Malin o recunoaşte pe cea care îi ţine locul şi care i-a luat în primăvară un interviu în vederea unei dizertaţii la şcoala de jurnalism.

Unde-o fi Daniel? De obicei nu îi scapă astfel de subiecte.

Uneori, însă, îşi mai ia şi el vacanţă. Pe deplin meritată.

Clicurile înfundate ale blitzurilor.

Ochi care vor să fie mai aproape, să înregistreze faptele pe telefoanele mobile pentru a le vinde ulterior.

Malin trage adânc aer în piept.

Poate, oare, natura să ia foc ca reacţie la actele oamenilor? Să se arunce peste noi în semn de protest pentru toate prostiile pe care le comitem? Malin vede cu ochii minţii arborii din grădini, stejarii şi teii, apucaţi de furie, smulgându-şi rădăcinile din pământ pentru a distruge oamenii cu ramurile lor.

Transpiraţia curge pe fruntea lui Zeke, iar Sven gâfâie, cu burta tresăltând peste curea, când se lasă pe vine cu chipul uluit.

– Fără îndoială, Theresa Eckeved e, spune. După cât mi se pare, a fost înfăşurată în saci de gunoi obişnuiţi.

– Atunci, e imposibil să le aflăm provenienţa, constată Malin.

De acum, după ce au desfăcut folia, îi pot vedea în întregime trupul gol şi faţa spălată. La ceafă observă o plagă mare, deschisă, răni cât o farfurie pe braţe, pe coapse, toate spălate şi frecate cu grijă, de parcă ar fi fost nişte straturi de flori vineţii, îngrijite cu dragoste.

– Ea e, confirmă Malin, simţind în nări miros de putrefacţie, nu de clor. O recunosc după fotografii. Nu mai e nici-o îndoială.

– Niciuna, adaugă Zeke ca un ecou, iar Sven murmură:

– Nu era obligatoriu ca lumea să se transforme în infern numai fiindcă e atât de cald...

Malin priveşte atentă cadavrul.

– După toate aparenţele, cineva a spălat-o cu grijă, cu deosebit de multă grijă. De parcă ar fi vrut să le facă să arate cât mai frumoase, pe ea şi rănile ei. Cum s-a întâmplat şi cu Josefin, dar încă şi mai şi.

Piele albă, răni negre.

– Da, adaugă Zeke. Ca într-un ritual.

– Nu miroase a detergent. De când o fi aici?

– Ţinând cont că plasticul a făcut pielea spongioasă şi că trupul e umflat, cu toată greutatea pământului aruncat deasupra, aş zice că de trei, poate patru zile. E imposibil de spus cu mai multă precizie.

– De trei zile? se miră Zeke. De dispărut, e dispărută cam de şase.

– Încă nu vă pot spune dacă a fost adusă aici după ce a murit, răspunde Karin. Însă voi încerca să aflu mai multe.

– Ar însemna că a fost ţinută închisă câteva zile, conchide Sven. Şi abia apoi transportată aici.

– În care caz cineva tot trebuie să fi văzut ceva, spune Zeke.

– Crezi? întreabă Malin. E un loc cu totul izolat când nu e suficient de cald pentru a te putea scălda.

– Oameni, Malin, sunt mereu şi peste tot, ştii la fel de bine ca mine.

Poliţista se revede stând în parc, noaptea trecută.

Ia zi, m-ai văzut şi pe mine astă-noapte? Tu, cel care a putut face aşa ceva!

Fără îndoială, încerci tu să pui ceva la cale. Probabil că era întuneric atunci când ai cărat-o până aici şi ai îngropat-o. Dar de ce atât de aproape de apă, pe unde trece atâta lume? Doreai să fie găsită? Ce încerci să ne arăţi?

– Care e cauza morţii? se interesează Malin simţind o briză surprinzător de răcoroasă trecându-i printre picioare pentru a se îndrepta către mare.

– Încă nu ştiu, îi răspunde Karin. Probabil rana de la cap a cauzat decesul, însă, după cum poţi vedea, are şi urme de strangulare.

– A fost violată?

– Nu există semne aparente de penetrare. Trebuie, totuşi, verificat în detaliu.

Karin este cu adevărat expertă, iar pe morţi îi priveşte cu ochi de inginer.

– Greu mai putem depista ceva urme, continuă ea. În ultimele zile s-au plimbat pe aici sute de oameni veniţi să facă baie. Aşa că urmele de paşi au fost fără îndoială distruse.

– Cu siguranţă, aprobă Sven din cap. Când vom sta însă liniştiţi să analizăm faptele, locul tot ne va oferi indicii despre asasin.

Despre asasin, îşi zice Malin. Deci Sven e sigur că este vorba despre un bărbat. Tot atât de sigur cum sunt eu că, într-o zi, burdihanul ăsta o să-l omoare, dacă nu ia măsuri.

– Crezi că există vreo legătură cu Josefin? îl întreabă.

– Într-un fel sau altul, cazurile sunt legate între ele. Ambele fete au fost spălate în acelaşi fel. Nu o ştim, deocamdată, cu certitudine, atâta tot. Karin va trebui să caute urme de vopsea.

Aud şi văd toţi aceşti străini, înţeleg că vorbesc despre mine, dar nu vreau să le ascult balivernele oribile. Răni pe corpul meu. Violată. Asasin. Penetrare? Nu.

Prizonieră, prizonieră, moartă. Moartă. Lovitură la cap.

Cine se presupune că e moartă? În niciun caz eu, eu am paisprezece ani. Alo! Nu se vorbeşte aşa despre cineva care nu are decât paisprezece ani. Mai am încă atâţia ani de trăit, cel puţin şaptezeci, şi chiar vreau să trăiesc anii aceştia. Să mi se dea înapoi anii ăştia!

Refuz să accept toată povestea. Nu mă doare nimic. Dacă aş avea rănile despre care se vorbeşte aş urla, nu-i aşa?

Numai că vocea nu mi se mai aude, în sfârşit, într-un anume fel aşa e, iar cuvintele sunt diferite, de parcă m-aş fi făcut dintr-odată mare în visul acesta, ca să mă trezesc cu un alt limbaj. Limbaj? Niciodată nu am folosit cuvântul.

Lăsaţi-mă-n pace! Nu mă atingeţi!

Lăsaţi-mă să dorm.

Zăresc faţa unei femei, fină, plăcută, încadrată de păr blond.

Se uită la mine.

Mi-aş dori să mă trezesc, dar e de parcă nu aş exista. Nu cumva chiar nu exist? Dar, dacă nu aş exista, voi cum aţi mai vorbi despre mine?

Malin se lasă pe vine lângă trupul fetei.

Un ochi e deschis, celălalt închis, de parcă s-ar ruga să fie lăsată să doarmă. Corpul e încă îngropat. Pe gât se pot observa vânătăi.

Corp spălat, răni curăţate.

Exact ca Josefin Davidsson când au găsit-o în parcul municipal.

Poate că o mai fi având Sven dubii, dar e clar că aceeaşi persoană a comis cele două fapte.

Singura murdărie de pe cadavru e puţin pământ rămas sub unghii.

O fi încercat să fugă?

Acum uite-o, însă, aici pe fata din fotografiile făcute acasă, la Sturefors.

Malin se gândeşte la tatăl speriat, care încerca să îşi păstreze calmul. La mama neliniştită, care le dăduse fotografiile. Şi-acum?

Un lucru îţi promit, Theresa: n-am să mă las până când vinovatul nu va fi arestat.

Sau vinovata.

Sau vinovaţii.

Sau...

Recitând cuvintele în minte, ca pe o mantra, ca pe o rugăciune, îşi întoarce privirea de la ochiul deschis al fetei pentru a se uita la Sven, care reflectează concentrat, stabilind o listă interioară a lucrurilor de făcut şi de ţinut minte: de cerut întăriri, de interogat toţi cei care locuiesc pe o rază de cel puţin doi kilometri de locul crimei, dar şi toţi cei veniţi la scăldat, cei de azi, cei de ieri şi de alaltăieri, de insistat ca mass-media să roage pe toţi cei care au văzut ceva să comunice, de transportat cadavrul, de aşteptat raportul lui Karin, de informat părinţii... spunându-le oribilul adevăr.

Malin ştie deja cine va fi însărcinat cu acest lucru. Uneori îi mai ajută cu anunţul câte un preot sau un asistent social, dar, de cele mai multe ori, o fac singuri. Cine ştie cât ar trebui să umble după un preot care să nu fie plecat în vacanţă.

Tove e în Bali, îi trece prin minte.

Dar nu la asta îşi poate permite acum să se gândească.

O priveşte încă o dată pe Theresa.

Gura spălată e deschisă de parcă s-ar fi sufocat într-o atmosferă lipsită de oxigen, de parcă ar fi încercat cineva să o împiedice să pronunţe anumite cuvinte.

Mulţimea de dincolo de cordonul de securitate se împrăştie puţin câte puţin, după ce poliţiştii le notează numele şi pun întrebările preliminare. Privirile lacome se îndreaptă deja către chioşc.

Uneori, îşi zice Malin, ancheta poliţiei ţine de imposibil.

Departe, pe câmp, mugeşte o vacă, vântul începe să se trezească şi cutremură iarba. Mirosul incendiilor încă nu a ajuns până aici, dar Malin simte cum atmosfera vibrează, de parcă milioane de gânduri s-ar fi pus în mişcare.

– Malin! strigă tânăra jurnalistă când o vede îndreptându-se către câmp. Ai ceva pentru mine?

– Nu mai mult decât poţi vedea şi singură, îi răspunde fără a se opri.

Jurnalista poartă ochelari mari de soare şi pare în stare de prostraţie.

– A fost ucisă?

Ce întrebare...

– Nu pare să se fi îngropat aici de una singură.

Un bărbat şi o femeie veniţi să facă baie stau în faţa listei de îngheţate a chioşcului.

Malin se îndreaptă către ei. O întâmpină cu privire rece, iar bărbatul spune:

– Am spus tot ce am văzut. Am venit să facem o baie. A găsit-o una dintre potăile astea.

Potaie? Cuvânt apărut parcă din benzile desenate.

– Despre chioşc doream să vă întreb, precizează Malin. De obicei e deschis? Veniţi regulat aici la scăldat?

Deloc nu îi place când întrebările îi ies în ordinea care nu e indicată, însă deseori lucrul acesta provoacă răspunsuri relevante, având ceva dezarmant în nesiguranţa care pare a le marca.

– Ei, doar din când în când mai dăm pe aici pentru câte o baie, fiindcă nu prea sunt locuri frumoase prin zonă, răspunde bărbatul. Chioşcul e închis mai tot timpul fiindcă se pare că proprietăreasa ţine mai multe şi nu găseşte personal.

– Proprietăreasa?

– Da, cred că o cheamă Slavenca şi provine din Bosnia sau de pe undeva de pe acolo. E tare nepoliticoasă când nu e în apele ei, de parcă numai de clienţi nu i-ar arde. Adineauri mai era aici, dar când aţi apărut a şi plecat.

– Mulţumesc, spune Malin.

Karin Johannison lucrează ca o apucată la locul găsirii cadavrului. Vrea să termine înainte de căderea nopţii, dar şi pe ea şi pe asistenţii ei îi mai aşteaptă multe ceasuri de muncă. Malin ştie că au venit cu reflectoare în Volvo. Poate că, totuşi, nu vor fi obligaţi să facă totul în seara asta. Noaptea de vară se apropie surâzătoare, un surâs limpede care îi face să lucreze calmi în căutarea prudentă a detaliilor şi urmelor de pe cadavru şi din vegetaţia înconjurătoare ce ar putea conduce la aflarea adevărului.

Karin ridică privirea şi îi face un semn cu mâna. Ochii îi sunt obosiţi şi şi-au mai pierdut ceva din sclipirea care denotă încredere în sine. Poate că sunt deja în Bali. Bali. Insula frumuseţii şi a violenţei. Un loc în care se crede în renaştere.

23

Aceasta este casa în care a crescut. Cărămizile par a se evapora de atâta căldură, lăsând la vedere amintiri, gânduri şi minciuni. Care minciuni?

Zeke conduce morocănos.

Rulează cu treizeci de kilometri pe oră, iar arbuştii din jurul căminului părintesc al lui Malin par mai scunzi decât pe vremuri.

Nu e nimeni acasă.

Cine o mai fi locuind pe aici? Şi cu ce seamănă amintirile celor de acum?

Mă învârt în jurul propriilor mele amintiri şi nu ştiu de ce mi-e frică.

Mă agăţ de trecut, respingându-l totodată, şi caut explicaţii.

Se plimbă fără ţintă, aruncând cămăşile celor dispăruţi. Care nu se mai întorc. Mama şi tatăl ei sunt în Te- nerife.

Cu fiecare zi ce trece, Malin simte tot mai mult că părinţii îi ascund ceva, iar acum, trecând prin faţa casei copilăriei, din Sturefors, pentru a anunţa părinţilor Theresei că fata lor e moartă, simte acest lucru mai puternic decât oricând. Povestea lor e un secret pe care, dacă nu va izbuti să îl descifreze, nu se va simţi niciodată întreagă.

După care casa dispare din raza vederii ei.

Ţine fotografia Theresei în buzunar.

Ea e. Malin e sigură.

Înainte de a urca în maşină, Zeke îi spusese: - Malin, tu le vei arăta fotografia, eu nu pot face aşa ceva.

Nu era mai mare decât Tove şi, deşi Malin încearcă să îndepărteze imaginea fiicei ei, deşi ţine cu disperare ochii larg deschişi, figura lui Tove nu încetează să o înlocuiască pe aceea a fetei din fotografie.

Nu, nu, îşi repetă, dar nu foloseşte la nimic.

Voi găsi monstrul care a făcut aşa ceva. Şi voi înţelege de ce a ucis.

Degetul pe butonul soneriei şi transpiraţia pe frunte. Zeke aşteaptă la câţiva metri în spatele ei, cu ochelarii de soare în mână, cu privirile deja pline de compasiune.

În spatele uşii de la intrare se aud zgomote.

Ce fel de zgomote? Paşii grei ai cuiva care ştie că se apropie cea mai teribilă dintre catastrofe? Punctul în care viaţa încremeneşte, se transformă pentru a alcătui pentru totdeauna o masă amară şi groasă, ce face din bucurie un simplu exerciţiu intelectual. După care, uşa se deschide.

Bărbatul din faţa ei pare a şti adevărul. Soţia, aflată chiar în spatele lui, ţine gura întredeschisă, iar ochii albaştri, înfricoşaţi, par nişte răni provocate de lipsa de somn.

Malin ar trebui să se concentreze asupra acestor două persoane, dar între ei apare chipul lui Tove. Dacă am vreun rost pe lume, îşi zice Malin, acela este de a o apăra. Fără îndoială, este unica misiune care mi s-a încredinţat. Şi, probabil, niciodată nu voi înceta să am grijă de ea.

Fiindcă, pur şi simplu ar fi imposibil.

Sigvard Eckeved deschide încet uşa, face un pas într-o parte, umerii îi cad şi soţia dispare către terasă, într-o disperată încercare de a fugi de adevăr, deoarece adevărul, adevărul lor, au venit poliţiştii să li-l aducă în casă, şi o ştiu amândoi foarte bine.

– Intraţi, îi invită tatăl Theresei. Aveţi noutăţi? Mai aveţi întrebări? Doriţi nişte cafea? Agneta, strigă întorcându-se, nu ai putea să ne faci nişte cafele, te rog? Desigur şi gheaţă avem. Probabil că vă este foarte cald. Da, şi noi ne tot întrebăm când se va termina odată căldura aceasta.

Malin îl lasă să vorbească.

Se aşază în fotoliile din faţa canapelei albe. În spatele lor, piscina scânteiază. Agneta şi Sigvard Eckeved înţeleg de ce Malin şi Zeke au luat loc acolo şi se aşază pe canapea,

fără să se sprijine de spătar, ci aplecându-se înainte, ca şi cum asta i-ar putea apăra de coşmar.

– Am găsit o fată pe o plajă de lângă Stavsätter, spune Malin.

– Nu poate fi Theresa, o întrerupe Agneta. Nu s-ar duce niciodată să se scalde în locul acela, fiindcă piscina noastră... În sfârşit, a mai fost pe acolo cu bicicleta...

– Fata a fost asasinată şi îmi pare rău că sunt obligată să vă comunic, dar cred că este vorba despre copilul dumneavoastră.

Părinţii Theresei se prăbuşesc pe canapea de parcă aerul le-ar fugi din trupuri, iar femeia geme în momentul în care Malin scoate fotografia din buzunarul cămăşii şi o aşază pe masă. În grădină croncăneşte un corb şi o frunză care cade dintr-un arbust face mici valuri pe suprafaţa apei.

– Ne puteţi spune dacă este sau nu Theresa?

Simte cum Zeke face eforturi să rămână la locul lui, că ar prefera să iasă din casă în goană, să fugă prin grădină şi să se îndepărteze cât mai mult pe străzile îmbrăcate în asfalt clocotind. Însă se stăpâneşte, luptând cu prezentul.

Toate sentimentele fără de nume plutesc prin încăpere ca nişte spectre negre, formând două cuvinte: doliu şi durere.

Agneta Eckeved întoarce ochii. Dacă nu se uită la fotografie, atunci aceasta nu există şi nimic nu s-a întâmplat. Sigvard Eckeved, din contră, se apleacă şi îşi vede fiica, ochii ei, pielea lividă, transparentă din cauza lipsei de oxigen. Nu doarme. Deci nu îşi va mai mângâia niciodată copilul adormit şoptindu-i: „Aici voi fi când te vei trezi, sunt aici pentru tine indiferent ce s-ar întâmpla, nu contează câtă durere ar putea să-mi provoace întreaga lume, voi fi întotdeauna aici pentru tine.” în loc de asta, doar o fotografie pe masă.

Moartea. Sfârşitul.

– Theresa e, confirmă Sigvard, iar Agneta îşi întoarce încă şi mai mult privirile, însă Malin poate observa lacrimile care i se scurg pe obraji. Ea e, repetă bărbatul.

Malin dă din cap.

– Acum ştim, spune Zeke.

Malin ia fotografia şi o păstrează în mână, având impresia că nu o poate pune la loc în buzunar în felul acesta. Că nu o poate face să dispară din ochii părinţilor fetei.

Agneta Eckeved spune:

– Vă rog, faceţi să dispară fotografia asta!...

Malin o bagă în buzunar.

Sigvard Eckeved se ridică zicând:

– Mă duc să văd dacă e gata cafeaua.

După care se opreşte şi începe să tremure din tot corpul.

Şi, din nou, vechea casă părintească. Şi cărămizile ei. Motorul maşinii toarce.

– Acum ce se va întâmpla? întrebase Sigvard Eckeved după ce se mai liniştise.

Malin înţelesese ce voia să spună, dar, în loc să îi răspundă, enumerase formalităţile necesare, menţionând că trebuia întâi încheiată examinarea de medicină legală după care puteau să îi ia corpul pentru a-l înmormânta, dacă doreau, puteau să meargă să o vadă, însă nu mai era necesar din punctul de vedere al identificării.

Sigvard Eckeved ascultase până la capăt.

– Nu aţi înţeles ce am vrut să spun, repetase apoi. Cu noi, asta era, cu noi ce se va întâmpla de acum?

Mami, tati.

Uite-i în casă. Şi ce trişti sunt!... Nu aud însă ce spun. Oare de ce sunt atât de trişti? Ce s-a întâmplat? Nu cumva din cauza mea sunt trişti? Nu e cazul, într-un fel nu am plecat decât pentru o vreme.

Alta e problema: cred că sunt bolnavă. Dorm.

Mama e culcată, iar tata se plimbă încolo şi-ncoace pe terasă. Pesemne că îi e foarte cald aşa, în plin soare.

Au avut musafiri, am revăzut-o pe femeia care a venit pe la mine un pic mai devreme. Ce ciudat se uita la mine... De

ce, oare? A pus şi o poză pe masa din living, dar nu am avut niciun chef să mă uit la ea.

M-a fotografiat cineva. Am auzit eu zgomotele aparatului.

Acum sunt în ambulanţă. Chiar m-am îmbolnăvit?

Sunt închisă într-un sac de plastic, dar sentimentele îmi sunt mai libere decât oricând. Mă aflu în partea din spate a unei maşini, destinată bolnavilor. Cum de se poate să mă văd aşa cum stau întinsă? Mami, acum zbori Tati, în visul ăsta al meu sunt în stare să fiu în mai multe locuri în acelaşi timpi

Sunt singură şi îmi este frică. Trebuie să mă ajute cineva, voi sau alţii.

Nu fiţi trişti. De mult tânjeam după tot felul de lucruri şi dorinţa asta va ţine veşnic, indiferent unde mă duc eu şi unde v-aţi duce voi.

– Asta e…

Zeke e atent la drum. Malin îl cunoaşte foarte bine şi ştie că acum vrea să facă ceva, să acţioneze, să treacă la treabă pentru a nu-l „apuca pandaliile”, după propria lui expresie.

– Ce urmează să facem? îl întreabă.

– Trecem pe la Louise Svensson. Unde locuieşte? Nu aveai bucăţica aia de hârtie la tine?

Malin scoate foaia din buzunar.

– Viktoria Solhage spunea că, uneori, are crize de violenţă.

– Hai s-o vedem. Unde locuieşte?

– Cred că este vorba despre o fermă de la periferia Rimforsei.

– Bun, să mergem înainte de a ne chema Sjoman la şedinţă.

Ar vrea să îi răspundă: „Zeke, chiar crezi că e bună ideea? Nu avem niciun indiciu care să ducă la ea. N-ar fi mai bine să o lăsăm în pace?” Nu spune, însă, nimic.

– Cu fulgi cu tot o s-o mănânc pe limbista aia, mârâie Zeke.

Când e furios are un aer dur, de nepătruns, ca şi ochii gri-verzi.

– Ce părere ai despre Peter Sköld şi Nathalie Falck? Crezi că le va părea rău când vor afla vestea? o întreabă după o clipă.

– Cu siguranţă. Poate că aşa va mai şi da drumul la ceva Nathalie Falck.

– Ce-ar putea şti?

– Habar n-am. Nu contează.

– Nu e uşor de ghicit.

Malin se gândeşte la Peter Sköld şi liniştea învăluie iarăşi maşina.

Zeke dă mai tare muzica de cor.

Sunt înconjuraţi de o pădure de pini, iar drumul este umbros şi şerpuit. Abia după mai mulţi kilometri ajung la lizieră, ieşind într-un câmp cu iarba arsă de soare. Dincolo de câmp, drumul dispare din nou în pădure trecând pe lângă ferma flancată de două grajduri dărăpănate, care măcar de o vopsea nouă ar fi avut nevoie.

Pe aici pare aproape cristalizată dorinţa întregii lumi de a vedea măcar o picătură de ploaie.

Opresc maşina în curtea pietruită din faţa clădirii principale.

Trei ciobăneşti germani aleargă spre maşină şi, când Zeke opreşte muzica, lătrăturile li se aud răsunător. Patrupedele se aruncă spre uşi, arătându-şi colţii, iar Malin le vede saliva scurgându-li-se în timp ce încearcă să îşi apere teritoriul. Cine mai sunteţi şi voi, străinilor? Opriţi-vă sau vă rupem gâtul!

Apoi, o voce feminină răguşită acoperă vacarmul.

– Ia liniştiţi-vă! Liniştiţi-vă!

Câinii ascultă, se retrag, iar Malin o poate vedea. Are cam un metru optzeci şi e îmbrăcată într-o salopetă de un

albastru murdar. Pe cap poartă o caschetă care abia ce-i acoperă părul tuns scurt. Are ochi negri. Şi e furioasă.

Câţi ani să aibă? Patruzeci şi cinci? Cincizeci, poate?

Viaţa nu s-a purtat prea frumos cu tine, se gândeşte Malin, şi acum te răzbuni.

Femeia stă în picioare în faţa ei, în mijlocul curţii. În lumina orbitoare pare de-a dreptul uriaşă.

Louise „Lollo" Svensson, fermieră, trăind singură în inima pădurii de la Rimforsa, la ferma Skogalund, având drept companie doar câinii, câţiva porci şi nişte iepuri.

Malin şi Zeke îi prezintă legitimaţiile. Câinii mârâie pe alee, gata de atac.

– Ce doriţi?

– Numele dumneavoastră apare în cadrul unei anchete, îi explică Malin, şi am vrea să vă punem câteva întrebări.

Lollo Svensson face câţiva paşi spre ei. Câinii îşi arată colţii.

– Ce anchetă?

– Despre fata violată în parcul municipal. Şi despre o altă fată, găsită moartă de dimineaţă pe plaja de la Stavsätter.

– A clevetit vreuna dintre surioare? A mâncat cineva rahat despre mine? Sigur aşa e. Cea mai mare parte dintre limbistele astea nici nu sunt mai bune decât cine ştie ce mizerie de pulă.

– Din păcate n-aş putea să vă spun…

– Da, da, ştiu, doamnă poliţist. Bun, care sunt întrebările?

– Unde eraţi în noaptea de miercuri spre joi?

– Acasă.

– Singură?

– Nu, mai era şi turma.

Lollo Svensson arată spre câini.

– Doar că ei nu pot spune ce-am făcut, nu-i aşa?

– Nimeni altcineva nu ar putea confirma că aţi fost acasă?

Lollo îi priveşte rânjind.

– O cunoaşteţi pe Theresa Eckeved?

– Nu.

– Cunoaşteţi o oarecare Nathalie Falck?
– Nici atât. N-am auzit în viaţa mea numele astea.
– Lovelygirl? Vă spune ceva numele acesta?
Nici-o reacţie vizibilă.
– Lovelygirl? Nu ştiu nici-o Lovelygirl.
– Se spune că sunteţi o dură, intervine Zeke. Ce înseamnă acest lucru? Că sunteţi violentă cu fetele sau ce?
Zeke, fir-ar să fie! exclamă Malin în gând, dar ştie ce vrea să facă şi îl lasă în pace.
Lollo Svensson nu se lasă, însă, provocată.
– N-are legătură.
– Vă place să legaţi partenerele, să le mai ciupiţi de ici de colo, să le biciuiţi? Asta vă place, Louise?
– Cred că ar trebui să plecaţi, dacă nu mai aveţi alte întrebări.
– Aşa că aţi adus o fată aici şi v-aţi distrat folosind un dildo, este? Unde-o fi vrut să fugă?
– Ar trebui…
Lollo Svensson face trei paşi înapoi, de parcă ar vrea să zică: am spus tot ce aveam de spus, băi, gabori de căcat, în rest n-aveţi decât să vă descurcaţi singuri.
– Acuma trebuie să am grijă de porci. Nu se descurcă singuri, sunt slabi, nemaipomenit de slabi, nişte laşi.
– Putem să dăm o raită prin curte? Şi prin casă?
Malin aşteaptă răspunsul.
– Aţi înnebunit? Credeţi că vă las să îmi intraţi în casă fără mandat? Vă arde de glumă?
– Cunoaşteţi o fată pe nume Josefin Davidsson? Dar o anume Theresa Eckeved?
Vocea lui Malin e seacă şi tăioasă. Dacă ei i se lipeşte cămaşa de piept, cât de cald i-o fi fiind lui Lollo Svensson cu salopeta pe ea? Dintr-odată, corpul cam gras, dar puternic, pare să se prăbuşească sub ochii poliţiştilor.
– Eu…
– Şi-ai băgat oleacă de sex drăguţ şi brutal cu fetele, zice Zeke. După ce le-ai adus aici. Cum ai reuşit? Invitându-le la

o răcoritoare? Ori promiţându-le că vor mângâia câinii? Sau că vor face o partidă de călărie? Ai şi cai?

Niciun răspuns.

– Foloseşti şi godemicheuri cu fetele?

Când Malin aude cuvântul, are dintr-odată senzaţia că au ratat ceva în legătură cu jucăria sexuală. Ce, însă?

Lollo Svensson se întoarce luând câinii în casă, cu ea, în timp ce Malin şi Zeke rămân încremeniţi lângă Volvo, în curte, inspirând mirosul de pădure şi de tăcere, de atât de evidentă singurătate încât pare a fi paralizat întreaga vară.

24

Maşina înaintează zdruncinându-se pe drumul ca o potecă.

– Ce părere ai?

Vocea lui Zeke s-a mai calmat.

Copacii de pe margine îşi urlă nevoia de apă în sute de nuanţe cromatice.

– Nu ştiu, răspunde Malin. Niciodată nu mă pot opri să mă tot mir de ce ascunde pădurea asta de lângă oraş.

Îşi aminteşte de iarna în care şi-a croit drum printre arbori, când lucrau la cazul Bengt Andersson şi fraţii Murvall. În săptămânile acelea frigul îi tăia respiraţia.

– Aşa e, mereu te surprinde…

– O fi de ajuns pentru a solicita o percheziţie?

– Sigur, ţinând cont de ce s-a întâmplat, nu ne trebuie prea multe motive. Ajunge şi faptul de a nu ne fi lăsat să intrăm.

– M-aş cam grăbi să văd ce e prin casă, spune Malin.

Gândurile încep să-i vagabondeze. Vede fete care, moarte sau vii, plutesc pe nişte ape veşnic în fierbere şi strigă: „Scoate-ne de-aici! Ajută-ne! Du-ne în altă parte!”

După care se gândeşte la Tove, care e departe, la celălalt capăt al lumii, în paradis. Numai că şi acolo tot violenţă e. Alungă imaginea din minte. Dar apare Jan. Îl vede fugind pe plajă cu inima bătând de să-i sară din piept. Mereu pe fugă…

– M-aş bucura să ştiu ce se ascunde în casa aceea, repetă.

– Şi eu, aprobă Zeke din cap.

Telefonul mobil al lui Malin începe să sune şi pe ecran se afişează numele lui Karin Johannison.

Pe podeaua biroului lui Karin Johannison un umidificator luptă împotriva unui climatizator portabil. Umiditatea duce

un război inegal cu frigul, dar ambele aparate fac din biroul lui Karin încăperea cea mai plăcută din câte o primiseră pe Malin în ultima vreme, chiar dacă nu are ferestre, chiar dacă înăuntru sunt adunate cantităţi enorme de cărţi, dosare, mape de plastic şi reviste îngrămădite pe masă, pe rafturi şi pe jos.

Malin şi Zeke s-au aşezat pe scaunele de lemn pentru vizitatori, pe când gazda tronează în fotoliul cu design modern, cumpărat cu siguranţă din banii ei, ca şi umidificatorul şi climatizatorul.

– Frumos fotoliu, spune Malin.

– Mulţumesc, îi răspunde Karin. E Oscar Niemeyer, l-am cumpărat de pe un site Internet brazilian.

– Şi maşinăriile astea tot tu le-ai cumpărat? întreabă Zeke. Fiindcă într-adevăr par sosite din lumea a treia.

Karin se face că nu aude jignirea adusă de Zeke şi, trecând la chestiunile practice, se transformă la loc în expertă:

– Theresa Eckeved a fost penetrată sexual. Nu am găsit spermă, ci aceleaşi urme de vopsea ca şi în cazul Josefinei Davidsson. Făptaşul este foarte probabil aceeaşi persoană.

– Nu e rău să ajuţi sărmanii, este?

Zeke nu poate să se abţină. Cuvintele i-au scăpat şi, acum, Malin citeşte în ochii lui că regretă şi se simte un idiot. Karin nici nu îl bagă în seamă, de parcă nu ar fi spus nimic, şi continuă:

– A fost spălată cu multă grijă. Am descoperit pe piele urme de Cif. Ca şi la Josefin Davidsson. Rănile au fost curăţate cu alcool, poate şi cu Cif. În plus, criminalul a tăiat marginile rănilor cu un obiect foarte ascuţit, poate cu un scalpel, dar asta nu o pot afirma cu certitudine.

– Ca şi rănile Josefinei Davidsson? întreabă Zeke.

– Acelea au fost doar curăţate. În cazul de faţă au fost şi tratate.

– Tratate?

– Da, tratate. Rana de la cap nu a fost mortală. Sfârşitul a venit prin strangulare. Pământul de sub unghii e identic cu eşantioanele prelevate de pe plajă, ceea ce mă face să cred că a fost ucisă chiar acolo.

– Deci nu a fost transportată?

– Probabil că nu.

– Nu cumva şi-ar fi putut chiar urma asasinul?

– De unde să ştiu, Malin?

– Mama ei ne-a spus că pleca uneori la plimbare, cu bicicleta, o lămureşte Zeke. Poate că Theresa pur şi simplu mergea să facă o baie.

– Cât timp a rămas acolo cadavrul?

– O săptămână, după câte se pare. Poate chiar câteva zile mai mult. Nu o pot spune cu certitudine.

Ce-o fi căutat acolo? se întreabă Malin. Probabil că se făcuse târziu şi mai era şi singură. Numai că Răul circulă. Apără-ne, Domne! Apără toate fetele care se plimbă prin oraş în vara aceasta.

– Ştii de unde provin urmele de vopsea?

Vocea lui Zeke este acum limpede şi controlată. A reuşit să îndepărteze aversiunea faţă de Karin, îngropând-o undeva în adâncurile lui.

– N-am idee, dar, fără îndoială, este acelaşi obiect ca în primul caz. Nu am putut încă determina provenienţa vopselei. Nu se vinde chiar aşa de des în Suedia. Clar e însă că urmărim aceeaşi persoană.

– Cei de la criminalistică au început să recenzeze mărcile de godemiche.

– Bine, spune Karin. Numai că sunt tone. În fine, e presupunerea mea.

– Altceva?

– Nu există urme de spermă, de păr, de piele, de ţesut, nimic, nimic, nimic, răspunde Karin fără a-şi putea ascunde resemnarea şi decepţia de a nu fi reuşit să le ofere şi altceva concret, o posibilă pistă de verificat.

– Ce căcat! şuieră Malin.
– Îl găsiţi voi, încearcă să o calmeze Karin.
– Dacă despre un „îl” nu despre o „o" este vorba...

Sunt moartă.

Nu foloseşte la nimic să nu recunosc.

Plasticul, cu toate că e negru şi mă îmbracă de sus până jos, nu e în stare să mă oprească şi nici nu a putut-o face vreodată, cu toate acestea îmi oferă senzaţia de siguranţă. Am observat libertatea care mi s-a dăruit dintr-odată când am fost pe la ai mei, când le-am văzut disperarea.

Mami şi tati. Ştiu că treceţi printr-o perioadă dificilă. Nimic nu face timpul să fie mai greu decât durerea. Şi durerea asta a voastră nu o să se vindece niciodată.

Cu anii îşi va schimba culoarea, vă va marca trupurile şi felul în care ceilalţi vă vor privi.

Vă veţi transforma. La fel şi doliul vostru şi, poate, într-o zi veţi afla şi puţină consolare.

Mi-ar plăcea să fiu eu aceea care să vă consoleze. M-aş bucura să vă pot spune că mă simt bine, cel puţin aşa cred.

Doar o singură fiinţă e în stare să îmi mai îndulcească neliniştea şi o ştie.

Urc spre cer. Pentru mine, căldura care vă face atâta rău nu există. Pe aici nu e nici măcar ca o boare. Zbor spre Volvo şi mă uit la chipul lui Malin Fors. Deşi nu îşi dă seama, cu fiecare zi care trece ochii albaştri îi sunt şi mai obosiţi. Dar şi mai siguri pe ei.

Numai doliul e constant. Şi frica pe care degeaba încearcă să şi-o învingă.

Merg la biroul procurorului, unul dintre cei care au rămas de serviciu pentru vară. Nu e prea bucuros că i se sacrifică seara de duminică. Acelaşi procuror refuzase iniţial să îşi asume responsabilitatea anchetei preliminare, afirmând că Sven Sjoman poate răspunde şi singur de caz până când mai face unele progrese.

Malin îi telefonase lui Sven, care îşi dăduse acordul: - Faceţi percheziţia, dar nu vă duceţi singuri fiindcă cine ştie ce o să inventeze când o să vă vadă.

Sven o mai anunţase că în sfârşit primise lista apelurilor de pe mobilul Theresei Eckeved. O suna des pe Nathalie Falck, uneori pe Peter Sköld, altfel pe nimeni altcineva în afara părinţilor.

– Se pare că era o singuratică, observase Sven.

Specialiştii de la laboratorul criminalistic încă nu le oferiseră niciun rezultat în privinţa variantelor cu Yahoo şi Facebook şi încă mai încercau să identifice dildoul. O căutare rapidă pe Internet indicase mai mult de nouă sute de producători.

Malin se gândeşte la Josefin Davidsson şi la hipnoză, idee despre care încă nu le-a vorbit celorlalţi. Dar şi-ar dori să treacă la fapte.

Pe tânărul care tocmai a fost numit procuror îl cheamă Torben Eklund.

Malin priveşte prin geamul maşinii, aşezată cum e pe locul din faţă, din dreapta, însă nu zăreşte altceva decât propriii ochi, propria privire, întrebându-se ce o fi vrând să-i spună. Dintr-odată, i se face frică. Simte o undă de frig invadându-i fiecare venă, fiecare vas de sânge din corp. Nu chipul meu apare reflectat în fereastră, se gândeşte, ci acela al Theresei Eckeved. Şi ştie ce vrea să afle fata, ce vrea să afle pielea ei albă, lipsită de viaţă, ce vor să ştie ochii strălucitori, dar lipsiţi de culoare. Ce s-a întâmplat? Cine? Ce? Unde?

Am încredere în tine, Malin Fors, că o să faci în aşa fel încât să îmi regăsesc liniştea.

Apoi figura fetei dispare lăsând locul celei a lui Malin, cu care aceasta e mult mai obişnuită.

Josefin Davidsson se ghemuieşte sub cearşafurile albe şi fine. Nu mai vrea să vadă bandajele, nu mai vrea să se gândească la răni, chiar dacă ştie că există.

Simte mirosul steril al camerei de spital şi durerea al cărei izvor habar nu are pe unde s-ar putea afla. E însă conştientă că amintirile ascunse pe undeva, prin ea, sunt esenţiale.

Ar fi putut să se întoarcă acasă vineri. Însă a vrut să rămână şi peste weekend, iar doctorul i-a permis, înţelegând că liniştea din spital îi făcea bine.

Se uită la televizor în sala de socializare. Pe pagina web a unui ziar a citit că a fost găsită o fată moartă pe o plajă de lângă Sturefors.

Trebuie să îmi aduc aminte, se gândeşte Josefin, iar cerul pe care îl vede pe fereastră e palid, de un albastru de sfârşit de după-amiază, un albastru la fel de gol ca şi creierul ei. La biologie a învăţat că amintirea e ca electricitatea, că un om îşi poate aminti tot ce i s-a întâmplat, dacă împrejurările o permit.

Dar chiar îşi doreşte să îşi aducă aminte?

Nu se teme că acela ori aceea s-ar putea întoarce.

Dacă el sau ea ar fi vrut-o, acum aş fi moartă, îşi zice.

Materialul din care este făcut cearşaful este mătăsos, atât de mătăsos încât închide ochii şi adoarme, deşi încăperea este inundată de o lumină limpede şi vie.

– Nici-o problemă. O să semnez ordinul de percheziţie.

Vocea lui Torben Eklund este la fel de sobră ca biroul său din clădirea tribunalului, situată pe Stora Torget.

– Cum merge ancheta? se interesează.

– Foarte încet, îi răspunde Malin.

– Vara resursele noastre sunt extrem de limitate, continuă Torben Eklund. Iată de ce am lăsat poliţia să conducă ancheta preliminară.

– Cu atât mai bine, zice Zeke.

Jurist, ce să-i faci! bombăne Malin în gând. Cum poate cineva să îşi dorească o asemenea meserie?

Torben Eklund e de o vârstă cu ea, dar pare deja un bunic.

Limbile ceasului negru de pe perete arată ora 17:25.

Lui Malin îi vine dintr-odată o idee. În ochii fetelor, te pomeneşti că şi eu trec drept o mamaie... Şi-apoi vine şi moartea. Sau ce altceva?

25

Maşina poliţiei rulează în spatele lor. Soarele se îndreaptă încet spre asfinţit şi pădurea pare a-şi mai recăpăta din verdele pierdut.

Malin şi Zeke merg înainte, în Volvo, şi încă trei colegi îi urmează în cealaltă maşină, dintre care doi recruţi voinici, siguri pe ei, capabili parcă să mănânce tot ce le-ar fi stat în cale. Malin nu înţelege cum astfel de persoane pot reuşi la testare, dar, cu siguranţă, e o chestiune de pregătire. S-a uitat pe Internet pentru a vedea ce se cere de la un tânăr candidat la meseria de poliţist. I se indică lucrurile care se aşteaptă de la el şi, dacă răspunsurile sunt cele scontate, iar omul pare bine educat, lucrurile merg ca pe roate. Cel de-al treilea coleg se numeşte Pettersson şi e un băiat de treabă. Lucrează cu jumătate de normă din cauza unor probleme cu spatele şi, uneori, Malin a putut observa în ce hal suferă, mâinile crispându-i-se în încercarea de a canaliza durerea către vârfurile degetelor, pentru a reuşi să o suporte. Numele recruţilor nu şi le aminteşte, dar nici nu a făcut vreun efort în acest sens, fiindcă nu se ştie cât timp vor rămâne la ei. Cu siguranţă vor să se ducă la Stockholm, la Goteborg sau la Malmo, unde lucrurile par mai spectaculoase.

Ferma le apare în faţă.

O fi ştiind că sosim? Nu cumva a şi plecat? A fugit?

Zeke dă ordine prin staţie:

– Fors şi cu mine batem la uşă, iar voi coborâţi şi aşteptaţi lângă maşină. De acord?

Linişte. Câinii nu latră. Pe unde-or fi?

Apoi, Pettersson spune un „da”.

– Bun, conchide Zeke în timp ce intră cu maşina în curte.

Coboară şi aşteaptă o clipă. Apoi se îndreaptă amândoi către uşă. Malin ţine în mână ordinul de percheziţie.

Urcă treptele.

Să fie prin pădure?

Ce vor găsi înăuntru?

Malin aruncă o privire peste umăr. Îi vede pe Pettersson şi pe cei doi recruţi în uniformele lor groase, albastru-închis, aşteptând pregătiţi, aproape avizi de acţiune. Chiar şi acum căldura e înăbuşitoare, dar măcar soarele a dispărut dincolo de grajduri.

– O cameră de tortură, şopteşte Zeke, ia închipuie-ţi cum ar fi să aibă înăuntru o cameră de tortură...

Pumnul închis al lui Malin bate darabana în uşa de lemn geluit.

De deschis, nu le deschide nimeni.

Nu cumva e şi ţeava vreunei arme îndreptată spre ei? Tot ce e posibil. Ideea fulgeră prin mintea lui Malin. Îşi aminteşte un articol în care era vorba despre nişte poliţişti americani ucişi la o fermă izolată, dar şi de colegul omorât de un nebun la Nykoping. Malin îl cunoscuse în timpul stagiului de pregătire de la şcoala de poliţie, fără să fi fost prieteni.

Mai bate o dată. Tot linişte. Doar fâşâitul pădurii din preajmă, în care viaţa îşi continuă mişcarea.

– Probabil că a plecat, constată Zeke. Sau se ascunde înăuntru.

– Atunci vom forţa uşa.

– Să verificăm mai întâi dacă e încuiată sau nu.

Malin întinde încet mâna către clanţă, o apasă în jos, iar uşa se deschide de parcă cineva ar fi dorit ca ei să intre.

Pe podeaua coridorului sunt aşezate nişte covoare. O comodă uzată, din lemn de pin, se vede într-un colţ.

Curat, îşi zice Malin. Bine întreţinut. Calm.

Intră. Zeke o urmează. Îi poate auzi respiraţia şi ştie că a făcut semn celorlalţi să se posteze în jurul casei, în timp ce

unul dintre ei supraveghează intrarea, gata să ţâşnească înăuntru dacă se întâmplă ceva, dacă aude un zgomot suspect.

Şi în bucătăria din anii patruzeci, renovată acum, sunt covoare pe jos şi gresie. Perdelele lasă să intre o lumină difuză. Cafetiera e în funcţiune, cafeaua e gata şi o aromă de pâine caldă iese din cuptor.

– Asta ce naiba mai e? se arată Zeke uluit.

Malin îi face semn să tacă. Fac turul casei către livingul în care televizorul este aprins. *Vacanţă la Saltokran*, un episod pe care Malin nu l-a văzut. Şi în această încăpere senzaţia este de oprire a timpului.

Pe birou este aşezat computerul.

Urcă la etaj pe o scară care scârţâie. Pereţii sunt îmbrăcaţi în scândură pe care Lollo Svensson a împodobit-o cu litografii în trei culori reprezentând câmpii nesfârşite şi tractoare. Pereţii dormitorului, singura încăpere de sus, sunt albi. Lumina vine printr-o fereastră boltită. Şi aici sunt covoare, de data aceasta pe parchet. Totul sclipeşte de curăţenie, de parcă întreaga casă ar încerca fie să îndepărteze, fie să atragă ceva anume.

– E aici, spune Zeke.

– Da, răspunde Malin dând din cap. Simt. Nu e departe.

Coboară scara, deschide uşa care dă spre pivniţă, iar mirosul devine tot mai puternic cu fiecare pas.

O sobă verde, cu păcură, sclipitoare şi ea, tronează în încăperea la fel de curată. Pe o etajeră se găsesc produse pentru curăţenie. Nu şi Cif.

O uşă de oţel, care pare să ducă spre o încăpere securizată, e închisă pe jumătate.

Malin face semn în direcţia ei. Zeke înclină capul.

Deschide pregătită să o vadă pe Lollo Svensson spânzurată de tavan, înconjurată de obiecte care ar fi putut proveni dintr-o sală de tortură medievală, prin contrast cu încăperile de sus, cu locul idilic în care e aşezată vechea fermă.

După care o vede.

Lollo Svensson stă pe un scaun, în spatele unei mese de ping-pong încărcată de jucării, de păpuşi şi de animale de pluş. E îmbrăcată într-o rochie roz, subţire.

Pe o etajeră se vede o casă de păpuşi. Tot felul de lăzi se înşiruie de-a lungul pereţilor albi de beton.

Lollo Svensson îi primeşte zâmbitoare. E ca şi transformată, trăsăturile aspre sunt acum blândeţea întruchipată, iar trupul ei iradiază linişte pură, acest trup pe care Malin, până în urmă cu câteva clipe, îl bănuia ascunzând un suflet de ucigaş.

Chiar ar fi putut face aşa ceva? Acest corp? Să ascundă, adică, un suflet de ucigaş?

– Ştiam că vă veţi întoarce, şopteşte Lollo. De asta m-am şi retras aici. Vă aşteptam.

Suflet de ucigaş, îşi spune încă o dată Malin. Numai că acest gen de suflet îl purtăm cu toţii în noi.

26

Pădurea pare să îi sufle în ceafă Lindei Karlå.

Abia acum, seara, e îndeajuns de răcoare pentru a alerga, chiar dacă mulţi ar spune că aerul tot prea cald este. Pista amenajată la Ryd e goală. Noii ei pantofi de sport Nike calcă rumeguşul de pe jos, iluminatul public încă nu s-a aprins şi nici nu ştie dacă vara municipalitatea îl mai pune în funcţiune, fiindcă în această perioadă a anului ziua e foarte lungă, mai ales dacă cerul e senin.

Poate că nu e prea bună ideea de a alerga singură prin pădure, date fiind întâmplările din ultima vreme. Nu, cel puţin până când poliţia va prinde vinovatul. Cine ştie ce se mai ascunde şi prin tufişurile acestea?

Nu îi e frică.

Acela chiar să fie un copac? Ori e cineva în spatele lui? Ceva care o aşteaptă.

Malin stă în bucătăria lui Lollo Svensson. Aşteaptă cu urechea la pândă. Încearcă să înţeleagă.

Ceilalţi poliţişti s-au întors la maşinile din curte. Nu mai ştiu ce să facă de când au înţeles că aşteptata dramă s-a transformat într-un imens căscat de plictiseală.

Malin şi Zeke le-au cerut să perie cu cea mai mare atenţie grajdurile şi micile magazii. Or, nu au descoperit decât porci grohăitori, iepuri în cuşti şi o grămadă de nimicuri pe care fostul proprietar trebuie să le fi lăsat de izbelişte când şi-a vândut ferma lui Lollo Svensson. Câinii dorm într-un padoc, ca anesteziaţi de căldură. Nici-o urmă de violenţă, doar obiecte uitate, lipsite de valoare, care nu ar putea folosi decât cândva, arheologilor, ca piese ale unui puzzle.

– Nu vreau altceva decât să fiu lăsată în pace, le spune Lollo Svensson. De asta am şi cumpărat ferma. Vă poate intra chestia asta în cap?

Stă pe un scaun de lemn, lângă masa din bucătărie. A alunecat iarăşi în eul ei arogant, direct, neplăcut şi brutal. Persoana blândă pe care o descoperiseră în pivniţă, înconjurată de jucării, dispăruse imediat ce urcaseră la parter.

E ca un zid, se gândeşte Malin. Lollo şi-a tras o haină cenuşie peste rochia roz. Ce-o mai fi trăit şi ea? De ce a ajuns aşa cum e acum?

Malin se vede scotocind prin bucătărie, în întuneric. Abordând subiecte intime. Învârtind cuţitul în rană. Şi ştiind că pentru aşa ceva e făcută, că pur şi simplu îi place.

Aoleu, Fors, cum ai putut ajunge în halul ăsta?

– Nu am nici-o legătură cu violarea acelor fete. Chiar aveţi de gând să suspectaţi toate membrele împutitei ăsteia de echipe de fotbal feminin? Fiindcă dă pe-afară de lesbiene, nu? Nu aveţi decât să le interogaţi.

– Dar cu jucăriile din pivniţă ce e? Cum le puteţi explica prezenţa?

Zeke nu îşi poate ascunde curiozitatea. Ceva s-a înţepenit în cursul anchetei.

– Nu am ce explica. Sunt jucările de când eram copil. Din când în când le scot şi mă uit la ele. Nu văd nimic ciudat în chestia asta.

Linda Karlå se opreşte. Simte o prezenţă. Cine se mişcă, oare, prin pădure? Cine-o pândeşte? Ceea ce sesizează e miros de curăţenie sau de putrefacţie? Gândurile îi traversează mintea, îi coboară în inimă şi în pântece şi se transformă în frică.

Nu. Nu mi-e frică.

Lângă copacul acesta nu e nici-o mişcare. Dar ceva tot e, fără îndoială.

După care îşi aminteşte despre povestea cu fetele acelea: una ucisă, cealaltă plimbându-se prin parc şi fiind violată. Îşi spune că a făcut o tâmpenie venind să alerge de una

singură pe aici, din moment ce acum Răul şi-a arătat chipul hidos prin Linköping.

Cât de prost poate fi cineva, Linda? Uite colo, o mişcare.

E cineva? Cineva se îndreaptă spre mine?

Transpiraţia îi pătează tricoul. Sub sutien, pieptul i se întăreşte.

Frica îi e atât de mare, încât se simte paralizată.

Zeke se leagănă de pe un picior pe altul într-un colţ al curţii.

Nici vorbă de godemiche. Sau de vreo altă jucărie sexuală.

Seara este de o căldură zdrobitoare. Lollo se uită pe geamul de la bucătărie: se pare că nu va scăpa chiar atât de repede de poliţişti. Grajdurile ai zice să sunt puse anapoda văzute aşa, în lumina crepusculară, şi par că se vor prăbuşi sub greutatea cerului trist.

Au început şi câinii să latre de la ei din padoc.

Maşinile poliţiei se îndepărtează pe drumul pietruit şi, peste puţin timp, nu se mai aude decât ecoul motoarelor în pădurea deasă.

– E nebună, spune Zeke. Crezi că ea e Lovelygirl?

– Să aşteptăm rezultatul analizării computerului.

– Bine, dar, aşa, ce părere ai: e nebună ori nu?

– Numai fiindcă îşi păstrează jucăriile? Nu ştiu. E altfel, asta e sigur. Cine ştie la ce încercări o fi supus-o şi pe ea viaţa? Oamenii fac o grămadă de lucruri spre a supravieţui.

– Dar, într-o zi, vom afla dacă e nebună sau nu?

– Chiar e necesar?

– Întrebarea corectă este: dorim să aflăm?

– Oricum, nu cred că ea e criminalul.

– Nici eu, încheie Zeke. Dar, ce e drept, nici alibi nu are.

Pe unde mi-o fi inima?

Uite-o aici, plină ochi de frică. Dintr-o clipă-ntr-alta o să-mi explodeze sub coaste.

Linda Karlă aleargă, poteca îi alunecă în grabă pe sub bascheţi, pădurea se învârte în jurul ei.

E cineva?

Ceva gigantic pare că o urmăreşte şerpuind printre copaci, de parcă rădăcinile ar ieşi din pământ pentru a o întinde pe jos, pentru a o devora, însă, din fericire, mai este în stare să alerge repede.

Şi mai repede.

Acesta este zgomot de gheare, nu?

Aleargă. În sfârşit, ajunge la lizieră. În parcare.

Doar maşina ei e parcată aici. Nu se vede niciun urmăritor. Se aruncă în căldura arzătoare a Seat-ului.

Doar o căprioară să fi fost? Nu, altceva era. Sunt convinsă, îşi zice Linda Karlă demarând.

Dar ce să fi fost? Zgomotul de gheare rămâne în urmă, în pădure. Întunericul, însă, se ţine pe urmele ei.

27

Piaţa vibrează în lumina artificială a marilor cafenele şi a clădirilor dimprejur. *Morners Inn, Stora Hotellet, Burger King* şi-au scos mesele şi scaunele pe trotuar, parţial sub marchizele înalte care transformă conversaţiile clienţilor într-un murmur de neînţeles.

E ora zece. Terasele sunt arhipline chiar şi pentru o zi de duminică. Tot caniculă e, dar oamenii au chef să iasă din case la un pahar rece şi bine umplut. Pe strada Agata, artera principală a oraşului, barurile sunt unul lângă altul şi, că e iarnă, primăvară ori toamnă, pulsul vieţii aici se simte cel mai bine. *Corren* a publicat nenumărate articole despre violenţa din baruri, dar asta-i viaţa, oamenii mai au nevoie, câteodată, să-şi mai dea şi ei în petec, iar concentrarea de localuri pe o singură stradă este foarte practică din punctul de vedere al poliţiei. Aşa putem şti care sunt punctele nevralgice, îşi zice Malin plimbându-şi ochii de la o cafenea la alta. Prin preajmă nu se zăreşte nici-o cunoştinţă, dar şi dacă ar fi, cu siguranţă nu are chef să întâlnească pe nimeni.

Zeke a lăsat-o în faţa casei şi, sub duşul rece, a simţit dintr-odată nevoia acută de a-i vedea pe Tove, pe Jan şi pe Daniel Hogfeldt. Fusese cât pe ce să îl sune pe cel din urmă pentru a-i spune să vină pe la ea ca s-o facă să uite tot ce trăise de-a lungul zilei. Îşi dorea să o scape de toţi şi de toate.

Nu s-a atins, însă, de telefon. În loc de asta s-a întins în patul lui Tove, ca şi cum şi-ar fi privit fiica dormind, chiar dacă se afla de cealaltă parte a planetei.

Cearşafurile păstraseră mirosul lui Tove şi Malin începuse să plângă. Tristeţea apăruse pe un drum foarte simplu: de ce relaţia ei cu Jan ajunsese unde ajunsese? Plângea fiindcă se vedea pe sine însăşi şi acel ceva fără de nume pe

care psihologa Viveka Crafoord îl ghicise numai uitându-se la ea. După momentul de introspecţie, însă, Malin făcuse ceea ce făcea întotdeauna: şi-a revenit, şi-a şters lacrimile, s-a ridicat şi a plecat de acasă. Fiindcă genul acela de singurătate este cel mai rău lucru cu putinţă.

Cafenelele au clienţi cu duiumul. Zgomot de pahare ciocnite. Chelneri care se învârt de la o masă la alta. În pofida a orice, tot mai e viaţă în Linköping, chiar dacă Răul şi canicula dau târcoale pentru a învinge bucuria.

Să se aşeze şi ea alături de ceilalţi?

Se opreşte şi trage în piept aerul serii.

Răul nu are miros, nu face zgomot şi nu are corp, dar, în acelaşi timp, este suma tuturor mirosurilor, a tuturor zgomotelor şi experienţelor.

O fată îngropată.

Un băiat bătut groaznic, cu şutul, la încheierea unei petreceri.

Un student de treizeci şi trei de ani pulverizat în mii de bucăţele într-un autobuz.

O bombă pierdută pe undeva, prin nisipul unei plaje paradisiace.

Chiar e nevoie să bea o bere alături ceilalţi din piaţă?

Nu.

Societatea voastră nu e şi a mea. Nu în seara asta. Eu sunt Batman, îşi zice Malin. Bunătatea rănită.

Merge pe strada Hamngata spre *Hamlet*. Pub-ul e încă deschis. Malin se aşază la bar, simţindu-se relaxată aşa, între pereţii îmbrăcaţi în lambriuri de culoare închisă.

Aici nu sunt decât ea şi câţiva oameni care îşi sorb băutura într-un colţ. În plus, nici berea nu e scumpă.

– Bună seara, doamnă comisar, îi spun aceştia.

Malin le răspunde din cap la salut şi berea îi apare în faţă.

– Şi o tequila dublă, cere barmanului.

– Imediat, Malin, îi zâmbeşte acesta. Iar e una din serile speciale?

– Poţi zice şi aşa, clatină poliţista din cap. Poţi zice şi aşa.

Daniel Hogfeldt închide telefonul mobil. Articolele pentru mâine, despre crimă, le-a scris. Merge în sala de reuniuni a redacţiei şi se lasă să cadă greu pe unul dintre scaunele inconfortabile.

Vrea să fie singur. Corpul pare că revendică liniştea. Se gândeşte la Malin. Unde-o fi acum?

Suntem două firi energice care circulă prin oraş şi cărora, din timp în timp, li se încrucişează drumurile pentru a juca un joc static, îşi spune. Cândva se minţise crezând că jocul lor era iubire. Acum s-a lămurit. Acum ştie cu exactitate, în sfârşit, crede că ştie ce vrea de la Malin. Şi ce vrea ea de la el. Este vorba despre o supapă pentru energie, iată de ce lucrurile merg atât de bine. Amândoi caută acelaşi lucru şi amândoi ştiu că jocul, cu cât este mai dur, cu atât funcţionează mai bine.

Numai că, uneori, când doarme lângă el şi o poate privi, nu mai este atât de sigur.

Aceasta să fie femeia mult aşteptată? Femeia lui?

Nu, nu trebuie lăsat loc acestui gen de posibile decepţii. Nu ştie mare lucru despre ea, însă apartamentul îi este plin de fotografiile lui Jan. Pare să fi făcut pace cu el şi să aibă o relaţie minunată cu Tove.

Pe unde umbli în clipa asta, Malin Fors?

Daniel se ridică.

Se învârte prin cameră fără să stea o clipă, de parcă şi-ar dori să accelereze timpul.

În vis, flăcările se ridică spre cer.

Se mai întâmplă uneori, când bea. Flăcări reci, care îi devorează oasele, care încearcă să o târască după ele, în întuneric, şoptindu-i: O să te distrugem, Malin, o să te distrugem, chiar dacă eşti atentă la ceea ce vrem să-ţi spunem.

Ce doriţi de la mine?

Nimic, Malin, nimic. Dorim pur şi simplu să te distrugem. Visele îi sunt populate de şerpi şi de animale cu gheare ascuţite şi, când se trezeşte, îşi aminteşte perfect fluxul de imagini, neputând cu niciun chip să le pună în ordine.

Un băiat apare în vis.

Malin nu îl cunoaşte, dar încearcă să îl dea la o parte. E cel mai întunecat dintre visurile ei, la fel de întunecat ca şi cel al lui Jan despre copiii ruandezi cărora li se tăiaseră mâinile cu toporul.

Apoi, din nou, glasul flăcărilor:

Chiar crezi că ne poţi stinge?

Aroganţă, vanitate, lăcomie.

Se trezeşte urlând: TĂCERE, TĂCERE! Tot beată e, simte cum berea şi tequila îi dansează în pântece şi îşi aminteşte că a plecat clătinându-se prin piaţă, spre biserica St. Lars, unde a încercat să descifreze inscripţia de pe portal. Cuvintele se legănau în faţa ochilor ei, dar tot reuşise s-o facă: „Binecuvântaţi cei cu inima curată, căci ei îl vor vedea pe Dumnezeu.”

Şi după?

Restul nopţii nu mai reuşeşte să adoarmă. Se gândeşte la Tove, s-ar bucura să o poată vedea, visează cu ochii deschişi la trupul lui Jan, la prima ei dragoste. Când gândurile se îndreaptă către Daniel Hogfeldt se udă toată.

E cald. Doar alcoolul poate să imprime o asemenea căldură. Se satisface singură, fără zgomot.

Acum o să pot dormi? se întreabă.

Numai că somnul tot nu vine. În locul lui, orgasmul i se încrustează în trup, îi înnebuneşte creierul făcând-o să îşi tragă pătura peste cap. Când zorii încep să se ivească dincolo de perdele, parcă ar fi moartă, parcă s-ar transforma în Theresa Eckeved, încercând să îi simtă spaima şi disperarea de adolescentă. Încercând să retrăiască ceea ce s-a întâmplat.

Corpul ei, însă, trăieşte. Şi mai vrea alcool.

După care gândurile i se îndreaptă către Maria Murvall. O siluetă într-o cameră de spital, la Vadstena. Către Răul care a adus-o acolo.

Să fie aceeaşi întrupare a Răului?

Firele încep să se lege.

Godemiche să fi fost? Unul albastru?

Să fie vorba despre o lesbiană? Despre Lollo Svensson? Despre vreun violator cu trecut încărcat? Despre un bărbat handicapat? Despre echipa de fotbal? Prejudecăţi şi iar prejudecăţi. Despre Peter Sköld, Nathalie Falck sau persoana care a semnalat violul Josefinei?

Tăcere. Idei. Prejudecăţi.

Ce piste mai avem? Dar cu Behzad Karami şi Ali Shakbari, de la Berga, ce facem? Alibiul susţinut de familie e de tot căcatul. Unul sau mai mulţi indivizi poate că au mers prea departe căutându-şi plăcerea. Dar proprietăreasa chioşcului ce rol o fi jucând în toată povestea?

O mie de teorii de studiat.

Va fi o încercare grea pentru oraş, pentru ziare, pentru victime şi familiile lor.

Şi pentru ea însăşi. O fi existând doar un singur adevăr?

După ultima întrebare, conştiinţa începe să i se stingă. Doarme o oră fără să mai viseze, pentru a se trezi, mai apoi, şi a începe o nouă zi de anchetă despre bietele fete din Linköping.

28

Şi ultima rămăşiţă de alcool pare să dispară când corpul lui Malin îşi croieşte drum prin apa piscinei de la Tinnerbäck.

Apa ar fi trebuit să fie mai rece, şi mai rece, dar probabil că ar costa exagerat de scump să i se păstreze coborâtă temperatura pe o asemenea căldură. Patru ture complete de bazin sunt deja suficiente, fiindcă îşi simte organismul protestând din cauza efortului.

Trupul i se trezeşte.

Pesemne că ai înnebuni de-a binelea dacă nu te-ai putea scălda în veri ca aceasta. Câţiva instructori de înot pescuiesc frunzele căzute în apă. Malin se uită la ei.

Îşi aruncase ochii pe *Corren* înainte de a pleca de acasă.

Uciderea Theresei Eckeved ţine mai bine de şase pagini ale ziarului, cuprinzând un interviu cu Karim Akbar, fotografii de la locul crimei şi de la casa părinţilor victimei, fără vreun comentariu din partea acestora. Fotografii ale Theresei, începând cu trupul înfăşurat în folie, trecând la poza din paşaport şi la altele obţinute cine ştie cum. Cu siguranţă, în acest sens pe Daniel l-a ajutat şi vulpoiul acela bătrân de Harry Laven.

Titlu mare pe prima pagină: *Moartea estivală*.

Subtitlu: *Răul bântuie prin Linkdping*.

E convinsă că Daniel a dat titlurile. Trebuie că a tras ca un disperat ieri şi nici nu a vrut să îi răspundă la telefon ştiind că ea nu ar fi avut niciun chef să vorbească despre caz.

Malin îşi ia hainele şi se îndreaptă către vestiar, observând mirosul de clor evident, aproape scârbos de înţepător, mai pur decât orice altceva.

Daniel are dreptate, îşi spune. Uite că moartea estivală a sosit în oraş.

Reporterii tuturor redacţiilor mai mult sau mai puţin cunoscute ale ţării par a se fi strâns în oraş. S-au îngrămădit în faţa intrării comisariatului jurnalişti cu carneţele ori reportofoane, fotografi cu ochi antrenat, camionete de la STV şi TV4. Moartea estivală - visul jurnaliştilor.

Malin îşi taie înot drum prin haita de reporteri: mica plimbare cu bicicleta până aici deja i-a înmuiat îmbrăcămintea de transpiraţie. Îl evită pe Daniel Hogfeldt, cu privirile lui pline de subînţelesuri, care dă din mâini strigând:

- Malin, ai ceva pentru mine? Aveţi şi alte piste?

Poliţista, însă, îl ignoră şi pe el, şi pe toţi ceilalţi. Revede chipuri pe care le recunoaşte din timpul unor anchete mai vechi.

La intrare dă peste Karim Akbar, îmbrăcat într-un costum bej fără nici-o cută, care îi vine turnat. Cămaşa bleu se potriveşte cu tenul încă şi mai închis decât de obicei, după zilele însorite de la Västervik.

Malin nu se miră că îl vede la serviciu, dar nici nu se bucură. Ştia că va da fuga de cum se va ivi prilejul de a vorbi în faţa reprezentanţilor presei.

– Malin, e foarte bine că eşti aici, îi spune acesta. Mi s-a părut înţelept să mă întorc din vacanţă pentru a conduce conferinţa de presă şi ancheta.

– Bun venit acasă. Nu-ţi face griji în privinţa anchetei, ne descurcăm. Sven este unul dintre oamenii noştri cei mai experimentaţi. Păi, nu făcuseşi planul de a scrie o carte în vara asta?

– Las-o baltă. Conferinţa de presă e la nouă. Din momentul acela vor trebui să aştepte afară noutăţile.

– Ştii ce le vei spune?

– E opt şi un sfert. Ne întrunim imediat. Martinsson şi Sjoman au apărut deja. De ce ai...

Karim se opreşte. O priveşte în ochi, citindu-i gradul de oboseală, şi renunţă la ce intenţionase să spună.

– Cum se simte Tove în Bali?

Malin râde:

– În orice caz, ultima dată când am vorbit la telefon, se simţea bine. Mulţumesc de întrebare. Dar mi-e foarte dor de ea.

– Îmi închipui.

E ora opt şi jumătate.

Instalaţia de climatizare zumzăie furios, iar cei patru poliţişti stau pe scaune, cu storurile de la fereastra care dă spre spaţiul de joacă al grădiniţei coborâte, pentru a mai atenua lumina.

E luni dimineaţa, prima zi a săptămânii după un weekend foarte încărcat pentru trei dintre ei. Oboseala tot li se strecoară în trupuri, în pofida adrenalinei care le curge prin vine în timpul anchetelor de mare importanţă.

Ştiu toţi patru că un şef, un comisar de divizie şi doi comisari sunt prea puţini pentru o anchetă de o asemenea amploare. Mai ştiu şi că vor trebui să anuleze din vacanţele colegilor şi să ceară întăriri de la comisariatele din regiune. Mai există şi a treia opţiune: să ceară ajutor la poliţia centrală, de la Rikskrim.

Sven Sjoman ia cel dintâi cuvântul:

– Clar e că lucrăm sub efectivul necesar. Propun să vorbim cu cei de la Rikskrim să ne trimită întăriri. În felul acesta colegii nu vor fi obligaţi să îşi întrerupă concediile.

– Fără Rikskrim, zice Karim.

Replică previzibilă pentru Malin.

– Am solicitat întăriri de la Motala, Mjolby şi Norrkoping. Vor sosi Sundsten, de la Motala, şi Ekenberg, de la Mjolby. Cei din Norrkoping sunt aproape sub efectiv, aşa că nu au pe cine să ne trimită. Sundsten şi Ekenberg vor sosi azi sau cel târziu mâine dimineaţă. Borje e în Africa, iar Johan a plecat cu familia pe undeva prin Smăland, dacă nu mă-nşel.

– Ekenberg!? exclamă Zeke. Chiar vreţi să lucrăm cu prostovanul ăla?

Malin ştie la ce face Zeke aluzie: Waldemar Ekenberg are reputaţia unei brute care, ca prin minune, nu a fost prinsă niciodată în cadrul anchetelor interne. Altfel, are o grămadă de admiratori şi de susţinători în poliţie întrucât, cu certitudine, când e nevoie să se mişte unele lucruri, Ekenberg reuşeşte să o facă.

– Luăm ce avem la dispoziţie, zice Sven. Personal, voi sta cu ochii pe Ekenberg.

– Sundsten cine e?

– Unul nou. A fost la Kalmar un an şi pe urmă s-a mutat la Motala. E destul de hârşit, după câte se spune.

– Bine, acceptă Zeke. Chiar avem nevoie de orice ajutor cu putinţă.

– Ai dreptate, confirmă Malin.

– Cu cât mă frământ mai mult gândindu-mă la aceste două cazuri, continuă Zeke, cu atât mi se par mai complicate şi mai vagi.

Sven trage adânc aer în piept şi faţa, oricum roşie, îi devine stacojie, iar lui Malin i se face frică să nu cumva să îi cedeze inima, deja în pioneze, din cauza caniculei.

– Aşadar, începe Karim, ce avem? Ce ştim? Puteţi să mă puneţi pe scurt la curent?

– Malin?

Sven nu a reuşit, încă, să îşi calmeze criza de tuse.

– Avem de-a face cu două crime. Suntem convinşi că este vorba despre acelaşi făptuitor. Joi dimineaţă a fost găsită Josefin Davidsson umblând inconştientă prin parc după ce, probabil, a fost violată cu un godemiche albastru. Era şi rănită, probabil cu lovituri de cuţit. Corpul îi fusese curăţat cu Cif, iar rănile erau spălate cu grijă. Este încă internată şi nu îşi mai aminteşte nimic. Am interogat un delincvent sexual care tocmai a fost eliberat din penitenciar, dar care posedă un alibi beton. Locuitorii din cartier nu au văzut şi nu au auzit nimic. Nu a apărut niciun martor. Ţinând cont

de faptul că s-a folosit un godemiche, s-ar putea să fie vorba despre o femeie, eventual despre o lesbiană. Pista aceasta ne-a dus la o anume Louise „Lollo” Svensson, care însă nu ne-a lăsat să intrăm în casa ei. Am solicitat un mandat de percheziţie, care a fost semnat ieri. Rezultatul: absolut nimic. Ba ne-a mai şi acuzat că intenţionăm să ne legăm de întreaga echipă de fotbal feminin. Specialiştii de la criminalistică analizează computerul acesteia pentru a vedea dacă se găsesc probe conform cărora ar fi aceeaşi persoană cu o anume Lovelygirl de pe pagina de Facebook a Theresei Eckeved.

Malin tace, ezitând.

Nu mai aminteşte de telefonul care i-a dus pe ea şi pe Zeke la bietul Paul Anderlov. Acesta chiar merită să fie lăsat în pace. Drept pentru care continuă:

– Detaliile sunt menţionate în raport, dar, evident, protejez identitatea surselor. A, da: ne-am mai îndreptat atenţia şi asupra lui Ali Shakbari şi a lui Behzad Karami. Şi ei, însă, au alibiuri, chiar dacă scârţâie.

– Sunt la curent, şuieră Karim, din nou vizibil enervat, crezând că sesizează aici încă o prejudecată care face ancheta să îşi depăşească limitele.

– Karim, vreau doar să te informez, răspunde calm Malin. Pentru ca să poţi să le spui tu chestii deştepte, scuze, voiam să zic pentru ca să le poţi spune tu adevărul jurnaliştilor.

– Haide, mai departe, o îndeamnă Zeke.

– Pe urmă am descoperit-o ucisă pe Theresa Eckeved pe plaja de la Stavsätter. Fusese îngropată într-un sac menajer obişnuit, însă un câine tot a mirosit-o. După o scurtă examinare preliminară, Karin Johannison a constatat că Theresa Eckeved a fost şi ea violată, probabil cu acelaşi godemiche albastru, ceea ce ne-a dus la aprecierea că între cele două cazuri există o legătură. Theresa Eckeven a fost strangulată, dar şi lovită cu un obiect dur. Cu si-

guranţă a fost omorâtă pe plajă. Şi ea a fost spălată tot cu Cif, după cum a descoperit Karin în laborator, ca şi Josefin Davidsson. Rănile au fost curăţate minuţios, marginile acestora fiind netezite şi aranjate cu un obiect ascuţit şi fin, probabil un scalpel.

– În concluzie, un nebun se plimbă prin oraş?

Pe Malin o surprind cuvintele lui Karim, care nu se potrivesc cu limbajul lui obişnuit.

– Cam aşa se pare, dă Zeke din cap.

– Este vorba despre o fiinţă omenească, îi corectează Malin. Nu folosiţi, vă rog, cuvântul nebun, este vorba despre o fiinţă deranjată mintal, bolnavă.

Se gândeşte la rănile fetelor, care seamănă chiar dacă sunt diferite, de parcă ar fi fost operate de cineva care nu face decât să se antreneze.

– Un scalpel, îi întrerupe Karim gândurile. Cine poate poseda un scalpel?

– Poate un scalpel, îl mai corectează o dată Malin. Poate. Care se găseşte la orice farmacie.

– Nu cumva Josefin Davidsson ar trebui pusă sub protecţie? întreabă Karim.

– Dacă ucigaşul ar fi dorit să scape de ea, cu siguranţă ar fi făcut-o, spune Sven. Nu părea să fi putut fugi.

– Oricum, ar trebui să stăm de vorbă cu părinţii în acest sens, continuă Karim. Aţi făcut o treabă bună.

– Deşi prea mult nu am înaintat.

Zeke bate darabana cu degetele pe tăblia mesei.

– Zeke, abia ieri am găsit-o, îl contrazice Sven.

– Pe Theresa, da, dar cu Josefin Davidsson am avut mai multă vreme. Şi tot nu ştim cine a sunat la poliţie.

Tăcerea învăluie încăperea. Toţi sunt conştienţi că primele minute, ore, zile sunt cele mai importante într-o anchetă, că orice caz devine, pe măsură ce trece timpul, alunecos. Că poate scăpa şi celui mai experimentat anchetator. Dar dacă adevărul rămâne ascuns, atunci şi vieţile lor se schimbă într-un mod aproape imperceptibil.

– Întăririle vor sosi în curând, remarcă Sven, şi vom putea lucra mai repede. Propun să îi lăsăm pe Sundsten şi pe Ekenberg să verifice alibiurile tuturor violatorilor din regiune pe care îi avem în fişiere. Am stabilit o listă. După care îi vom însărcina cu interogarea vecinilor din cartierul în care se găseşte casa familiei Theresei Eckeved. Malin, Zeke, ce aveţi în program?

– Proprietăreasa chioşcului. Ieri nu am avut timp să stăm de vorbă cu ea, în fine, să zicem că a dispărut înainte de a o putea interoga.

– Bine. Interogaţi-o. Cei veniţi la scăldat ce au spus?

Vocea lui Karim este aproape rugătoare.

– Zero. Niente. Nada, răspunde Zeke. Niciun martor nu ne-a oferit vreun indiciu.

– Se scălda deseori acolo? întreabă Sven.

– Părinţii au propria piscină, însă mama Theresei ne-a spus că se mai ducea din când în când cu bicicleta la plajă, răspunde Malin.

– Poate îşi dorea să facă o baie la miezul nopţii.

Malin clatină din cap.

– Cum să vindem presei toată povestea asta? intervine Karim.

Acum ne cere să îi dăm sfaturi în legătură cu presa. E prima oară, constată Malin.

– Le zici că nu le putem spune nimic în acest moment pentru a nu încurca ancheta, propune Zeke.

– Ceva tot trebuie să le oferim, îl contrazice Sven.

– În acest caz, spune-le că asasinul are legătură cu violul din parc.

Malin se aude vorbind sigură pe ea, deşi nu e nicidecum aşa.

– Mda, e bine, răspunde Karim.

– Echipa feminină de fotbal, intervine Sven. Luaţi legătura cu fetele. Louise Svensson a menţionat-o, ceea ce s-ar putea să însemne ceva. Trebuie să urmărim fiecare pistă.

Malin se strâmbă.

– Nu vorbea serios, era o ironie. Iar sursa mea nu a făcut nici-o referire la echipă.

– Contactaţi, totuşi, clubul, nu se lasă Sven. Chiar dacă nu ajungem la niciun rezultat.

– Cum îl cheamă pe antrenor? se interesează Zeke.

– Pe antrenoare, îl corectează Sven. Pia Rasmefog. O daneză, dacă nu mă-nşel.

Karim se gândeşte. Nu la Pia Rasmefog, la altceva.

– Te enervează ideea că trebuie să te confrunţi cu hienele? îl întreabă Zeke surâzător.

– Martinsson, ştii că în chestia asta sunt în elementul meu, îi răspunde Karim cu o încredere în sine aproape neliniştitoare.

29

– Chiar are rost să o convocăm pe Pia Rasmefog? Nu e şi asta dovada unui şir de prejudecăţi?

Malin e aşezată pe scaunul de la biroul ei.

– Vrei să spui că este o prejudecată intenţia de a interoga membrele echipei de fotbal feminin, din moment ce crima şi violul ar fi putut fi comise de către o lesbiană?

Zeke e la locul lui obişnuit, câţiva metri mai departe, lângă fereastra care dă în parcare, unde maşinile ard în lumina soarelui.

– Mie nu mi se pare că aşa stau lucrurile, Malin. Chiar dacă Lollo Svensson a glumit, tot trebuie să aruncăm o privire. Viktoria Solhage a jucat şi ea fotbal în echipa asta care, prin urmare, apare de mai multe ori în anchetă.

– Lollo Svensson nu a amintit-o decât în trecere. Aşa că nu are niciun sens ascuns.

– Toată lumea ştie că lesbienelor le place să joace fotbal.

– Zeke, tu realizezi ce spui? Nu are nici-o susţinere.

– Adică, nu e adevărat?

– Bine, sun-o. Numărul e 14 01 60.

Zeke aude sunetul de apelare de trei ori până să răspundă cineva.

Faţa îi e încordată, iar Malin se întreabă dacă nu cumva îi va pune Piei Rasmefog întrebarea direct la telefon. Citise un interviu cu daneza, o femeie tare de să tai lemne pe ea care, cu siguranţă, nu se va lăsa deloc uşor.

– Bună ziua, salută Zeke cu voce aspră.

Evident e încordat şi nu prea ştie cum să o abordeze pe antrenoare.

– Sunt comisarul Zacharias Martinsson de la poliţia din Linköping. Aş vrea să vă pun câteva întrebări. Aţi avea posibilitatea să îmi acordaţi câteva minute?

Îşi alege cuvintele mai prudent decât de obicei.

– Mulţumesc. Da, problema este că echipa de fotbal feminin apare amintită în cadrul anchetei referitoare la uciderea Theresei Eckeved... În ce context? Din păcate nu sunt în măsură să vă explic... Nu, nu o jucătoare anume, echipa a fost amintită aşa, în general... Da, posibil... Numai că... Fireşte că este o prejudecată, vă rog să vă calmaţi... Este vorba, totuşi, despre o crimă deosebit de gravă ale cărei circumstanţe trebuie să le elucidăm...

Apoi Zeke reuşeşte să preia controlul discuţiei şi Pia Rasmefog pare să înţeleagă că e obligat să îi adreseze acele întrebări din moment ce termenul „echipa de fotbal feminin” revine de mai multe ori în cadrul anchetei.

– Aţi putea crede că una dintre jucătoarele dumneavoastră ar putea comite acte violente? Vreuna mai mult decât celelalte? Nu? Aţi remarcat ca vreuna dintre ele să fi avut, în ultimele zile, un comportament mai ciudat? Nici asta? Nimic care să ne fie de folos?

Zeke îndepărtează telefonul de ureche. Conversaţia este clar încheiată.

– Ei, băga-o-aş!... La ultima întrebare nici nu mi-a mai răspuns.

Karim Akbar se întoarce în toate direcţiile sub flash-urile aparatelor de fotografiat, iar clinchetul butoanelor pare că îi strigă: „Eşti un tip extraordinar!”

Pe scaunele din faţa lui vede jurnalişti fie resemnaţi, fie iritaţi, îmbrăcaţi subţire din cauza caniculei.

Mare lucru nu a avut ce să le ofere. Daniel Hogfeldt şi vrăjitoarea aia tânără de la *Aftonbladet* nu au pierdut ocazia de a-i critica reticenţa.

– Chiar nu ne puteţi răspunde la această întrebare?

Daniel Hogfeldt întreabă aproape urlând.

– V-ar încurca mersul anchetei? Nu credeţi, totuşi, că populaţia are dreptul să ştie când un criminal periculos se plimbă în voie pe străzi? Oraşul e sub presiune, toţi simţim asta, cu ce drept ascundeţi informaţiile?

– Nimeni nu ascunde nici-o informaţie.
– Există vreo legătură între cele două cazuri? întreabă jurnalista de la *Aftonbladet*.
– Nu vă pot răspunde la întrebare.
– Dar aveţi vreo bănuială în acest sens?
– Este una dintre ipoteze.
– Dar teoria dumneavoastră care este?
– Din păcate, nu vi-o pot comunica.
– Louise Svensson e bănuită că ar fi putut comite una dintre cele două infracţiuni?
– Nu, în acest moment nu.
– În concluzie, percheziţia la domiciliul ei a fost inutilă?
Karim închide ochii şi îi deschide numai după câteva secunde, când aude o altă voce:
– Chiar nu ne puteţi spune nimic?
– Conform surselor noastre, doamna Svensson este lesbiană? Consideraţi că s-ar putea să existe vreo legătură între cele două cazuri şi comunitatea homosexuală?
– No comment.
Conferinţa de presă este obositoare, iar Karim este mai iritat decât în alte ocazii. Dintr-odată îşi doreşte să plece de pe podium şi să se întoarcă pe digul din faţa casei de la Västervik. Trebuie să le dau ceva ca să tacă odată.
Apoi spune câteva cuvinte şi, când nici nu i-au ieşit bine din gură, realizează că a comis o greşeală gravă.
– Ancheta ne-a convins să aruncăm o privire mai atentă asupra echipei de fotbal feminin care participă la Liga Campionilor.
– De ce?
– Credeţi că faptele au vreo marcă lesbiană?
– Nu pot să…
– Nu cumva este vorba despre anumite prejudecăţi care domnesc în cadrul poliţiei şi vă fac să fiţi mai atenţi la echipa de fotbal feminin?
– Bănuiţi vreo jucătoare în mod special?

– Ce lumină va arunca ancheta, după părerea dumneavoastră, asupra fotbalului feminin?

Întrebările ţâşnesc ca nişte gloanţe.

Fir-ar a dracului de treabă! înjură Karim. După care închide un moment ochii şi se gândeşte la familia lui.

Chioşcul de pe plaja de la Sturefors e închis.

Banda de securizare încă mai flutură în jurul stejarului de sub care fusese dezgropată Theresa Eckeved cu o zi mai înainte. Pe plajă e lume puţină: o familie cu doi copii mici. Stau pe o pătură, după toate aparenţele fără a fi impresionaţi de ultimele evenimente.

Numele proprietarului acestui chioşc şi a altor două de pe plajele de la Hjulsbro şi Glyttinge este Slavenca Visnic. Au obţinut informaţiile de la prefectură, în arhiva căreia figurează toate ca societăţi comerciale. Acum cel de la Sturefors e închis, iar Malin înţelege care e motivul.

– Nici eu nu aş ţine deschis, spune Zeke în timp ce se învârt în jurul chioşcului, sub căldura apăsătoare, având grijă să rămână cât de cât la umbra copacilor.

Înoată amândoi în transpiraţie, cu cămăşile lipite de piele.

– E clar: oamenii nu prea vor mai veni pe aici.

– Atunci, hai la Hjulsbro. Poate că o găsim acolo.

Pe autorizaţia de la administraţia financiară se află şi un număr de mobil la care însă nu răspunde nimeni.

– Aşteaptă-mă în maşină, spune Malin.

Zeke o priveşte, dă din cap şi urcă panta care dă în câmp, unde căldura pare să fi amuţit totul, ca şi cum ar fi obligat toate animalele să se refugieze undeva, departe.

Malin se îndreaptă spre stejar şi se aplecă pentru a trece pe sub cordonul de securizare a perimetrului.

Se uită la groapa rămasă. Nici urmă de limbi de foc, doar senzaţia că pământul s-ar putea deschide în orice moment pentru a scuipa cantităţi enorme de flăcări şuierătoare, distructive.

Theresa nu mai e aici, însă Malin tot îi mai vede chipul.

Un ochi închis, altul deschis. Urmele de degete de pe gât, corpul alb şi curat, rănile închise la culoare.

Cum o fi ajuns aici? Cine i-a făcut aşa ceva? Nu îţi face griji, îi spune Malin în gând, nu te voi lăsa de izbelişte niciodată.

Malin, promite-mi că nu vei abandona cercetările.

Mi-ar plăcea să îţi ating pârul blond şi cald cu degetele, dar palmele mele nu mai există, chiar dacă mi le pot vedea.

Fata. Eu. Nathalie. Peter.

Ştii foarte bine ce avem în comun. Cu toate acestea, nu înţelegi semnificaţia. Nici tati n-a înţeles. Poate că refuza să mă vadă aşa cum eram, aşa cum sunt.

La fel au stat lucrurile şi cu tatăl tău, Malin. Ai trecut vina pe umerii mamei tale, gândindu-te că s-a băgat între voi tot plângându-se şi ironizând grija pe care el ţi-o purta. Poate. Dar poate să fie şi altfel. N-am dreptate?

De mine eşti aproape, Malin.

Dar de adevăr eşti încă departe.

Poţi să le spui adevărul lui tati şi lui mami.

Poate că asta îi va ajuta? Pentru mine, oricum, nu are niciun rost. Acum poate că adevărul sunt pur şi simplu eu însămi. Unicul adevăr, pur şi limpede, cel de care fiinţa omenească are nevoie.

Vântul suflă printre frunzele stejarului făcându-le să tremure. O briză călduţă. Există oare vreo legătură, nişte fire care se leagă între ele şi care ne-ar putea conduce în direcţia cea bună?

Apa lacului pare gata să fiarbă, întinzându-se în faţa ei liniştită, otrăvită.

Ce să fi făcut pe aici? În definitiv, nu era un loc rău famat.

Malin îngenunchează lângă groapă, lângă efemerul mormânt.

Îşi trece uşor vârfurile degetelor peste suprafaţa pă-mântului.

Şi degetele i se înnegresc.

Cămaşa i s-a lipit de spate.

– Hei! se aude o voce masculină. Nu aveţi dreptul să intraţi acolo!

Bărbatul de pe plajă. Un om care respectă regulamentele. Şi pe tine, Theresa.

Malin se ridică şi îşi scoate portofelul din buzunarul fustei de blugi şi îi arată legitimaţia.

– Malin Fors, de la poliţie.

– Aha. Să sperăm că veţi pune mâna pe demonul acela, spune bărbatul privind fix verdele palid al pădurii, care se pierde spre orizont.

30

Chioşcul piscinei de la Hjulbro e şi el închis. Deşi s-ar fi putut face bani frumoşi într-o asemenea zi. Câteva sute de oameni se află pe panta care coboară spre râu.

– Ce frumos e! exclamă Zeke aşezându-se la umbra unui brad.

– Sunt convinsă că nu ai cum să te răcoreşti, apa trebuie să aibă cel puţin treizeci de grade.

– Da, dar pare foarte curată.

– Transpiraţia te face să simţi mai tare nevoia de a te spăla, spune Malin frecând între degete un ac de brad, catifelat şi aproape rece, pe de o parte, aspru şi călduţ, pe de alta.

Chioşcul din faţa piscinei de la Glyttinge e şi el închis. Piscina privată e arhiplină în vara aceasta. Malin şi Zeke îi aud pe cei veniţi la scăldat ţipând şi urlând, râzând veseli dincolo de gard.

Nu e de mirare că piscina e plină ochi. E cartierul în care locuiesc săracii şi imigranţii. Pe aici, vacanţele se petrec la domiciliu.

– Hai la Slavenca Visnic. Poate că e bolnavă.

– E totuşi curios, remarcă Malin, că toate cele trei chioşcuri sunt închise. Acum e momentul să umpli buzunarele.

Chiar dacă nu poate sta ea în spatele tejghelei, tot ar fi trebuit să angajeze pe cineva.

– M-am gândit şi eu la asta.

– Ceva scârţâie…

– Fără îndoială, canicula ne face să judecăm lucrurile aşa. N-ai chef de o baie ca să-ţi mai răcoreşti creierul?

– De ce, ţi-ai luat costumul de baie la tine?

– Îmi ajunge pielea.

– Deja văd ditamai titlul în *Corren*: *Poliţişti în pielea goală în piscina de la Glyttinge*.
– Ce i-ar mai plăcea domnului Hogfeldt!...
– Ce insinuezi?
– Ce insinuez?
– Da.
– Nimic deosebit, nu intra în panică.

Numai că nici în apartamentul Slavencăi Visnic de la parterul imobilului de pe strada Gamlegärden, numărul 3B, nu e nimeni.

Sună la uşă, însă nu le răspunde nimeni. În apartament nu se aude niciun zgomot. Merg în curtea interioară şi se uită printre storurile coborâte. Încăperea e întunecată. Abia de ghicesc contururile unor mobile: o canapea, o masă, câteva fotolii şi o etajeră aproape goală. Parchetul pare de stejar.

– Femeia asta chiar există în realitate?
– Ai zice că nu, răspunde Zeke.
– Poate că este plecată în străinătate sau într-o excursie.
– Acum? Când mai are şi trei chioşcuri?
– E obligatoriu să o verificăm. Cei de la biroul de imigrări cu certitudine ne pot da informaţii. Mă ocup eu, spune Malin, căreia începe să îi sune telefonul.

Sven Sjoman e.

– Ne-a sunat o femeie care a fost aseară la jogging, prin pădurea de la Ryd. Spune că s-a simţit observată, că a urmărit-o cineva fără a se lăsa văzut, ca şi când ar fi vânat-o. Dacă aveţi timp, puteţi trece pe la ea.
– Clar. Pe aici am cam terminat.

Le dă un nume şi o adresă de pe Konsistoriegata.

Linda Karlå le oferă suc de mere de la gheaţă în bucătăria apartamentului ei de două camere amenajat cu mult gust, aflat într-o clădire din anii treizeci bine întreţinută.

Proprietar este o societate imobiliară celebră prin preţurile exorbitante.

Stau la masa din bucătărie, sorb din suc, iar Linda Karlå se scuză că le iroseşte timpul. Zeke îi explică faptul că sunt interesaţi de absolut orice ar putea avea legătură cu violul şi cu crima.

– Tocmai eram la jogging, începe să povestească gazda. Alerg deseori. Nu neapărat prin pădurea aceea şi, în sfârşit, habar n-am, aşa, dintr-odată, am avut senzaţia că se uită cineva la mine, că mă aşteaptă undeva, mai departe, în pădure. De văzut nu am văzut nimic, dar ceva sigur era pe acolo. Poate un bărbat. Sau o femeie. Sunt sigură că mă observa şi, continuând să alerg, m-a urmărit. Era de parcă ar fi alunecat cineva pe jos. Doar că sunt rapidă şi am reuşit să ajung în parcare.

– Deci, concret nu aţi văzut nimic? întreabă Malin, dându-şi seama că vocea îi trădează curiozitatea.

– Nu. Dar ceva era acolo. Mi-am spus că s-ar putea să vă intereseze. S-ar putea ca ucigaşul să locuiască în Ryd?

– Posibil. Dacă e vorba despre un bărbat. Şi dacă despre criminal a fost vorba.

– În orice caz, mi-a fost groaznic de frică.

– Evitaţi pădurea de la Ryd în zilele următoare, o sfătuieşte Zeke. Alergaţi mai bine pe străzile din oraş până când punem mâna pe vinovat.

Linda Karlă pare liniştită. Pare aproape mirată că îi iau atât de în serios frica.

– La drept vorbind, pe un asemenea timp este mai bine să mergi la înot, adaugă. Sunt piscine frumoase în oraş.

Ieşind din clădire şi îndreptându-se către maşină, Zeke întreabă:

– Ce părere ai?

– Eh, ce părere ar trebui să am?

E trecut de două când se întorc la comisariat. Karim Akbar stă plouat în faţa computerului.

– Ce s-o fi întâmplat? întreabă Zeke ştergându-şi fruntea înainte de a-şi scoate cămaşa.

– N-am idee, răspunde Malin. Ai observat că e ceva mai răcoare aici? Se pare că tehnicienii au reuşit să repare instalaţia de aer condiţionat.

– Perfect. Am senzaţia că nu mai sunt mai mult de douăzeci de grade.

Karim le face semn să vină lângă el. Două site-uri sunt afişate pe ecranul mare al computerului: cel de la *Aftonbladet* şi cel de la *Corren*.

Ambele au pe pagina întâi expuse opiniile referitoare la echipa de fotbal feminin.

O criminală lesbiană? titrează *Aftonbladet* sub o fotografie a echipei. Textul începe astfel: Conform şefului poliţiei, Karim Akbar, în prezent ancheta se concentrează asupra echipei de fotbal feminin din Linköping care joacă în Liga 1…

Şi în *Corren*:

…nu sunt clare, deocamdată, motivele pentru care poliţia anchetează echipa…

Pia Rasmefog fusese intervievată de ambele ziare. Aceasta se plângea că echipa pe care o conduce suferă astfel de acuzaţii fără cea mai mică dovadă concretă, numai fiindcă anumite aspecte ale anchetei duceau cu gândul la mediile lesbiene. Poliţia căzuse şi ea în capcana vechii prejudecăţi conform căreia fotbalul feminin este practicat în majoritate de lesbiene. Dar ceea ce era şi mai rău, considera Pia Rasmefog, era ideea subînţeleasă că lesbienele sunt în mod deosebit violente, idee falsă şi insultătoare care înfloreşte în societatea în care trăim.

Ceea ce dovedeşte cât de mărginită este poliţia, citează *Aftonbladet*.

– Ei, căcat! oftează Zeke. Cum ai reuşit, Karim?

– Şi doar i-am dat un telefon, se enervează Malin. Ca să-i punem şi ei câteva întrebări. Nici măcar nu are vreo legătură cu ancheta. Ce ai spus la conferinţa de presă?

Se întoarce spre Karim aşteptându-se să îl vadă contrariat, jenat poate de greşeala evidentă în declaraţii, dar, în loc de asta, chipul şefului poliţiei e doar posomorât.

– Am spus că echipa de fotbal feminin a apărut în cursul anchetei.

– De ce?

– Fiindcă m-au dus până-n pânzele albe şi m-am gândit să le dau, totuşi, un os de ros. Numai că, din păcate, mi-a scăpat chestia asta. Până la urmă, cine ştie, poate că tot scandalul va scoate ceva la suprafaţă.

Sven Sjoman li se alătură. Nu-şi poate înfrâna zâmbetul când vede cele scrise pe ecran.

– Am putea da o dezminţire, sugerează.

– Nici vorbă de dezminţiri, îl contrazice Karim. Vom vedea cum mai evoluează lucrurile.

Până în acest moment, Malin fusese de fiecare dată impresionată de abilitatea cu care Karim se descurca între reprezentanţii mass-media, de capacitatea lui de a se prezenta în lumina reflectoarelor. Or, acum, uite ce-a ieşit... ce mai încurcătură!...

O să ne ia lumea drept ultimii proşti. Cuvintele acestea pot face praf o grămadă de treburi...

Căldura ne-a înfierbântat creierii, îşi zice Malin întorcându-se la biroul ei.

Se uită de la distanţă la Karim. Trupul musculos al acestuia, îmbrăcat în costumul elegant, prăbuşit în fotoliu, iradiază un nou fel de oboseală, cum nu mai văzuse la el, de parcă s-ar fi săturat de întreg circul mediatic, de schimbul ridicol de informaţii şi de păreri, de parcă ar fi căutat cu disperare clarificarea situaţiei, fără ambiguităţi, în alb şi negru.

Să ai noroc, Karim! îi urează Malin în gând. Află însă că de milioane de ani lumea nu mai trăieşte doar în alb şi negru, ci se compune din milioane de culori.

După care telefonul începe să sune.

– Fors.

– Viktoria Solhage sunt. Am citit presa pe Internet. Cred că înţelegeţi că sunt dezamăgită.

– Viktoria, eu…

– Prejudecăţile ne conduc şi se răspândesc tot mai mult, doamnă Fors. Şi eu, care avusesem încredere în dumneavoastră…

– Viktoria…

Clic.

Tăcere. Atât. Doar senzaţia că totul o ia razna.

31

Niciun aparat de climatizare nu face faţă aici, în subsolul acesta, nici măcar ventilatoarele nu par eficiente, iar ferestruicile larg deschise care dau către curte lasă să intre un aer încă şi mai cald decât cel dinăuntru.

Sala de fitness din beciul comisariatului este unul dintre cele mai dragi locuri ale lui Malin de pe tot pământul.

Şi trebuie să vină aici, cu toată canicula.

Zece minute pe covorul rulant pentru alergare sunt de ajuns pentru a-i uda leoarcă tricoul. Are senzaţia că se evaporă cu totul.

Gândul o duce la Nathalie Falck. I-ar plăcea să mai stea o dată de vorbă cu ea, dar ce noutăţi ar mai putea afla?

E îngrozitor de obosită şi căldura excesivă face să îi fie rău. De altfel, chiar şi-a golit conţinutul stomacului în pubela de lângă uşă.

Aici e singură mai tot timpul. Ceilalţi se antrenează în oraş. Câteodată îi mai ţine companie Johan Jakobsson, când îşi mai găseşte ceva timp liber între dus-întorsul de la creşă şi celelalte obligaţii părinteşti. E evident în ce măsură îl epuizează viaţa de familie: deşi tânăr, deja au început să îi apară riduri pe frunte.

Malin are treizeci şi patru de ani. Şi mie ar putea să îmi apară ridurile de pe frunte, îşi zice. Pe cele deja existente şi le urăşte.

Dă-o-n mă-sa, trebuie să dau afară tot rahatul ăsta dacă transpir. Tot rahatul ăsta pe care l-a băgat vara în noi.

Nu mai e mult până se întoarce Tove. Şi Jan. De ce i-o fi lipsind şi el, cu toate că nu mai trăiesc împreună de mai bine de zece ani?

Ne-am apropiat de când ne-am despărţit. Poate oare funcţiona dragostea şi aşa?

Se gândeşte la faptul că i-a minţit când i-a anunţat că nu îi poate duce la aeroport. Trebuiseră să se ducă până la Skavsta pentru a lua un avion *Ryanair* până la Londra, de unde şi-au continuat drumul cu un alt avion, britanic, care mergea direct în Bali.

Şi-au spus la revedere în uşa apartamentului, iar Jan comentase încurcat:

– Ar fi trebuit să vii şi tu cu noi.

În clipa aceea a simţit nevoia să se arunce spre el, să îl lovească, să îl calce în picioare deşi, totodată, şi-ar fi dorit să fie lângă el în avion, cu capul sprijinit de umărul lui şi cu Tove dormind alături.

În loc de asta, spusese:

– Jan, ştii că nu se poate, ce naiba!

Pronunţase aceleaşi cuvinte de mii de ori, ba în şoaptă, ba ţipând. Cuvinte care funcţionau şi ca un soi de formulă comună de exorcizare, dar şi ca o formă de adevăr.

Se dusese direct la culcare. Ba nu. Se dusese direct la Daniel Hogfeldt, care o luase în braţe şi o întinsese pe pat. Şi o eliberase de tristeţe intrând în ea. Era bine.

În drum spre comisariat, Malin trecuse prin faţa spitalului.

Rămâne o bună bucată de vreme în sala de fitness, după care mai trăncăneşte vreo jumătate de ceas cu Ebba, la biroul de primiri, despre caniculă şi adolescente. Ebba are gemene de şaisprezece ani care o epuizează.

După care petrece mai multe ore la birou gândindu-se, transpirând şi punând la punct hârţogăria. În sfârşit, începe să citească fişierul de la biroul de imigrări privitor la Slavenca Visnic, pe care un coleg mai tânăr i-l trimisese prin mail.

A mers repede treaba, îşi zice deschizându-şi adresa electronică. Aşadar, Slavenca Visnic a venit aici din Bosnia, în 1994, raportul explicând că soţul şi cei doi copii, de patru şi şase ani, muriseră în urma incendierii casei lor din Sarajevo, asupra căreia fuseseră aruncate grenade, ea

fiind făcută prizonieră de trupele sârbeşti când încerca să fugă din infernul din oraş. Fusese violată timp de două săptămâni şi apoi evadase. Nu voise să spună cum reuşise. Apoi umblase noaptea prin păduri şi pe drumuri până ajunsese la Dubrovnik, de unde plecase în Italia pentru a ajunge, până la urmă, la Ystad.

Gravidă. Avort la optsprezece săptămâni în spitalul din Norrkoping.

Malin observă că nu se potriveşte ceva în înlănţuirea datelor.

Între momentul violului şi avort trecuseră cel puţin douăzeci şi patru de săptămâni.

O fiinţă vie fusese ucisă pentru a permite alteia să supravieţuiască.

Fotografia Slavencăi Visnic arată o femeie cu părul lung, negru, cu trăsături puternice, cu privirea obosită, îndurerată. Dar hotărâtă.

Chiar ea să fie? se întreabă Malin. Chiar ea să fie? Îşi ridică ochii spre ferestrele spitalului, puncte de lumină pe fondul unui cer care se întunecă pentru a face loc nopţii.

Continuă drumul cu paşi grei către parcul din centrul oraşului, cu arborii lui şi cu întunericul de sub ei.

Malin o ia pe o cărare care duce la pavilionul unde fusese găsită Josefin Davidsson. Înaintează precaută, se dezbracă în imaginaţie şi încearcă să simtă ce s-a întâmplat.

Ai, deci, chef de ceva fete crude. Să le speli, să le cureţi. Ce te atrage la ele? Nevinovăţia? De ce pe una ai omorât-o, pe când, pe cealaltă, ai lăsat-o în viaţă? Nu cumva Josefin a scăpat, pur şi simplu? Rănile ei sunt curate, pe ale Theresei chiar le-ai netezit. Oare vrei să pui totul în ordine?

Angoasă şi singurătate.

Malin nu ar vrea să fie aici.

Balansoarele sunt nemişcate. Zgomotele oraşului sosesc în ritm lent, adormitor. Mirosul incendiilor e omniprezent,

însă în seara aceasta nu se simte decât foarte uşor, fiindcă vântul suflă către o altă direcţie.

Un trosnet undeva, într-un copac. N-o fi cineva? Cumva e urmărită? Un prădător? Malin se întoarce. O umbră neagră se aruncă în cea mai mare viteză către ea. Ce pizda mă-sii se-ntâmplă?

Fugi! Se mişcă...

Degeaba urlu la urechea lui Malin, tot nu mă aude.

Dispar. Nu vreau să văd, să aud, să cred.

Ne vom revedea repede. Dacă nu ai de gând să mă asculţi, ne vom revedea foarte repede.

Sofia Freden a acceptat serviciul la bucătăria Hotelului *Frimis* împotriva propriei voinţe. Altfel, nu avea nici cel mai mic chef de muncă în vara aceasta. Nu trebuie însă decât să spele vasele, chestie practică şi bine plătită, aşa că face naveta de la *Mjolby* cu trenul, iar de la gară la hotel nu sunt decât câteva sute de metri.

Acum e ruptă de oboseală, după o lungă zi de lucru în căldură şi umezeală. Merge fără a se gândi la ceva anume prin cel mai întunecat sector al parcului Jărnvăg, coborând colina spre gară cu creierul setat pe pauză. Luminile oraşului sunt aproape. Pe aici nu i se poate întâmpla nimic. Şi-a pus căştile iPod-ului, ascultând muzica pe care a downloadat-o de pe Internet.

Trece pe lângă câteva tufişuri dese, pe lângă un arţar şi un stejar. Fredonează. De asta nici nu aude că în spate, în tufişuri, se mişcă ceva, nu aude că se apropie cineva, simte doar, dintr-odată, puterea unui braţ care îi înlănţuie şoldurile şi, peste câteva secunde, se trezeşte întinsă pe pământ, între patru tufişuri mari de scoruş, pe unde pute a urină, luptându-se să îşi salveze viaţa.

Căprioara a rupt-o la fugă. Când animalul a simţit prezenţa lui Malin, s-a întors îndepărtându-se către scena din faţa Hotelului Ekox.

Inima poliţistei bate de să-i sară din piept după o asemenea explozie de adrenalină. Pătrunde în pavilion, se aşază pe o bancă şi încearcă să vizualizeze imaginile pe care le simte. Oameni şi locuri. Numai că totul nu reuşeşte să alcătuiască decât o masă cenuşie, lipsită de formă. Dintr-odată, o nelinişte de o claritate orbitoare îi cuprinde trupul.

E semn bun dacă o căprioară îndrăzneşte să se plimbe prin centrul oraşului.

Numai că nu doar o căprioară e acum pe afară, nu sunt doar ele două, singure, în miez de noapte.

Malin Fors, acum suntem două.

Atâta doar că Sofia Freden încă nu realizează situaţia. O să încerc să o ajut eu cum pot.

Mă tem însă că de mine nu voi mai reuşi să am grijă, atât mi-e de frică.

Ar fi cazul ca Malin să îmi mai potolească starea de nelinişte. Cam asta ar trebui să facem noi, fiinţele omeneşti, unele pentru altele.

Acum ştiu.

32

Marţi, 20 iulie

Orologiul companiei regionale de servicii *Tekniska Verken* arată ora 4:42.

E deja destulă lumină afară. Bicicleta neagră alunecă puţin pe asfalt. Drumul cel mai scurt de acasă până la Stăngebro trece pe lângă Cloetta Center, prin tunelul de sub calea ferată şi pe lângă parcul Järnväg.

E mahmur.

Oricum, tot Superman sunt, îşi zice Patrik Karlsson pedalând prin tunel.

Aseară au făcut un grătar în grădină, apoi părinţii i-au plecat la ţară şi uite-l acum în drum spre Hotelul *Frimis*, unde trebuie să pregătească micul dejun pentru clienţi. Să fiarbă ouăle, să aranjeze mesele şi, când în hotel sunt turişti germani, fără chifle. Altfel, le bagă pe toate prin buzunare pentru mai târziu.

În tunel e mai cald, însă traversarea nu ţine decât câteva secunde. Trece prin faţa agenţiei de voiaj şi intră în parcul Järnväg.

Sofia o fi lucrând şi ea acum, de dimineaţă?

Prin faţa ochilor îi defilează tufişuri şi copaci. Atâta doar că... e ceva sub tufişurile astea, ceva ce se întrezăreşte în lumina slabă a zorilor şi care nu prea ar avea ce căuta pe acolo.

Patrik Karlsson se opreşte. Lasă bicicleta pe iarbă, îi e rău din cauza vinului ieftin băut aseară, dar ceea ce vede chiar că îi aduce stomacul în gât.

Tremură tot făcând câţiva paşi înainte. Între tufişuri e un corp omenesc!

Întoarce-te! Nu te duce acolo! Corpul e gol şi alb.

Cu ochii holbaţi. Gri-albastru-alb, tot ce trebuie, numai viaţă nu... Sofia! Cea care lucrează la bucătărie.

Azi n-o să mai spele vasele, îşi zice Patrik Karlsson înainte de a lăsa să îi scape un urlet.

– Iar s-a-ntâmplat!

Vocea lui Zeke e mai epuizată decât oricând. Malin nu i-a mai auzit-o aşa niciodată. Epuizată altfel, nu resemnată, ci aproape indiferentă, lucru care cu atât mai mult o şochează.

Cunoaşte bine această indiferenţă, fiindcă a observat-o la colegi mai în vârstă, însă nădăjduise ca Zeke şi ea să nu ajungă nicicând aşa, oricum nu Zeke, fiindcă înflăcărarea cea aproape înnăscută din ochii lui verzi nu se poate stinge...

În pat, sub cearşaful ud de transpiraţie, fără nimic pe ea, Malin refuză să se pătrundă de înţelesul cuvintelor. Speră că a fost găsită o fată care se plimba aşa, prin parc, nu contează cum şi unde, însă tonul vocii lui Zeke îi spune că în niciun caz nu despre asta e vorba.

Soneria telefonului o smulsese dintr-un somn fără vise.

Iar s-a-ntâmplat.

Joi au găsit-o pe Josefin. Duminica trecută, pe Theresa. Acum, după două zile, iarăşi. Moartă?

– Cum e?

– Mai rău.

Malin strânge pumnul care nu ţine telefonul.

– Fir-ar al dracului, n-ar fi trebuit să se mai întâmple o dată!

– Da, şopteşte Zeke. Chiar e timpul să prindem demonul ăsta.

Apartamentul lui Malin e la doar două sute de metri de noul loc al crimei.

Merge încet pe partea umbrită a străzii St. Larsgata. Trage de timp fără niciun chef de a vedea pe viu ce o aşteaptă.

Nu mai miroase nici a foc. Astăzi, vântul suflă în direcţie contrară. Şi, totuşi, Malin încă îl simte. Pe deasupra oraşului şuieră de-acum un nou refren.

Canicula. Imobilitatea verii. Frica. Certitudinea că Răul e la pândă.

Fetelor, rămâneţi acasă. Nu mai ieşiţi în oraş. Dacă e neapărat nevoie, faceţi-o doar în grupuri, numai ziua şi fiţi foarte atente.

Frica e un parazit care va răpi puţin câte puţin întreaga bucurie de a trăi a oraşului. Asta dacă nu vom reuşi să îi punem capăt cât mai repede, îşi zice Malin.

Trece prin faţa redacţiei de la *Corren*. Cu siguranţă Daniel este deja în parc.

Zeke îi comunicase că şi victima, şi tânărul care a descoperit-o lucrau amândoi ca sezonieri la Hotelul Frimis.

Malin preferă să se gândească la orice altceva ca să ţină cât mai departe, încă, tabloul care i se va oferi peste câteva clipe, imediat ce va trece de colţul străzii: maşini ale poliţiei, poliţişti în uniformă, cordoane de securizare şi, evident, jurnalişti şi fotografi.

Arbuşti pitici mărginesc aleea. Un aranjament frumos. Rododendroni să fie? Nu, scoruşi, tei şi stejari.

Karin Johannison stă pe vine între tufişuri. Malin zăreşte materialul roşu-deschis al minunatei rochii pe care prietena ei o mai purtase de curând.

Karin este aplecată peste cadavru.

– Se numeşte Sofia Freden.

Malin percepe oboseala din vocea lui Karin. Nici indiferenţă, nici resemnare, mai degrabă o imensă milă, empatie, lucruri destul de neobişnuite pentru Karin.

– Încă una, spune aceasta ridicându-se.

În ochi Malin îi citeşte însă nu doar empatia, dar şi furia.

– Încă una, repetă.

Malin dă din cap, apoi se concentrează asupra cadavrului. Ochi închişi, piele aproape translucidă, albă, urme de zgârieturi deschise, profunde pe piept şi foarte regulate, în pofida sângelui scurs. Răni cu totul diferite de cele provocate Theresei şi Josefinei. Sângele oferă corpului un aer de o linişte bizară, rezultat al contrastului dintre roşul acestuia şi albul pielii.

Miros de clor pătrunzător.

– Parcă ar arde, zise Malin. Poţi să îmi spui ceva despre răni? Sunt diferite de cele ale celorlalte două fete. Şi e şi mai mult sânge.

– Despre răni? întreabă Karin. Aşa e, sunt diferite. Aparent au fost produse de nişte gheare sau ceva de genul ăsta. Gheare de pasăre mică, de porcuşor de Guineea, poate de iepure ori de pisică. Sângele? Mdaa... Criminalul cred că ori nu a avut timp să o spele, ori a aşteptat să se oprească sângerarea. Totuşi, suntem în plin centru al oraşului.

Vocea lui Karin nu mai are nimic din superioritatea ei obişnuită, ceea ce o face mai plăcută, mai blândă.

Gheare de iepure.

Ce cauţi? Crezi că ţi se vor rezolva toate problemele, că ţi se vor împlini toate dorinţele doar dacă descoperi fata potrivită? Asta e?

Se gândeşte la cuştile de la ferma lui Lollo Svensson.

– Criminalul încearcă ceva, spune Malin întorcându-se către Karin. Tipul rănilor se schimbă de fiecare dată.

– Posibil. Dar cum să aflăm ce vrea?

Din depărtare, se aude vocea lui Daniel Hogfeldt:

– Malin, e acelaşi criminal?

Karin răspunde ea întrebării, încet, întoarsă către Malin:

– Urme de vopsea albastră în vagin, corpul spălat, strangulare. Garantez că avem de-a face cu acelaşi ucigaş.

Malin o priveşte lung şi îi face un semn discret cu ochiul în loc de răspuns.

– Am fi putut fi în locul lor, Malin, dacă am fi fost mai tinere.

– Cine a găsit-o? Unde e?

– CAlo, în parcare, în maşina lui Martinsson.

Patrik stă pe bancheta din spate, complet răvăşit.

Probabil îşi spune că poliţia are suspiciuni şi în ceea ce îl priveşte.

– Patrik, nici nu ne-a dat prin cap că dumneavoastră aţi fi putut face aşa ceva. Nici măcar o singură clipă.

Instalaţia de climatizare zumzăie, producând unul dintre cele mai obişnuite şi mai miraculoase sunete ale acestei veri.

– V-am verificat deja alibiul, adaugă Zeke. Ştim şi că aţi lucrat împreună. Vrem doar să aflăm dacă ne-aţi putea spune despre Sofia Freden ceva care ar fi de interes pentru ancheta noastră.

– Am vorbit doar de două sau trei ori cu ea.

Obrajii îi tremură.

– Spăla vasele. Şi mereu zicea că ar fi preferat să tragă mai degrabă ca picoliţă la restaurantul din Tinnis, unde fusese vara trecută.

Tinnis, se gândeşte Malin. Aş da o avere să mă pot duce să fac o baie acolo în clipa asta.

– Practic, n-o cunoşteam. Sigur, mi se părea foarte frumoasă. Dar, cum v-am mai spus, pur şi simplu mă duceam la lucru şi am trecut pe aici din întâmplare.

Sofia se întorcea de la muncă, îşi zice Malin. Nu cumva întâlnirea cu criminalul a fost doar o întâmplare?

– Ştiţi unde locuia Sofia?

– La Mjolby. Cu siguranţă se ducea la tren.

– Mjolby?

Malin închide ochii.

33

Este una dintre zilele acelea în care i-ar plăcea să bea două, trei sau patru beri la prânz, după care să îşi petreacă restul după-amiezii cu o sticlă de tequila. Numai că aşa ceva nu se întâmplă niciodată. Nu cedează acestui gen de dorinţă şi, în loc de asta, intră la şedinţa matinală târzie, de la comisariat.

Karim Akbar are o faţă serioasă, iar tabla albă din spatele lui luceşte uşor în lumina filtrată de storurile coborâte.

Sven Sjoman e în stânga lui, cu pungi negre, groase, sub ochi, cu cămaşa galbenă, spălăcită întinzându-i-se peste pântecele rotund şi Malin ştie în ce hal suferă din cauza căldurii. În vara asta infernală se târâie de colo-colo cu mai multă dificultate decât ceilalţi. Astă-primăvară se dovedise deja mai obosit decât oricând, însă Malin nu îl întrebase care e cauza, fiindcă nu voia să scoată la lumină un adevăr de altfel evident şi nici să se gândească ce s-ar întâmpla dacă s-ar pensiona pe caz de boală ori inima i-ar ceda dintr-odată. E mentorul ei.

Zeke stă faţă în faţă cu Sven, întins ca un arc, cu spinarea încordată, gata să se măsoare cu oricine şi cu toată lumea. Privirile îi sunt lacome, nu are nimic de ascuns, un bărbat dezbrăcat de orice subterfugiu.

Colegii de la Motala şi de la Mjolby participă pentru întâia oară la o reuniune generală.

Per Sundsten pare dublura mai tânără şi fără copii a lui Johan Jakobsson: slab, sportiv, cu figură luminoasă. Hainele îi sunt prost călcate şi părul puţin cam prea lung. Inocenţă, priviri atente şi nas ascuţit, cu vârful aplecat spre buzele subţiri. Pare inteligent, îşi zice Malin.

Waldemar Ekenberg e de multă vreme în poliţie. Un degenerat cu o pasiune recunoscută pentru violenţă. Ţigările i-au săpat şanţuri adânci pe chip, e foarte slab şi

pare trecut de cincizeci de ani. Părul i-a încărunţit, dar ochii verzi-cenuşii sunt uimitor de limpezi, părând a spune: Punem noi mâna pe demonul ăsta!

Karim începe:

– Karin Johannison a confirmat că avem de-a face cu acelaşi tip de vopsea ca şi în cazul celorlalte două victime. Vom dispune şi de alte detalii tehnice în cursul zilei de azi sau, cel mai târziu, mâine. Aşadar, avem mai mult sau mai puţin certitudinea că este vorba despre acelaşi agresor. Sau agresori.

– Hmm, se aude Waldemar Ekenberg clar şi tăios. Vinovatul cu siguranţă nu face parte dintre apropiaţii victimelor. Fiindcă, după toate aparenţele, nu există nici-o legătură între aceste fete.

– Aşa e, aprobă Zeke din cap.

– Malin, tu ce părere ai? întreabă Sven.

Aşteaptă cu toţii ca, din spusele ei, să apară ceva care să facă ancheta să avanseze.

– Trebuie să aibă el un plan. Numai că încă nu îl sesizez. Părinţii Sofiei Freden au fost informaţi?

Îşi aminteşte de mama Theresei Eckeved, care se prăbuşise plângând în holul de la intrare. Tatăl îşi mai păstrase o brumă de stăpânire de sine, însă pe întregul lui chip se putea citi: nenorocirea abia de acum începe.

– La Mjolby şi-au luat asupra lor sarcina Persson şi Bjork, anunţă Waldemar Ekenberg. Sunt băieţi buni şi o vor face cât mai atent cu putinţă. E de fiecare dată foarte delicat... O să îi şi interogheze pe părinţii Sofiei.

Foarte delicat... Malin ştie bine cuvintele acestea, modul de a ţi le alege, cât trebuie să îţi chinui creierul pentru a-ţi lua o anume distanţă faţă de ceea ce eşti nevoit să faci.

Urmează un raport succint al lui Per Sundsten.

Vecinii de la Sturefors nu au văzut şi nu au auzit nimic, iar delincvenţii sexual verificaţi de Ekenberg au toţi alibiuri beton. Cel puţin cei cinci interogaţi, din totalul de zece.

– Continuăm astăzi cu ceilalţi, dar mă îndoiesc că o să apară ceva interesant.

– Tot nu am dat de proprietăreasa chioşcului, intervine Malin. Trebuie să fie plecată pe undeva, în vreo excursie, deşi chioşcurile nu e normal să fie închise acum, în mijlocul verii.

– Încurcătura cu echipa de fotbal feminin a fost mai mult sau mai puţin uitată, anunţă Karim. Ăsta e avantajul când lucrurile se precipită: nu mai are nimeni timp de mărunţişuri. Însă a fost o lipsă de abilitate din partea mea.

Mărturisire retorică în cadrul grupului. Am făcut-o de oaie, băi, iertaţi-mă şi respectaţi-mă din nou, de acord?

Lasă, Karim, eu te respect. Eşti un şef de poliţie mai bun decât majoritatea.

Ia cuvântul Sven:

– Din partea celor de la Yahoo şi Facebook încă nu am primit nimic. După câte se pare, nu intenţionează cu niciun chip să îşi divulge informaţiile. Yahoo spune că este nevoie de un mandat judiciar din Statele Unite. Facebook nici măcar nu ne-a răspuns. Iar computerul Loui- sei Svensson este curat. Numai că ar fi putut şterge singură totul, aşteptându-se la percheziţie.

Sven inspiră adânc.

– Continuăm şi cercetările în vederea descoperirii modelului de godemiche, dar, deocamdată, nu avem nimic concret.

Îşi trece mâna prin păr.

– Ce părere aveţi, cum ar trebui mers mai departe?

Sven conduce ancheta, dar e ca şi cum responsabilitatea ar trece de la unul la altul ca o cărămidă încinsă, cu care nimeni nu vrea să se ardă.

Instalaţia de aer condiţionat geme, scânceşte şi se opreşte.

– Căcat! Măcar o dată mergea şi chestia aia! În câteva minute o să înnebunim de căldură aici! se plânge Zeke.

Aşteaptă toţi ca Sven să preia iniţiativa şi să îi direcţioneze într-un fel sau altul. Aşa că li se adresează din nou:

– Sundsten şi Ekenberg, veţi interoga martorii din jurul hotelului şi colegii Sofiei Freden. Malin şi Zeke, încercaţi să daţi de proprietăreasa chioşcurilor şi vedeţi dacă nu cumva Josefin Davidsson nu îşi aminteşte, totuşi, ceva. Treceţi şi staţi un pic de vorbă. Altfel, nu ne rămâne decât să sperăm că apare vreun martor, că e cineva care a văzut sau a auzit ceva. Poate colegii de la Mjolby vor găsi unele informaţii despre Sofia Freden care să ne permită să înaintăm. Dacă nu, va trebui să aşteptăm rezultatele analizelor. Deocamdată, altceva nu putem face. Întrebări?

Tăcere.

– Bine, zice Karim. La treabă!

Zeke stă în faţa biroului lui Malin.

– E de parcă asasinul ar încerca să exprime ceva.

– Cât mai puţin clar cu putinţă, răspunde Zeke.

– Mai sunt şi rănile diferite ale fetelor.

– Şi curăţarea lor, spălarea trupurilor.

– De parcă ucigaşul ar fi vrut să le redea nevinovăţia.

– Josefin Davidsson e tot la spital?

– Vom verifica. Dacă nu, cu siguranţă e acasă.

Zeke rămâne în faţa biroului lui Malin cât timp aceasta vorbeşte la telefon. Aşteaptă până închide şi îi explică:

– S-a întors acasă. La cererea ei.

– Crezi că, între timp, şi-o fi amintit ceva?

– Nu, răspunde Malin. Dar tot vom încerca să aflăm.

Se gândeşte la Maria Murvall care cu siguranţă îşi aminteşte atacul din pădure, însă l-a refulat, iar conştientul ei nu mai este decât suportul unor funcţii de bază. O existenţă mai redusă decât pentru cea mai mare parte dintre animale.

Oare asta poate face Răul dintr-o fiinţă omenească?

Aparent, da.

Telefonul lui Malin sună. Este Ebba, centralista.

– Cineva vrea să stea de vorbă cu tine, Malin, însă ţine la anonimat şi vorbeşte cu un puternic accent străin. Spune că e ceva legat de fete.

– Dă-mi imediat legătura.

Vocea, accentul şi prejudecăţile se aprind dintr-odată. Chiar dacă Malin refuză să accepte: bărbatul de la celălalt capăt al firului pare pur şi simplu idiot. Vorbeşte o suedeză aproape de neînţeles.

– Spun aşa, Behzad Karami, n-are niciun alibi de căcat, familia minţeşte tot timp, iese noaptea, şi aseară, ştiu eu. Mai trebuie întrebaţi, minţit toată lumea. Face şmechereşte dubios noaptea, dispare uite-aşa.

Cum de eşti aşa de sigur? îşi zice Malin, apoi întreabă:

– Cum vă numiţi?

Pe ecran nu este afişat niciun număr, bărbatul, în sfârşit, mai degrabă adolescentul, sună, probabil, de la o cabină telefonică.

– Mă numesc deloc.

– Aşteptaţi puţin…

Clic.

Malin se întoarce spre Zeke şi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Behzad Karami reintră în anchetă. Trebuie să îi mai verificăm o dată alibiul.

– De acord, însă de unde să începem? Behzad Karami, Slavenca Visnic sau Josefin Davidsson?

Malin ridică din umeri.

– De la cine are aer condiţionat acasă.

– Atunci începem cu Josefin, hotărăşte Zeke. După câte se pare, Visnic asta nu poate fi contactată.

34

– Nu stă şi Karim prin zona asta? întreabă Zeke ştergându-şi picăturile mari de transpiraţie ajunse până pe buze.

– Da, are o casă pe undeva pe aici, confirmă Malin gândindu-se la norocul Josefinei Davidsson de a mai fi încă în viaţă.

Opresc maşina în parcarea unei şcoli.

– Cred că la şcoala asta e înscris şi băiatul lui Karim, spune Malin în timp ce înaintează încet către numărul 12, traversând mica grădină şi apăsând pe butonul soneriei care, totuşi, rămâne mută.

Malin apucă inelul care atârnă din gura unui leu fixat pe uşa de la intrare, dar, în acelaşi moment, uşa se deschide câţiva centimetri. Josefin îi priveşte prin spaţiul îngust.

– Bună ziua. A, dumneavoastră eraţi. Ce doriţi?

– Doar să îţi mai punem câteva întrebări, explică Malin. Să vedem dacă nu cumva îţi mai aminteşti ceva. Măcar cât de cât.

– Intraţi.

Josefin deschide complet uşa. E îmbrăcată într-o rochie roz-deschis care îi flutură în jurul trupului, iar părul îi este ud. Cu siguranţă, tocmai era la duş, îşi zice Malin. Cu toate acestea, bandajele de la mâini şi de la picioare sunt uscate şi curate.

Josefin o ia înainte, prin casă, trece pe lângă bucătărie şi îi conduce în livingul în care două canapele Chesterfield de un roşu-închis sunt aşezate faţă în faţă. Pe terasă se zăresc un hamac şi mobilier de plastic. În încăpere miroase a fum, a transpiraţie şi a zahăr ars.

Malin şi Zeke se aşază unul lângă altul, iar Josefin ia loc în faţa lor. În casă pare mai matură decât o ştiau...

– Tot nimic nu îmi amintesc, începe Josefin. Şi de ce aş vrea să o fac?

Îşi înconjură genunchii cu braţele, privind în gol.

– Părinţii nu sunt acasă? întreabă Malin.

– Sunt la muncă.

Josefin întoarce ochii spre ei.

– Dacă nu vrei să stai singură acasă, cu siguranţă ar putea rămâne şi ei cu tine.

– Da, dar ar câştiga mai puţini bani. Aşa că preferă să se ducă la serviciu.

– Nu ţi-e frică să te ştii singură?

– Nu. Cum tot nu îmi amintesc nimic, de ce mi-ar fi frică? Doar nu se poate întâmpla încă o dată. Cel puţin aşa cred.

Cineva ţi-a făcut un mare rău, îi spune Malin în gând.

– De ce te-ai dus singură la cinematograf? o întreabă poliţista. De obicei mergi cu prietenii, nu?

– Prefer să merg singură. Nu-mi place să-i aud pe alţii comentând în jurul meu când mă uit la un film.

– Înţeleg. Ai putea totuşi să încerci să îţi aminteşti ceva? Ce ai făcut în seara aceea, ce s-a întâmplat?... Poate că ai putea capta o imagine, un cuvânt, un miros, mă rog, ceva-ceva, nici nu contează ce, orice ţi-ar trece prin minte. Te rog, încearcă.

Malin îşi doreşte să o convingă cu orice preţ, pe un ton care ar trebui să însemne, pentru Josefin: amintirile sunt aici, iar tu trebuie să ne ajuţi.

Fata închide ochii, se concentrează, dar îi deschide repede. Se uită resemnată la Malin şi la Zeke.

– Îmi pare rău.

– Dar când visezi? nu se lasă Malin. Ce vezi în vis?

– Niciodată nu îmi amintesc visele, răspunde Josefin.

La plecare, Malin se uită în oglinda de pe coridor. O vede pe Josefin aşezând o cratiţă cu apă pe un aragaz vechi. Fără să ştie de ce, intră în bucătărie şi pune o mână pe umărul fetei.

– Ce ai de gând să faci în restul vacanţei? o întreabă, iar Josefin tresare şi se întoarce.

– Nimic deosebit. Mă gândisem să lucrez la chioşcul piscinei de la Glyttinge, dar am lăsat-o baltă după trei zile. Prefer, totuşi, să nu muncesc în vacanţă.

Malin încremeneşte.

– O cunoşti pe Slavenca Visnic?

Josefin izbucneşte în râs.

– După părerea mea, nimeni nu o cunoaşte.

– Trebuia să lucreze pentru Slavenca Visnic, dar a plecat după numai trei zile.

Malin încearcă să rămână calmă.

– Căcat! înjură Zeke. Căcat, căcat, căcat!...

– Mi-a spus unde am putea da de Slavenca. Nu crede că e plecată în vreo călătorie.

– Atunci, unde?

– În pădure, pentru a lupta cu incendiul ca voluntară. După câte se pare, vorbea tot timpul despre incendii, spunând că se caută oameni care să îi ajute pe pompieri.

– Poate că Josefin are dreptate. Familia Slavencăi a murit la Sarajevo, într-un incendiu. O grenadă a lovit casa în care îi locuia familia.

La vremea aceea, Jan se afla în Bosnia, într-o echipă de ajutorare. Văzuse o mulţime de orori, fără a-i fi vorbit vreodată mai clar despre ele.

Tăcere.

Pierdere de memorie.

Şoseaua merge direct spre perdeaua de fum. Maşinile sunt aliniate la liziera pădurii în flăcări. Incendiul ajunsese la malul lacului Hultsjon, iată de ce o luaseră prin Ljungsbro, pe drumul spre Tjällmo care traversează pădurea, acelaşi drum pe care mai fuseseră iarna trecută, când lucraseră la cazul Bengt Andersson.

Malin formează numărul lui Sundsten pentru a-l ruga să verifice noul alibi al lui Behzad Karami.

– Ok. I-am interogat pe toţi cei care locuiesc în jurul parcului Järnväg şi în jurul hotelului. Nimic. La ora aceea oamenii dormeau.

Închide şi îl sună pe Sven Sjoman pentru a-l informa asupra noii piste.

– Bine, îi răspunde acesta. În sfârşit...

Se apropie de foc, de fumul care pare o ceaţă densă. Cerul îşi schimbă culoarea din albastru în gri, devenind mohorât şi, cu fiecare secundă, simt temperatura crescând. Malin ar prefera să se întoarcă, să o ia la fugă înainte ca pielea să i se înroşească de sudoare, să îi fiarbă, să i se înnegrească. Mirosul e tot mai pătrunzător. O lume arsă, în care duhoarea de carne friptă de vie e însoţită de bocetul copacilor devoraţi şi ei de flăcările lacome.

O iau pe un drum forestier pietruit, urmând un camion al pompierilor. Un elicopter se roteşte deasupra lor, dar dispare din raza vederii înainte de a ajunge în zona flăcărilor. Oameni cu feţele înnegrite de funingine, cu ochii ascunşi de ochelarii de protecţie, trec drumul.

– Ce maşină are? întreabă Zeke cu mâinile aşezate calm pe volan, îndreptând automobilul încet către linia focului.

Arborii din jur s-au făcut scrum şi prin aer zboară fulgi de cenuşă.

– Conform registrului auto, conduce o camionetă Fiat albă.

– N-o văd pe aici.

Pe o alee laterală e parcată o ambulanţă şi doi pompieri se odihnesc în apropiere.

Şi exact în infernul acesta ţine Jan morţiş să se întoarcă...

Mai departe se zăresc limbi de foc ţâşnind deasupra coroanelor copacilor.

– N-au mai fost niciodată asemenea incendii în Ostergotland, spune Zeke. Ştiai că focul e în stare să treacă de la o coroană la alta şi pe o distanţă de cincizeci de metri? E ca o explozie, superpericulos.

Deocamdată nu a murit nimeni. Şi rămâne speranţa că bilanţul nu va suferi modificări.

Trec pe lângă încă un camion de pompieri, ceva mai mic, în cabina căruia Malin recunoaşte doi dintre colegii lui Jan. O recunosc şi ei, salutând-o din cap.

– Rezistenţi de să tai lemne pe ei! exclamă Zeke.

– Corect, confirmă Malin.

Maşinile sunt tot mai puţine, la fel şi voluntarii, numeroşi pompieri umblă prin pădure înaintând cu greu şi retrăgându-se iar şi iar din faţa vegetaţiei în flăcări. Dintr-odată, zăresc camioneta albă.

– Măi, să fie! strigă Zeke.

– Numărul de înmatriculare corespunde, anunţă Malin.

Parchează lângă Fiat şi deschid portierele. Căldura infernală ce domneşte invizibilă în pădure se abate asupra lor. Aerul e plin de un miros înţepător, iar zgomotul focului e ca un şuierat întunecat, de parcă însuşi Dumnezeu ar vrea să îi prevină asupra pericolului.

Nivelul temperaturii este aproape insuportabil.

– Chiar şi pentru un finlandez ar fi cam mult, glumeşte Zeke de parcă i-ar fi citit gândurile lui Malin.

– Cu siguranţă sunt cel puţin patruzeci şi cinci de grade aici.

Se aud ţipete şi urlete, apoi două fuioare de fum alunecă pe deasupra solului şi, în urma lor, dintre arborii arşi îşi face apariţia o femeie la fel de înaltă ca Malin, cu hainele carbonizate şi chipul înnegrit.

– Slavenca Visnic, presupun, o întâmpină Zeke.

– La dispoziţia dumneavoastră. Poate...

35

Slavenca Visnic,
Sarajevo şi periferia acestuia,
ianuarie 1994

Explozii în noapte se aud rar, dar când, totuşi, se întâmplă, copiii se trezesc din somn şi eu trebuie să îl strâng în braţe pe Miro, care de-abia are trei ani, pe când Kranska se agaţă de mâinile tatălui ei, cu privirea înspăimântată îndreptată spre mine, de parcă eu aş putea-o salva.

Exploziile se apropie, făcând pământul să se cutremure.

Sub pătură simt pielea caldă a băiatului meu prin pijama şi îi aud bătăile rapide ale inimii, bătăi care-mi trădează neputinţa. Ştie de acum că propria lui mamă nu e în stare să îl apere de frică. Suntem toţi în pat, fără a putea să dormim, dar tot respirăm împreună şi, în ciuda războiului care a turbat în faţa porţii noastre, ridicat la rang de religie, tot credem că pe noi nimic nu ne poate atinge. Ne simţim în siguranţă înlăuntrul acestui cocon ţesut din dragoste şi din vise.

Într-o zi m-am dus la piaţă. Nu m-a nimerit niciun lunetist ascuns cine ştie pe unde, însă o grenadă a atins imobilul în care locuiam, la două etaje sub apartamentul nostru. Flăcările probabil că au urcat extrem de rapid, fiindcă, atunci când m-am întors acasă, toată clădirea ardea. Oamenii m-au ţinut cu forţa pentru că voiam să intru, să fug lângă ai mei, sigur că ştiam că ard acolo, înăuntru, şi voiam să ard şi eu odată cu ei.

Nici măcar cenuşa lor nu am mai găsit-o. Nimic.

Focul fosforescent al grenadelor degajă o căldură foarte mare. Am dormit printre ruinele care însemnaseră, cândva, dragostea noastră, visurile noastre, am petrecut toată

noaptea acolo, încercând să rememorez mirosurile, chipurile, vocile, senzaţia de a le atinge pielea, dar tot ce simţeam nu era altceva decât mirosul înţepător al focului şi al funinginii, iar de auzit auzeam doar zgomotul armelor care continuau să îşi cânte refrenul trist.

În dimineaţa următoare m-a trezit o burniţă rece. M-am dus în pădure. Putea să tragă cineva în mine, dar nici că-mi păsa. Norii pluteau printre dealuri şi, după câţiva kilometri, m-au prins.

Bărbaţii aceia, tot ce făceau ei cu mine nici nu era adevărat, nu mai eram decât o apariţie fantomatică, nimic altceva.

Eram lungită la pământ şi tot ce nu era lumină, era întuneric.

M-aş fi bucurat să mă ucidă.

Dar cum puteau s-o facă din moment ce eram moartă? În vis vedeam feţele şi auzeam vocile celor pe care îi iubeam.

Du-te, mami, du-te. Nu ţi-ai încheiat drumul, îmi spuneau. Şi îi iubeam şi îi uram în acelaşi timp din cauză că eu încă mai eram în viaţă.

Mi-aş fi dorit să mai fiu împreună cu ei, să ţes un nou cocon de dragoste indestructibilă. Mi-aş fi dorit să le aud inimile bătând pe veci.

36

– Cine-o fi putând să trăiască într-un loc atât de împuţit? gâfâie Waldemar Ekenberg împingând cu umărul în uşa de la intrarea clădirii din Ekholmen.

Per cunoaşte întreg repertoriul. Expresiile rasiste ale colegului lui mai în vârstă, ploaia de locuri comune, totul îl deranjează, însă nu spune nimic. Nu e cel mai potrivit moment. Crimele petrecute sunt atât de grave încât trebuie lăsate la o parte astfel de detalii. În definitiv, pentru a face ca legea să fie respectată, uneori erau obligaţi să o mai şi încalce. Aşa merg lucrurile încă de când Hammurabi decretase legea talionului, cu al său ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.

Nu e vorba că aş fi vreun naiv, îşi zice Per, doar că nu am ajuns tot atât de cinic ca Waldemar.

Nu împotriva cinismului am ceva, ci a prejudecăţilor. Fiecare dintre noi are latura sa întunecată, indiferent de origine ori culoarea pielii.

Pereţii casei din Ekholmen, unde locuiesc părinţii lui Behzad Karami, sunt acoperiţi cu graffiti-uri de proastă calitate. Conform propriei declaraţii, în noaptea în care fusese agresată Josefin Davidsson, Karami aici fusese. Părinţii lui locuiesc la al doilea etaj şi nu există ascensor.

Sundsten şi Ekenberg sună la uşă şi aşteaptă.

Prin întredeschiderea lăsată de lanţul de siguranţă apare figura unei femei.

Waldemar respiră şuierător în ceafa lui Per şi, agitând legitimaţia, spune:

– Poliţia! Lăsaţi-ne să intrăm.

Tonul nu lasă loc posibilităţii de a fi contrazis. Uşa se închide la loc pentru a se deschide apoi, imediat.

– Fac pariu că aveţi o cultură de cartofi în living, rânjeşte Waldemar. Ori o fi canabis? Hai?

O canapea uriaşă, îmbrăcată în piele neagră, tronează în încăpere, ferestrele sunt încadrate de perdele grele, din catifea roşie, iar pe tapetul maro şi ieftin sunt lipite fotografii în culori ţipătoare, de la Teheran.

– Trăiţi ca-ntr-un bordel! i se adresează Waldemar bărbatului care stă pe canapea.

Per îşi spune că acesta evident se aşteaptă să o ia pe coajă. Sigur că a ghicit de ce i-a intrat poliţia în casă, însă asta este: a minţit ca să-i inducă în eroare. Per citeşte minciuna pe faţa încordată. Privirea bărbatului nu e atât nervoasă, cât ca de fugar. Chipul îi e simpatic şi iradiază un anume calm, în pofida nasului cam spart şi a cicatricilor de pe obraji. Nu e înalt, iar apartamentul în care locuieşte pare îngrijit şi plăcut. Per consideră că şi Ekenberg a remarcat toate aceste amănunte şi că exact pe ele îşi va baza violenţa.

– Stai jos, îi ordonă Waldemar femeii, care se lasă să cadă pe canapea.

Trupul ei slab, îmbrăcat într-o rochie neagră, sclipitoare, aproape că dispare între perne.

– Va să zică?... mârâie Waldemar punând mâna pe o vază aflată pe televizor, pe care o izbeşte de perete cu atâta putere încât cioburile de porţelan zboară prin toată încăperea, lovind feţele soţilor Karami.

Femeia ţipă ceva în arabă sau persană, sau într-una dintre limbile astea, iar bărbatul exclamă:

– Ce dracu' v-a apucat?

Waldemar ia o fotografie de familie, o aruncă pe jos şi o calcă în picioare urlând:

– Gura! Când minţi poliţia, nu ai decât să îţi asumi consecinţele.

– Eu să mint?

Per stă în cadrul uşii fără să scoată un cuvânt. Ar vrea să intervină şi să îl facă pe Waldemar să priceapă că a mers prea departe. Potoleşte-te, măi băiete, nu aşa trebuie să ne

purtăm. Observă însă că bărbatul e pe punctul de a spune ceva, fiindcă obiectele acelea sunt de preţ pentru el.

– Fii-tu n-a fost aici în noaptea în care a fost violată Josefin Davidsson, după cum te-ai chinuit să susţii! Şi-aş lăsa să mi se taie mâna dacă aţi avut vreo petrecere în seara aia. Aşa că: unde era? Ce făcea? Haide, scuipă tot şi repede!

– Chiar vă închipuiţi că o să-mi trădez băiatul? Aici a fost. Am dat o petrecere.

Waldemar ridică măsuţa joasă cu o forţă care îl uimeşte pe Per, după care se repede la Arash Karami şi îl plesneşte peste nas atât de tare încât sângele ţâşneşte pe loc.

– Credeţi că n-am trecut eu prin destule? Aşa credeţi? Asta e nimica toată.

Karami pare a-şi bate joc de ei în timp ce îşi revine cât de cât. Privirea pe care o îndreaptă către Waldemar e plină de dispreţ. Acesta din urmă măturăcu el pe jos, Per e gata să se arunce între cei doi pentru a-şi potoli colegul, clipă în care femeia de pe canapea începe să urle în suedeză:

– N-a fost aici! Petrecere a fost, dar n-a venit. Nu ştim ce face, n-a mai trecut deloc pe la noi. Căutaţi-l şi spuneţi-i că ar trebui să vină şi el mai des pe-acasă.

Waldemar se calmează. Îi mai trage lui Karami vreo patru pumni şi se opreşte.

– Deci nu ştiţi cu ce se ocupă.

Cei doi nu răspund nimic, iar bărbatul îşi presează nasul cu mâna stângă pentru a opri sângerarea.

– Ştiţi ceva? Vă cred. N-aveţi nici cea mai mică idee de ce vă face micuţul ciuhap din dotare, care bagă contrabandă cu tot felul de chestii. Păi, nu e aşa? Ce pizda mă-sii, nu prea vă omoară grija să vă creşteţi cum trebuie progenitura.

Obligându-l pe Per să se tragă înapoi, Waldemar se întoarce spre uşă spunând liniştit:

– Ştiţi bine că nu vă foloseşte la nimic să depuneţi plângere. Suntem doi şi amândoi vom depune mărturie că

Arash s-a împotrivit cu violenţă când am vrut să îl luăm la comisariat pentru interogatoriu.

Femeia plânge pe canapea, iar Arash Karami nu mai îndrăzneşte să se uite la ei.

– Ce-mbârligători! exclamă Waldemar. Păi, bine, băi, să-ncerci să duci poliţia de nas?... Ţţ-ţţ-ţţţ!...

În faţa clădirii, într-o căldură paralizantă şi sub un soare care parcă a înnebunit, Waldemar îi spune lui Per:

– A mers super bine. Tu erai ăla bunu' şi eu ăla rău', direct, fără s-o mai frecăm.

Cam prea bine, îşi zice Per venindu-i să verse.

Totuşi. Obţinuseră ceea ce îşi doriseră.

Per simte că obrajii încep să îi ardă. Aceeaşi senzaţie pe care o mai trăise pe vremuri, când maică-sa îşi dăduse seama că îi furase bani din portofel.

Şi brutalitatea asta... E drept, în decursul celor câţiva ani de când intrase în poliţie, observase deseori că dă rezultate.

37

Cum de se poate supravieţui după toate cele prin care Slavenca Visnic trecuse fără a abandona lupta? se întreabă Malin uitându-se cum Fiatul femeii dispare în pădurea arsă, acoperită de cenuşă.

Nu fusese mirată să dea de Malin şi de Zeke în locul acela. I-a primit deschisă, de parcă nu ar fi avut nimic de ascuns, ca şi cum faptul că una dintre victime fusese descoperită în apropierea chioşcului ei de pe plaja de la Stavsätter şi cealaltă îi fusese angajată nu ar fi avut nimic compromiţător.

După ce îi salutase, Slavenca Visnic se spălase liniştită cu apa pe care şi-o adusese într-un bidon gri. Îşi frecase faţa cu un detergent puternic mirositor, în timp ce poliţiştii o aşteptaseră să termine, demonstrându-le astfel că ea era aceea care stabilea ordinea de zi. Nici Zeke, nici Malin nu protestaseră. Aceasta din urmă tuşea din cauza fumului care îi înţepa ochii şi nările. După ce murdăria fusese îndepărtată de pe chip, se putuse vedea că fusese cândva frumoasă, dar timpul trecuse, iar experienţele la care viaţa o supusese şi munca grea o îmbătrâniseră mult prea repede.

– Doriţi să vorbiţi cu mine? îi întrebase Slavenca Visnic după ce îşi trăsese un tricou curat.

În jurul lor, pompieri şi voluntari trăgeau de furtunuri greu de manevrat şi de pături fumegânde. Elicopterul se învârtea continuu deasupra capetelor lor, huruitul elicei obligându-i să strige.

– Ştiţi, le explicase Slavenca Visnic, e de parcă tot focul ăsta ar ţâşni direct din pământ!

Malin observase că vorbea aproape fără accent suedeza şi îi spusese în gând: Probabil că ai luptat mult până să ajungi aici.

Slavenca băuse apă direct din bidon.

– Vă e sete?

– Nu, mulţumim, răspunsese Zeke şi continuase: Ştiţi de ce am venit?

– Citesc şi eu ziarele, ascult la radio... Doar nu mă credeţi vreo proastă!?

– Theresa Eckeved a fost găsită pe plajă, chiar acolo unde aveţi chioşcul. Josefin Davidsson, cea care a fost violată în parcul municipal, a lucrat pentru dumneavoastră la începutul lui iulie.

– Cred că vi s-a părut interesant, le răspunsese Slavenca Visnic ştergându-şi fruntea. Numai că nu înseamnă nimic. Absolut nimic.

– Aveţi un alibi pentru noaptea de miercuri spre joi, de săptămâna trecută, şi pentru cea de sâmbătă spre duminică?

Malin îşi dorise să vadă dacă întrebarea adresată direct provoacă vreo reacţie, însă femeia îi răspunsese râzând sec:

– Nu, serile sunt mereu singură, mă rog, plec foarte târziu de aici, poate că ar putea confirma cineva, dar alibi pentru nopţile la care v-aţi referit? Nu. Doar nu credeţi că pot avea vreun amestec în toate poveştile acelea.

Râsese încă o dată, de parcă Malin şi Zeke nu ar fi ştiut absolut nimic despre Răul pe care ea de multă vreme îl întâlnise.

– Unde vă aflaţi noaptea trecută?

– În pat. Am închis chioşcurile fiindcă prefer să lupt contra flăcărilor. În plus, este şi foarte greu să găseşti personal. Niciun tânăr n-are chef să muncească într-un chioşc toată vara. Tare răzgâiaţi mai sunt şi puştii ăştia. Uitaţi-vă la Josefin Davidsson: după trei zile - gata. După care nici c-am mai avut pe cine pune la Glyttinge.

– V-a enervat faptul că v-a lăsat baltă? întrebase Zeke cu voce neutră.

– Întrebare prostească. Oricine s-ar supăra dacă angajatul nu ar veni la serviciu, nu?

– Angajat în cadru legal? nu scăpase Zeke replica.

– La radio s-a vorbit despre o nouă crimă, schimbase Slavenca Visnic discuţia, şi pot jura că nu aveţi ce legătură stabili între mine şi fata de acum.

– Vă place focul, nu-i aşa? Doar de asta aţi venit aici, intervenise Malin.

Tentativă de provocare.

– Urăsc focul. Deci, vreau să îl sting.

Când sunt lăudaţi, oamenii încep să vorbească - încă una dintre formulele sfinte ale lui Sven Sjoman.

– Ştiu prin ce aţi trecut, continuase Malin. Şi vă admir curajul. Şi faptul de a fi reuşit să vă puneţi la punct propria afacere.

– N-am avut de ales.

– Nu aţi observat nimic suspect la Stavsätter?

– Nu, nimic. Doar câinele care a dezgropat-o.

– În momentul acela eraţi şi dumneavoastră acolo, nu-i aşa? întrebase Zeke. După care aţi dispărut. Unde v-aţi dus? Alţii, în locul dumneavoastră, nu s-ar fi mişcat de acolo.

– Nu suport mulţimea înfierbântată. Iar morţi am mai văzut. Aşa că am preferat să mă duc să deschid chioşcul de la Hjulsbro. Cadavrul fetei chiar nu îi mai făcea pe cei de acolo să vrea să cumpere îngheţată.

Slavenca părea mai amabilă.

– Trebuie să înţelegeţi un lucru: când muncesc, vreau să vând cât mai mult cu putinţă.

– Nu aţi văzut pe nimeni care să se fi purtat cumva mai ciudat pe plaja de la Stavsätter?

Slavenca Visnic căzuse pe gânduri.

– Nu.

– E ceva ce credeţi că ar fi bine să ne spuneţi în legătură cu Josefin Davidsson? V-aţi certat vreodată? Fiindcă ea a dat de înţeles ceva de genul acesta.

– Da, cu siguranţă îşi închipuie că ne-am certat. Sunt convinsă că a şterpelit ceva îngheţată şi bomboane pe care, poate, le-a dat prietenilor ei. În zilele în care a lucrat la mine nu prea a fost lume la piscină, în schimb consumul a fost enorm. Poate că ştiţi de problema care a apărut cu bacteriile din piscină. Au fost obligaţi să închidă pentru câteva zile bazinul mare.

Malin încercase să îşi aducă aminte dacă citise vreun articol legat de subiect, însă cu siguranţă evenimentul îi scăpase.

– Şi atunci aţi dat-o afară.

– Mai bine ar fi aşa: am fost mulţumită că a plecat de bunăvoie, deşi a fost singura pe care am găsit-o pentru a vinde la chioşcul din Glyttinge.

– Nu cumva aţi rămas supărată pe ea fiindcă v-a furat dulciurile?

– Nu, se mai întâmplă.

– Chiar nu ar putea nimeni să vă ofere un alibi?

Malin premeditase repetarea întrebării, însă Slavenca Visnic îi răspunsese cu o lungă privire obosită.

– Nu am soţ. Şi nici copii. Familia mi-am pierdut-o demult. După care am hotărât să am grijă numai de mine. Oamenii au şi aşa o groază de decepţii, doamnă comisar.

Slanvenca Visnic închisese portiera camionetei şi se mai uitase o dată la ei.

– Dacă nu mai aveţi şi alte întrebări, aş cam pleca fiindcă nu vreau să fiu prinsă în vreun ambuteiaj.

– Ce semnifică pentru dumneavoastră culoarea albastră? mai întreabă Malin.

– Prefer albul, răspunde Slavenca. E cea mai pură dintre culori.

Crimele de vară continuă!

Aşa au intitulat porcăriile la care am fost supusă.

Îngerii verii*, aşa zicea redactoarea de la radio cu voce îngrijorată, vorbind despre mine, despre noi. La început nu am vrut să o cred.*

Dar apoi Sofia a venit către mine. Şi ea avusese dubii la început. Frica şi alte sentimente fără nume au făcut-o să nu accepte noua situaţie. Acum, însă, zburăm împreună pe deasupra pădurii în flăcări.

Vârfurile coroanelor arzânde seamănă cu un vulcan.

Maşinile, oamenii şi animalele se străduiesc cu disperare să facă ceva.

Mergând în Volvo către Ljungsbro, Malin trece prin câmpia ca un deşert, în care plantele se vor transforma în curând în fosile.

Theresa pare a avea încredere în ea.

Dacă are ea încredere, am şi eu.

Zice că acum e mai uşor şi pentru ea, dacă tot suntem două. Dar încă nu reuşesc să mă împac cu cele întâmplate.

Suntem una lângă alta şi, deşi nu avem aripi, într-o oarecare măsură este adevărat că suntem îngerii verii. Îngeri nervoşi, însă, nu ca aceia din pozele din cărţile de rugăciuni, nişte fete care încearcă să îşi ia înapoi ce li s-a furat.

De acum suntem pure, nu-i aşa? Ce mult îmi place cuvântul acesta! Al meu e. Sunt încântată să plutesc într-o lume care rămâne fără amintiri atât cât vreau eu, atât cât reuşesc să nu mă gândesc la mâinile acelea, la mâinile albe care s-au strâns în jurul gâtului meu, la ghearele care mi-au sfâşiat pielea, la mirosul de clor, la groaza pe care am simţit-o înainte ca totul să dispară.

Aş vrea să îmi amintesc cine am fost şi cine aş fi putut să ajung. Cum aş fi crescut, cum aş fi fost mai mare. Cum nu voi mai fi niciodată.

– Zeke, nu-i aşa că, sub hipnoză, îţi mai poţi aminti unele chestii?

Mâinile prind mai bine volanul. Malin se apleacă spre radio şi reduce volumul. Oamenii din parcare se îndreaptă către magazinele cu aer condiţionat.

– Aşa se spune. Dar nu am şi văzut aşa ceva vreodată. Cinstit, mi se pare cam ciudat.

– Doar nu e vreo glumă. S-ar putea să meargă.

– Îmi cam dau eu seama ce-ţi umblă prin minte...

– Avem acces la doar cinci la sută din capacitatea creierului.

– Iar te-ai uitat pe Discovery?

– Ia mai tacă-ţi gura, Zeke! Bărbatul o priveşte ironic.

– Ţine-ţi mâinile pe volan şi uită-te pe unde conduci, da?

– Am înţeles, să trăiţi! răspunde Zeke.

38

– Şi-aşa, băi, şobolan împuţit, strigă Waldemar Ekenberg lipindu-l de peretele apartamentului pe Behzad Karami, ai crezut că te scoţi doar c-o minciună!? Da' unul dintre tovarăşii tăi te-a dat în gât! Va să zică: ce ai făcut în nopţile de miercuri spre joi şi sâmbătă spre duminică?

Behzad Karami nu renunţă la aroganţă. Încă mai crede că se poate descurca.

Chestia e că ai intrat rău în rahat, măi băiete, îi spune Per Sundsten în gând. O să-ţi tăbăcească pielea până o să dai afară tot ce ai în tine.

– Asta e damblaua ta: fetiţele. Este? Ai dat pe spate de plăcere astă-iarnă, când aţi făcut poşta aia cu ciutancele de paişpe ani? Zi că nu e aşa!

– Nu le-am...

Waldemar îl mai împinge o dată în perete pe Behzad Karami:

– Ia nu-ncerca tu să mă duci cu preşul... Voi aţi violat fata. Haide, băi, zi, ţi-a plăcut? Da' p-ormă lucrurile au luat-o aiurea. Şi aţi fost obligaţi să ucideţi...

Vocea îi devine tot mai puternică cu fiecare cuvânt, după care îl loveşte în burtă. Behzad Karami se îndoaie ca un cuţit suedez şi alunecă de-a lungul peretelui pentru a se prăbuşi pe podea. Waldemar face câţiva paşi înapoi, cu pupilele dilatate din cauza fluxului de adrenalină.

– Mă duc să mă piş. Stai cu ochii pe javra asta.

Behzad Karami gâfâie şi trage de vreo cinci ori aer în piept, uitându-se rugător la Per.

Nu mă mai privi aşa, îi zice în gând poliţistul. Nu pot să fac nimic pentru tine. Nu vreau să mă bag fiindcă, probabil, are motivele lui.

– Mai bine ai spune repede ce ai făcut, îl sfătuieşte blând. Când e vorba de el, şi eu simt că fac pe mine de frică. Dup-aia o să te lase-n pace.
– Nu e întreg la minte.
– Haide, spune ce-ai făcut. O să fie mai bine pe urmă.
– O să mă credeţi?
– Depinde.
– De ce?
Behzad Karami încă mai respiră zgomotos, dar culoarea începe să îi revină în obraji.
– De faptul că spui sau nu adevărul.
– Dar, dacă spun adevărul, o să mă credeţi?
– Încearcă.
Per îşi coboară privirile spre Karami, care e întins pe jos, dar nu încă terminat.
– Haide, îl îndeamnă Per când Waldemar se întoarce în încăpere.
– Eeei, micuţul labagiu şi-a recăpătat suflul? Biiinee. Ia să fac eu în aşa fel ca să te mai sufoci o dată.
– Fă ce vrei.
– Contează pe mine, răspunde Waldemar trăgându-i două şuturi zdravene în umăr.
Per vede clavicula dislocându-se pe sub tricou, iar ţipătul exprimă o durere teribilă.
– Care e treaba? Ne doare? şopteşte Waldemar la urechea lui Behzad Karami, care geme.
Îi pune palma pe umăr cu grijă, apoi apasă uşor în timp ce tânărul de zvârcoleşte urlând. Per observă că e în pragul leşinului.
De ce te încăpăţânezi să mai lupţi? Fiindcă asta ţi-e soarta? Fiindcă tu ai făcut-o?
– Bine, vi-l zic, vă zic secretul meu!

Behzad Karami stă pe canapea, cu braţul stâng trecut peste spătar.
Waldemar e în spatele lui.

– Termină cu bocitul, băi, coaie blege.

Waldemar trage dintr-odată de braţul lui Behzad. Se aude un sunet scurt şi un fel de fâşâit de carne când articulaţia se aşază înapoi la locul ei. Ţipătul care scapă din gura lui Karami e la fel de animalic ca şi precedentele, dar şi încărcat parcă de linişte.

– Un avorton…

Waldemar rânjeşte.

Per nu îşi mai doreşte decât un singur lucru: să iasă odată din apartamentul acesta şi ziua să se încheie. Numai că ziua e departe de a se sfârşi…

– Dacă vi-l arăt, trebuie să mă credeţi şi voi pe mine. Nu am nici-o legătură cu crimele alea împuţite.

Behzad Karami e aşezat pe bancheta din spate, cu cătuşele la mâini. Sunt în drum spre grădinile private din Johannelund, de pe marginea fluviului. Acolo i-a invitat să îi conducă, fără a le explica şi din ce motiv.

Căldura apei cenuşiu-negricioase.

Peştii s-au plictisit şi s-au dus la culcare. Poate vor fi fiind şi ei conştienţi că până şi consistenţa propriei cărni se transformă pe măsură ce temperatura creşte.

Nu au cum scăpa. Ce fac peştii când apa ajunge prea caldă? Urcă la suprafaţă, lipsiţi de viaţă, cu burta umflată în sus, cu solzii argintii sclipind în lichidul tulbure.

Terenurile de fotbal de la Johannelund sunt goale. Porţile aşteaptă timpuri mai răcoroase.

– Nu am nici-o legătură cu crimele alea împuţite.

Cuvintele îi răsună în minte lui Per în timp ce urcă pe drumul cu pietriş bine îngrijit ce înaintează printre aleile grădinii. Pe aici aspersoarele fac ore suplimentare pentru a menţine verde iarba şi tufele de coacăz şi de agriş. Proprietarii se ascund pe sub umbrele sau prin nişte polate şubrede.

Waldemar e calm. Behzad Karami l-a rugat să îl lase să meargă fără cătuşe, iar favoarea i-a fost acordată.

– Dacă-ncerci s-o tai, să ştii că trag.

Vocea poliţistului e de gheaţă şi Karami aprobă din cap.

– Nu prea văd ce ai putea să ne arăţi pe aici.

Waldemar e tot mai sceptic cu fiecare pas.

– Sper, pentru binele tău, că ai într-adevăr ceva de dat.

– Imediat vă arăt chestia, răspunde Behzad Karami grăbindu-se. E în ultima grădină, chiar în spate, pe stânga.

Ce cald e, îşi zice Per când ies din umbra boscheţilor. Incredibil de cald. Waldemar transpiră şi el alături, dar nu pare să fie prea deranjat de căldură.

Un Superman de şcoală veche.

Behzad Karami împinge poarta ultimei grădini. Pe aici iarba e mai uscată, iar cabana mai degrabă o magherniţă neîngrijită şi părăsită, după toate aparenţele.

Intră în grădină şi Per remarcă grija cu care plantele au fost cultivate, nişte tufe ca de zmeură, aliniate în rânduri perfecte, pe crengile cărora sunt nişte bobiţe de culoare închisă, încă necoapte, însă.

– Acolo.

Behzad Karami le arată nişte tufişuri.

Per deschide gura pentru a-l întreba ceva înainte ca Waldemar să îşi piardă răbdarea.

– Acolo am fost în ultimele nopţi.

Acum chiar că e de rău, îşi zice Per, parcă văd că-i sare iar muştarul lui Ekenberg. Totuşi, în loc de a-l lua iarăşi la bătaie pe Karami, cel din urmă oftează.

– Muri sunt. Asta fac: cultiv muri. Când eram mic, la Teheran, bunicul mă lua cu el de fiecare dată în suk, unde mâncam mure. Acum vreau să le am pe ale mele, pentru că mă simt foarte bine când le mănânc. Ca pe vremea când eram mic, la bunicul, şi nu eram decât noi doi.

– Şi veniseşi să-i uzi?

Per e sceptic.

– Nu. Am stat de pază.

– De pază?

– Căprioarelor le plac fructele necoapte. Am mâncat în cabană şi am stat de pază. Sar uşor peste gard şi bagă în ele toate murele.
– Ai fost singur.
– Da.
– Nu poate să confirme nimeni?
– Nu.
– De ce?
– Grădina am cumpărat-o din banii mei.
– De ce nu ai vorbit cu nimeni despre ea?
– Ce să le spun? Că m-am apucat de cultivat mure? Toţi prietenii ar crede că am înnebunit, că m-am făcut poponar ori ceva de genul ăsta.
– Poponar?
– Păi, da. Toată lumea ştie că doar poponarii fac chestii d-astea.
Se uită lung după Behzad Karami, când acesta dispare la o cotitură.
– Îl cred, spune Waldemar.
– Alibiul nu e tocmai solid.
Trec din grădină în grădină, întrebând dacă nu l-a văzut cineva pe Behzad în curtea lui. Mai multe persoane confirmă că au văzut lumină în colibă în ultima vreme, fără a putea spune dacă era sau nu cineva înăuntru.
Behzad Karami le arătase magherniţa lui înainte de a-i lăsa să plece.
Nici vorbă de bucătărie, doar un pat de la Ikea într-un colţ, fără cuvertură, cearşafuri ori perne, numai un pled cenuşiu, împăturit cu grijă la picioarele patului, iar pe parchetul galben o grămadă de mucuri de ţigară. Atmosfera dinăuntru se dovedise la fel de greţoasă ca mirosul unei burţi de elan despicat după vânătoare.
– Mure..., zice Per înainte de a se întoarce la maşină. Chiar atât de simplu să fie?
– Ştie toată lumea că arabii sunt morţi după mure. Şi asta pur şi simplu fiindcă nu beau alcool şi nu se fut suficient.

39

– Mami!?

Vocea lui Tove, sosind de la mii de kilometri, sună pentru Malin ca un miraj auditiv. Pe zi ce trece îi este tot mai dor de ea.

– Mami, m-auzi?

Malin stă în living, în faţa televizorului pe ecranul căruia buletinul meteo pâlpâitor promite căldură, căldură şi iarăşi căldură. Chestia e că nu vreau să mă sune, deloc nu vreau, chiar nu le poate intra asta în căpăţânile alea de asini încăpăţânaţi, în sufletele alea ale lor fericite şi încântate? Deşi, tare mi-ar plăcea să mă sune de mai multe ori pe zi...

– Te-aud, Tove. Sunt la aparat.

Cu mâna liberă apucă telecomanda şi dă mai încet sonorul.

– Mami, totul e-n ordine?

Eu trebuia să pun întrebarea asta, îşi zice Malin.

– Da, totul e-n ordine, iubito. Şi voi? Vă simţiţi bine?

Ce i-ar mai plăcea să spună: Ia veniţi voi mâine acasă. Vin eu să vă iau de la aeroport. Tace, însă, şi o lasă pe Tove să povestească.

– Astăzi am fost la o fermă de elefanţi, în mijlocul junglei, la Ubud.

– Nu cumva te-ai cocoţat pe vreunul.

– Ba da, amândoi, şi eu, şi tati.

– Acum v-aţi întors la hotel?

– Da, tocmai am fost la masă. A trecut o oră de atunci. Am făcut şi baie. Vântul nu suflă prea tare, aşa că nu au mai ridicat steagul galben. Adică, atunci când e periculos să înoţi.

Să înoţi. Periculos. Nu au trecut decât două săptămâni de când sunt în Bali şi Tove vorbeşte de parcă jumătate din viaţă numai acolo şi-ar fi petrecut-o.

– Ai grijă când înoţi!
– Sigur că da. Ce părere ai?
– Îmi fac şi eu griji, Tove…
De la celălalt capăt al lumii îi parvine un oftat adânc.
– Nu-ţi face probleme, mami. Oricum, nu vom mai avea timp să mai înotăm o ultimă dată. Plecăm dimineaţă devreme.
– Ştiu. Dar tot nu v-aţi culcat.
Ce i-ar mai plăcea să spună: Mi-e atât de dor de voi că simt cum mi se usucă inima. În loc de asta, însă, dă sfaturi:
– Să fiţi la aeroport cu cel puţin două ore înaintea plecării.
– Da, cu siguranţă. Acum ne ducem la culcare.
– Atunci, noapte bună.
Un clic. Linişte. Căldură.
Tristeţe şi nostalgie. Ce-o mai aduce şi ziua de mâine? Malin se gândise să aştepte până a doua zi, dar se hotărăşte să o sune chiar acum pe Viveka Crafoord.
– M-aş bucura să îţi ştiu părerea în legătură cu acest caz. Poate mi-ai putea spune ce fel de tip uman e criminalul sau criminala, adaugă după ce redă în detaliu faptele.
– Îmi pare rău, Malin. Nu ştiu destule pentru a-ţi putea spune ceva precis. Presupun că este vorba despre o persoană solitară, care are o relaţie mai mult sau mai puţin problematică cu mama sa. Dar aşa se întâmplă de cele mai multe ori. Locuieşte în Linköping şi, fără îndoială, aici a şi crescut fiindcă e evident că se simte la largul ei în regiune, unde comite crimele şi abandonează victimele. E obsedată de curăţenie. Cu siguranţă, însă, ai ajuns şi tu la aceleaşi concluzii. De unde obsesia asta a curăţeniei? A inocenţei? Cine ştie?… Poate că persoana se simte murdărită într-un fel sau altul. Rănită, abuzată sexual… sau altfel. Caută, probabil, refacerea unei anume inocenţe.
– Şi altceva? Ar fi posibil să fie vorba despre o femeie?
– Poate fi şi bărbat, şi femeie. Dacă e vorba despre o femeie, atunci e deosebit de masculinizată. Persoana despre

care vorbim a fost expusă ea însăşi violenţei. Mereu se întâmplă aşa.

– Şi rănile?

– Faptul că sunt diferite în fiecare caz poate însemna că ucigaşul experimentează. De parcă ar căuta o formulă anume de a omorî.

– Ideea asta mi-a dat şi mie prin cap.

– În locul tău aş mai scormoni prin trecutul persoanelor care au apărut deja în cadrul anchetei. Cheia enigmei în trecut trebuie să fie. Şi doar acea persoană ştie de ce totul a izbucnit abia acum. Sau poate că nici ea...

Telefonul mobil începe să sune. Malin se uită la ecran, dă să răspundă, ezită, apoi refuză apelul.

Viveka îşi continuă teoria:

– Cu siguranţă are serviciu, dar foarte puţini prieteni.

– Mulţumesc, Viveka.

Abia acum pune întrebarea pentru care, în definitiv, o sunase:

– Dacă aş vrea să interoghez un martor în stare de hipnoză, m-ai putea ajuta?

– Normal.

Vocea Vivekăi îi trădează excitaţia.

– Dacă e şi martorul de acord, pentru mine nu este o problemă.

40

– Nici nu se pune problema.

Ulf, tatăl Josefinei Davidsson, este aşezat pe canapeaua stacojie, frecându-şi nervos degetele de la picioare de covorul oriental în tonuri trandafirii.

– Am auzit tot felul de lucruri despre oameni asupra cărora s-a aplicat hipnoza şi au rămas în starea aceea. Or, Josefin are nevoie de linişte.

Soţia ezită, se gândeşte Malin, s-ar zice că încearcă să evalueze situaţia, însă preferă să îşi lase bărbatul în pace pentru a nu îl înfuria.

Rolurile în familie sunt acum mai clare decât la spital, când îi văzuse pentru prima oară. Refuzaseră oferta de a o plasa pe Josefin sub protecţia poliţiei, fiindcă lucrul de care ea avea cea mai mare nevoie era liniştea. Birgitta Davidsson este o femeie frumoasă, îmbrăcată într-o rochie cu flori albastre. Este atât de frumoasă încât dă senzaţia că se plictiseşte alături de bărbatul ei.

Zeke, aşezat în fotoliul de lângă cel al lui Malin, intervine:

– Psihologa ce va conduce şedinţa de hipnoză, Viveka Crafoord, are foarte multă experienţă în domeniu.

– Dar chiar ne dorim să îşi amintească?

Ulf Davidsson nu mai este la fel de vehement ca la început.

Malin ezită, dar în gând răspunde şi ea: nu. Pentru fiica ta cu siguranţă ar fi mai bine să nu îşi mai amintească nimic. Apoi, cu voce tare:

– Pentru mersul anchetei este de importanţă capitală. Au fost ucise două fete şi nu avem niciun martor. Şi cel mai mic ajutor se poate dovedi preţios.

– Sunteţi siguri că este vorba despre aceeaşi persoană?

– Sută la sută, răspunde Zeke.

– N-aş prea crede, continuă Ulf Davidsson. Mie nu mi se pare chiar atât de sigur.

– Ai dreptate, dragă, spune Birgitta Davidsson. Cine ştie cum se va simţi după ce îi va reveni memoria?

– Nu putem şti când criminalul va lovi din nou, explică Zeke. Mai devreme sau mai târziu, însă, tot se va întâmpla. Iată de ce interogatoriul, hipnoza ar fi de o impor…

Vocea lui Zeke este întreruptă de o voce subţire, limpede, venită de la etaj:

– Pe mine nu mă întreabă nimeni dacă vreau sau nu? Pe faţa lui Ulf Davidsson se poate citi furia.

– Suntem părinţii tăi, deci noi decidem ce este mai bine pentru tine.

– Spune, atunci: vrei sau nu să fii hipnotizată? Josefin Davidsson coboară treptele şi ia loc pe canapea. Pansamentele albe contrastează izbitor cu rochia roşie de vară.

– Vreau.

– Nici nu se pune problema.

– Tati, păi.

– Taci din gură!

În încăpere se instalează liniştea. Singurul lucru care mai poate fi auzit este zgomotul aripilor unui bondar care încearcă degeaba să scape din cameră pe fereastră şi nu mai oboseşte să se tot izbească de sticla acesteia.

– Căutăm…

– Ştiu bine ce căutaţi. Poate că este chiar diavolul în persoană care umblă pe afară, dar, ce naiba, va trebui să-l băgaţi la zdup fără să-mi deranjaţi copilul.

– Tati, acum eşti ipocrit, intervine Josefin. Când v-am propus să vă prefaceţi că v-aţi îmbolnăvit, ca să puteţi sta cu mine, aţi făcut-o amândoi. După care v-aţi dus să jucaţi golf.

– Josefin! ţipă Birgitta Davidsson. Ajunge!

– Vă rog, spune şi Malin.

– Şi eu la fel, tati. Oricum o voi face, orice aţi spune.

Ulf Davidsson pare că îmbătrâneşte cu cincisprezece ani într-o clipită.

– E cea mai bună soluţie, tati.

– Nu ştii în ce te bagi.

Privirea bărbatului e limpede, dar tristă.

– Nici nu ştii ce mă tot rogi. Dar, în sfârşit, fie... Dacă vrei hipnoză, o s-o ai.

– Mulţumesc, aţi luat o hotărâre bună.

Cuvinte de liniştire:

– Nu e niciun pericol. Oricum, este important să îşi amintească.

Anunţ funcţional:

– Vă vom contacta imediat ce vom avea un răspuns din partea doamnei Crafoord. Sper să se întâmple diseară. Cel târziu mâine. Încercaţi să faceţi în aşa fel încât să putem lua legătura.

Viveka este la celălalt capăt al firului, acasă, în Svartmâla.

– Tocmai am ieşit din apă.

Corpul lui Daniel, se gândeşte Malin. Apa de la Stora Rängen...

– A acceptat şedinţa de hipnoză. Şi-au dat şi părinţii acordul.

– Pentru când?

– Pentru când vrei.

– Unde?

– Tot aşa.

– Atunci, să zicem, diseară, la şapte, la mine la cabinet?

– Perfect. Să sperăm că nu va interveni nimic.

Malin şi Nathalie Falck stau în picioare, între mormintele din fundul cimitirului.

– E frumos, spune Malin arătând aleea cu pietrişul bine aranjat care duce la capela unde se desfăşoară ceremoniile funerare. Eşti tare conştiincioasă.

– Ei, nu, nu aş spune...

– Nu-i aşa că nu ne-ai spus totul?

– Cum adică?
– E o intuiţie a mea. Două fete de vârsta ta au murit asasinate. Nu crezi că a venit vremea să ne povesteşti tot ce ştii?
– N-am nimic de povestit.
– Ba da, o ştim amândouă foarte bine.
Nathalie dă din cap.
– Nu.
– Ok, intervine Zeke. Unde ai fost în noaptea de luni spre marţi?
– Acasă. Cu părinţii. Îi puteţi întreba.
– Două fete, repetă Malin. Nu te întristează să ştii că Theresa a murit?
– Ok.
– Ok, ce? insistă Zeke, pe care Malin îl simte pe punctul de a-i sări ţandăra.
– Zeke, las-o să vorbească.
Nathalie Falck face câţiva paşi înapoi şi se aşază la umbra unui stejar.
– Am citit în ziar că aţi scotocit casa lui Lollo Svensson. Numai că în articol nu era scris totul. Am fost pe la ea, ca şi Theresa. Presupun că asta doriţi să aflaţi.
Malin şi Zeke fac un schimb de priviri. Nu cumva la Lollo se ducea Theresa când pretindea că se întâlneşte cu Peter Sköld? Acesta să fi fost secretul?
Louise „Lollo” Svensson.
Reapare în plin centru al anchetei.
Oare tot ea era şi Lovelygirl?
– Louise Svensson este aceeaşi persoană cu cea de pe pagina Facebook a Theresei?
– N-am idee.
Lollo.
Parcă o ceaţă caldă ar tulbura pistele anchetei. Capătă formă, dispare şi reapare în altă parte. O umbră.
– Fir-ar să fie! murmură Zeke.
– Nu ţi-ai spus niciun moment că ar trebui să ştim şi noi?

– Ba da.
– Dar, cu toate acestea, ne-ai…
Malin se opreşte şi înjură în gând.
– Acum ştiţi, le zâmbeşte Nathalie. Nu cred să fie atât de important. E vorba despre viaţa noastră personală.
– Ce înţelegi prin „am fost pe la ea”?
– Eei, ne culcam cu Lollo la ea, la fermă. Ne dădea bani pentru asta. Şi pentru Peter Sköld, care are un prieten la Soderkoping. La el se ducea când zicea că se întâlneşte cu Theresa. În timpul ăsta, ea era cu mine.
– Tu şi Theresa ieşeaţi împreună?
– Nţţţ, nu e genul meu.
Aha, nu e „genul tău”, îi răspunde Malin în gând.
– Bine, ne-am culcat de câteva ori şi noi două. Dar mai mult eram prietene.

Mesajul lui Zeke pentru Sven Sjoman:
„Trimite o patrulă la Lollo Svensson, la Rinsforsa, pentru a o aduce la comisariat, la interogatoriu. A întreţinut relaţii sexuale cu Theresa Eckeved.”
Pauză. Interiorul maşinii e cald şi umed când ies din parcarea cimitirului.
„Ştiu, Sven. Dar tot poate fi arestată pentru prostituţie.”

Nu fiţi prea duri cu ea. Mai bine aţi vedea-o aşa cum este în realitate.
Nu e nimic rău în Lollo, nu? Ce-ar putea fi rău în ea?
Îmi amintesc mâinile ei pe pielea mea, felul în care îmi întindea banii, gustul sexului ei rotunjit şi umed în gura mea şi felul cum îmi şoptea numele: „Theresa, Theresa, Theresa”.
Îşi dădea drumul sub mângâierile limbii mele şi nu aveam nimic împotrivă, fiindcă îmi doream să ştiu mult mai multe decât acum despre ce înseamnă un trup.

Îngeri. Ca mine, ca Sofia. Chiar să fim noi eterna inocenţă? O fi ea Lovelygirl? Sau Slavenca? Malin trebuie să o afle de una singură.

Va trebui să o asculte pe Lollo şi să încerce să înţeleagă de ce face ceea ce face şi de ce este aşa cum este.
Speranţa asta ne ţine în viaţă pe amândouă.

41

Waldemar e aşezat la biroul lui de la comisariat. Picioarele lungi le ţine pe masă şi izbeşte uşor cu stiloul în mânerele scaunului. În faţa lui, Per se uită la întâmplare pe site-urile de ştiri pentru a se informa cu ceea ce se mai scrie despre crime.

Expressen: Oraşul îngrozit.

Aftonbladet: Iată cum e criminalul.

Dagens Nyheter: Un criminal în serie suedez?

Corren: Asasinul din Linköping: bărbat sau femeie?

Nimic nou. Per lasă computerul în *stand-by* şi pe ecran apar imaginile unor plaje thailandeze.

Doamne, cât n-aş da să fiu acum prin acele locuri, îşi zice. În acelaşi moment îl vede pe Sven Sjoman apropiindu-se cu pas greu şi ca sufocat. Şi eu o voi sfârşi tot aşa, obosit şi lent? se întreabă Per. Dar, oricât de obosit i-ar fi corpul, privirea tot trează e şi Per înţelege că Sven are ceva important să le comunice.

– Au sunat cei de la Telia. Apelul telefonic a fost localizat pe strada Mariasvägen, din Mimanshäll. Pe strada aia stă un anume Suliman Hajif, al cărui nume a apărut astă-iarnă în ancheta despre Behzad Karami şi Ali Shakbari, fiind considerat suspect. Cu siguranţă s-au certat la vremea respectivă şi Karami caută de atunci sămânţă de scandal.

Waldemar şi Per se ridică instantaneu.

– Am plecat, spune cel dintâi, în timp ce Sven îi observă privirea întunecându-i-se şi umplându-i-se de o tensiune ale cărei origini preferă să nu le ştie.

– Atenţie, vă duceţi cu tot calmul necesar.

Per clatină din cap.

– Cine ştie, poate că suntem la doi paşi de aflarea adevărului.

Peste zece minute se opresc pe strada Mariasvägen, în faţa unui mic imobil alb cu două etaje. În grădină sunt doi meri înalţi.

– Crezi că e acasă? întreabă Per înaintând pe aleea cu pietriş ce duce spre intrarea în clădire, ascunsă de o junglă de buruieni.

– Cu siguranţă, răspunde Waldemar. Leneşii ăştia trag la aghioase toată ziua şi noaptea se ţin de porcării.

– Uite ce e, de data asta o luăm cu binişorul, OK?

Waldemar nu răspunde, în schimb apasă pe butoanele tuturor soneriilor în afară de cea a lui Hajif.

Nici-o mişcare.

– Ştii codul?

– Nu, îmi pare rău. Dar putem suna.

Niciun răspuns nici de la apartamentul numărul doi. Peste umăr, Per vede muşchii lui Waldemar încordându-se pe sub haină, înainte ca acesta să îşi ia avânt şi să se arunce cu toate puterile în uşa care cedează, făcându-l pe poliţist să se clatine în holul de la intrare, fără însă să cadă.

– Acum au fost informaţi că am sosit.

Urcă în goană până la etajul doi, însă nici-o uşă nu se deschide pentru a depista cineva sursa zgomotului. Doar culoare goale şi tăcere, gresie cenuşie pătată cu alb şi pereţi vopsiţi în albastru-deschis. Uşa apartamentului lui Suliman Hajif e de un roz palid.

Sună. În apartament se aud voci. Voci care se apropie de uşă, după care dispar.

– Se pregăteşte să iasă, spune Waldemar. Vrea s-o taie.

Şi se aruncă şi în uşa aceasta, care cedează uşor. În coridorul îngust şi întunecos dau de un tânăr musculos, cu părul strâns în coadă de cal. Ochii negri îi fixează uimiţi în timp ce îşi trage la repezeală un slip alb. Penisul, pe al cărui gland poartă un inel, e gol şi în erecţie.

– Ia ascultă, băi, ciuhapule, vrem doar să stăm de vorbă, degeaba ţi-ai sculat-o! strigă Waldemar în timp ce Suliman

Hajif, cu slipul îmbrăcat, se repede către uşa deschisă, de sticlă, care dă spre balconul dinspre curtea interioară. Prinde-l! mai apucă să strige Waldemar şi Per o ia la goană în urmărirea lui Suliman.

Acesta se aruncă peste balustrada care cedează sub greutatea lui, trăgându-i în jos corpul. Dedesubt, la patru metri, e curtea.

– Să nu cumva să cazi! urlă Per, făcând eforturi disperate să-l ţină pe balcon.

Dacă ajunge jos o să-şi frângă gâtul şi nu văd la ce i-ar folosi.

Mâna lui Waldemar prinde piciorul lui Suliman Hajif. Îl trag şi-l aduc sus, lungit pe burtă. Nu opune nici-o rezistenţă când Waldemar îi pune cătuşele şi îl trage pe parchetul alb.

– Ce e cu tot căcatul ăsta?

Per gâfâie, se sufocă şi îl loveşte pe Suliman Hajif peste spate.

– Vrem doar să stăm de vorbă.

– Nu doar..., mârâie Waldemar.

Deschide larg uşile dulapului din perete. Per se întoarce şi vede o grămadă de reviste. Pereţii sunt tapetaţi cu fotografii pornografice greţoase, cu femei legate.

De o parte, jucării sexuale bine aranjate: măşti, bice, centuri de castitate.

Şi, pe unul dintre rafturile de jos, tronând, un godemiche albastru, cu vopseaua scorojită.

42

Sala de interogatoriu numărul unu.

Plafonul gri-închis pare că stă să se prăbuşească peste pereţii întunecaţi. Pe o masă neagră este aşezat dictafonul. Zeke şi Malin sunt de o parte a mesei, Lollo Svensson, de cealaltă. E îmbrăcată într-un tricou alb cu inscripţia *Bitch Power*. Pe faţă şi în ochi i se poate citi sfidarea. Nu a solicitat nici măcar un avocat.

Malin încearcă să ghicească pe care latură ar putea să cedeze fortăreaţa, spunându-şi că, totuşi, încercarea pare imposibilă.

– Prin urmare, vă plac adolescentele?

Lollo Svensson o priveşte pe Malin adânc, în ochi, plină de ură. Nu pe mine mă urăşte, îşi zice Malin. Dacă am putea pătrunde în miezul acestei uri, poate că am da de criminal.

– Dar de ce fete atât de tinere?

Zeke se scarpină pe craniul ras şi întreabă:

– Nu doreaţi decât să aveţi grijă de ele?

– Şi-apoi ceva a luat-o razna cu Theresa şi Sofia, pe când Josefin a reuşit să scape. Aşa au stat lucrurile?

Lollo Svensson nu schiţează niciun gest. Buzele parcă i-ar fi lipite cu scotch.

– Doreaţi doar să le ajutaţi? Aveţi cumva un apartament special pentru asta? Sau o clădire anume, la fermă? Nathalie Falck la fermă venea. Şi Theresa la fel?

Lollo Svensson strânge pumnii.

Picături de sudoare îi apar pe frunte şi pe buze.

Cum de se poate înfuria cineva în asemenea hal?

Malin întreabă:

– Ce vă înfurie în halul ăsta, Louise? Ce aţi păţit?

– Nu cred că vă priveşte, doamnă comisar.

– Dar plângerea depusă de mama dumneavoastră, plângere care se găseşte în arhiva poliţiei? Tot nimic nu înseamnă? Vreţi să ne explicaţi ce s-a întâmplat?

– Nu, fiindcă mama a inventat totul.

Voce şuierătoare, unde nesigure imprimându-se pe banda dictafonului, benzi albe şi reci strângând inima lui Malin.

– Nu cumva le rupeţi labele iepurilor de la fermă? întreabă Zeke.

– Ce mai e şi cu întrebarea asta de handicapat? Cresc iepuri fiindcă ţin la ei.

– V-aţi dat întâlnire cu Theresa prin mail? Folosind adresa ei de pe Yahoo?

– Nu.

– Aţi lăsat vreun mesaj pe pagina de Facebook a Theresei?

– Nu mă pricep de niciun fel la porcăriile astea.

– Dumneavoastră sunteţi Lovelygirl?

– Am mai răspuns la întrebare.

– Nu vă enervaţi, spune Zeke. De câte ori aţi întreţinut raporturi sexuale cu Theresa Eckeved?

– Sunt suspectă de crimă?

– Prostituţia cu minore e deja dovedită. Nathalie Falck a declarat că a întreţinut raporturi sexuale cu dumneavoastră înainte de a fi împlinit cincisprezece ani. Ştim că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu Theresa Eckeved.

– Da, şi?

– Şi ce?

– Şi celelalte. Aţi descoperit vreo legătură între mine şi celelalte cazuri?

– Vă rog să ne răspundeţi la întrebări, o întrerupe Malin. Cum v-aţi cunoscut cu Sofia?

– Nu m-am întâlnit cu nici-o Sofia. Niciodată.

– Cu Theresa v-aţi folosit de un godemiche. De unul albastru?

Malin şi Zeke au aflat deja de dildoul albastru găsit în apartamentul lui Suliman Hajif. Sundsten şi Ekenberg îl

interoghează în sala numărul doi. Storcându-l hotărâţi, ca pe o lămâie. Cine ştie, poate că se încheie şi acest caz? Pesemne cei de la criminalistică, în frunte cu Karin, aplaudă descoperirea dildoului. Nu mai au nevoie să caute printre sutele de modele. Poate că adevărul este pe cale de iasă la iveală de cealaltă parte a peretelui întunecat şi deprimant.

Privirile lui Suliman Hajif sunt înfricoşate.

Acuma dârdâi de frică, băi, găinaţule, îi strigă Waldemar Eckenberg în gând. E şi normal, fiindcă numai binele nu ţi-l vreau.

– Va să zică, le-ai violat pe Theresa Eckeved şi pe Sofia Freden. Josefin a reuşit să scape. Asta ştim. Am dat şi de godemiche.

Vocea lui Per Stundsten e calmă şi îţi dă încredere.

– E mult mai bine să mărturiseşti. Te mai linişteşti şi tu.

– Şi ia zi, Suliman, o luai pe cârcă cu toate chestiile alea porno?

– N-am nici-o legătură cu tot căcatul ăsta. Vreau să-mi sun avocatul.

– Lasă că are el când să vină şi, pe urmă, avem dreptul la un prim interogatoriu fără prezenţa lui. Deci: ce ai făcut în noaptea de miercuri spre joi?

– V-am mai spus că am stat acasă seară de seară. E prea cald pentru ieşit la plimbare.

– Numai că nimeni nu o poate confirma, Suliman...

Bicepşii îi tresar sub tricoul prea strâmt.

– Şi cu chestiile alea porno ce e?

– Îmi plac. Care e treaba? Îmi place să le bag şi dildo- ul târfelor. Ce căcat?! Şi de trei ori am făcut-o şi tot m-au mai rugat...

– De unde l-ai cumpărat?

– Nu vă priveşte.

– L-ai dat în gât pe Behzad Karami. De ce?

– Fiindcă el e. Nu are cine să fie altcineva, doar el e în fiecare noapte pe afară. Bine, el ar putea fi...

– Din ce v-aţi certat?

– Nu e treaba ta, băi, fraiere!

Waldemar se ridică, se preface că se împiedică de ceva şi, în cădere, îl izbeşte pe Suliman Hajif cu capul de masă, spărgându-i nasul.

– Futu-i, da' rău mai alunecă pe-aici!...

Suliman Hajif urlă de durere, cu sângele curgându-i din nări.

Dintr-odată, în sala de interogatoriu numărul unu Louise Lollo Svensson o scuipă în faţă pe Malin, care rămâne calmă şi pur şi simplu îşi şterge obrazul.

Trebuie elaborată o strategie a interogatoriului.

Este un punct forte al anchetei, aşa că Malin continuă:

– Aşadar, tatăl dumneavoastră este un subiect sensibil, îmi pare rău, nu ştiam.

– Ce amestec mai are şi el?

După ultima întrebare a lui Malin, pare a-şi fi recăpătat stăpânirea de sine.

– Plângerea pe care am menţionat-o. Ceva probabil că s-a întâmplat. Nu cumva tatăl dumneavoastră v-a supus unor tratamente neplăcute?

– Spuneţi, a făcut-o? repetă şi Zeke, încercând să adopte un ton înţelegător, compătimitor.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Toată viaţa am încercat să depăşesc momentul...

Lollo Svensson e calmă, de parcă şi-ar fi descoperit o a doua personalitate.

– Atunci cu cine am putea vorbi?

– Duceţi-vă şi vorbiţi cu mama.

Malin îşi aminteşte cuvintele Vivekăi Crafoord.

Cheia se află în trecut.

– Unde o putem găsi?

Lollo le spune numele şi adresa.

– Chiar sunteţi obligaţi să faceţi asta?
– Trebuie să căutăm în toate direcţiile.
– Nu contest că m-am culcat cu fetele acelea. Dar am fost drăguţă cu ele. Blândă. Şi le-am mai dat şi bani. Mai mulţi decât ar fi putut spera.
– Doar nu-ţi închipui că o să înghiţim gogoşile astea? Câte dildouri albastre să fie în oraş?
Waldemar se aşază la loc, nu înainte de a fi apăsat capul lui Suliman Hajif de tăblia mesei.
Îndreptându-se spre scaunul lui, se vede în oglindă: un chip care pare să dispară, să îmbătrânească pe zi ce trece. Nu mai e vorba despre o mască. Ceea ce ar fi să fie în spatele acesteia şi-a pierdut de mult orice urmă de sentiment.
Violenţă. Sexualitate. Tot aia, nu?
Waldemar e conştient: violenţa l-a transformat.
Ştie că nu va mai fi în stare să se schimbe, orice-ar fi. Nu e genul care să suporte pălăvrăgeala terapeutică.
– Nu am nici-o legătură cu toată chestia.
Suliman Hajif se smiorcăie şi îşi apasă cu mâneca nasul pentru a opri sângele. Plânge de-a binelea.
– Sunt nevinovat.
Waldemar se apleacă spre dictafon.
– Încheiat interogatoriul lui Suliman Hajif. Ora 16:17.

Malin e la toaletă. Singură. Mai rămâne aşezată un moment.
Închide ochii şi se gândeşte.
Suliman Hajif va mai rămâne în arest până când cei de la laboratorul de criminalistică vor compara jucăria sexuală cu probele prelevate de la cele trei fete. Şi apoi? Douăzeci de ani de pârnaie într-un spital de psihiatrie? Sau întoarcerea acasă pentru a se uita în continuare la filme porno?

Lui Lollo Svensson îi dăduseră drumul. Nu aveau nici-o probă împotriva ei. Pe coridor, în faţa sălii de interogatoriu, Sven îi spusese:

– Există, totuşi, nişte limite. Nu putem merge mai departe cu ea. Trebuie însă pusă sub supraveghere.

– O să merg să vorbesc cu mama ei.

Sven ezitase:

– Chiar trebuie să speriem o bătrână numai fiindcă numele fiicei ei apare în cadrul unei anchete?

– Trebuie să ştim ce s-a întâmplat. S-ar putea să ne ducă un pas mai departe. Viveka Crafoord a zis că...

Sven se strâmbase, dar aprobase din cap.

– Bine. Zeke şi Malin, vă duceţi să îi interogaţi mama. Imediat. Să batem fierul cât e cald. Ca să vedem ce se ascunde sub el.

– Şi şedinţa de hipnoză? mai întrebase Malin. Întâlnirea e fixată pentru ora nouăsprezece.

– Nu poate fi decalată?

– Mai târziu s-ar putea să fie prea târziu...

– Ai dreptate.

– Ca să nu mai zic că, la miezul nopţii, trebuie să mă duc să îi iau pe Tove şi pe Jan de la aeroport.

Şi-ar fi dat salariul pe un an de zile pentru expresia de pe chipul lui Sven, într-atât părea acesta să se bucure pentru ea. Simţise cât îi lipseau ai ei.

Malin se ridică. Îşi trage fusta în jos. Se priveşte în oglindă. Albă ca varul, cu tot soarele de afară.

Tove şi Jan. Curând, foarte curând, veţi fi iarăşi acasă.

43

– Totul are un preţ.

Vocea Sveei Svensson e răguşită după atâţia ani de fumat. Ridurile i-au săpat adânc faţa, iar părul albit îi cade în şuviţe subţiri peste ochii verzi. Pare în egală măsură primitoare şi la pândă.

Apartamentul este situat la ultimul etaj al unui imobil înalt de pe strada Tanneforsvägen.

În living sunt îngrămădite mobile în varii stiluri, un fotoliu din anii cincizeci şi o canapea *Empire*, covoare *Wilton* şi reproduceri ale tablourilor lui Krouthen, bibelouri de porţelan şi o pendulă care tocmai bate de şase ori.

Prin fereastra livingului se zăreşte apa caldă a lacului Roxen şi aburii ridicându-se la orizont şi învăluind petecele de pământ într-o ceaţă uşoară.

Coloanele de fum din pădure se adună într-un nor negru, care nu mai ştie unde să o apuce atunci când vântul nu mai bate.

De parcă întreaga lume a încremenit, îşi zice Malin, în timp ce Svea repetă:

– Totul are un preţ. Dacă am învăţat ceva de la viaţă, atunci asta am învăţat.

Zeke şi Malin se afundă în fotoliile baroc.

Svea Svensson stă pe canapeaua din spatele măsuţei joase. Buzele i se mişcă încontinuu, cuvintele alcătuiesc o poveste care e de nădăjduit că nu a mai fost spusă niciodată, dar care, totuşi, îi este foarte familiară.

– Spuneţi-ne cum a fost copilăria Louisei, o îndeamnă Zeke.

– E important?

– Da, e important, confirmă Malin.

– Pot merge încă şi mai de mult. Înainte de a se naşte. Vreţi să aflaţi? De când eram eu mică. Bine?

– Cum doriţi, răspunde Zeke, şi cuvintele bătrânei îi ţâşnesc din gură de parcă numai acest prilej l-ar fi aşteptat.

– Aveam şapte ani când tata ne-a părăsit pe mine şi pe mama. Locuiam la ferma bunicului. Tata era comerciant şi, într-o zi, nu s-a mai întors acasă. Mama a aflat că şi-a găsit o altă femeie, la Soderkoping. Cu greu ne descurcam cu banii, aşa că mama a trebuit să se angajeze ca bucătăreasă la o fermă aflată la treizeci de kilometri depărtare, aproape de Kisa. Eu am rămas cu bunicii. A fost cea mai fericită perioadă din viaţa mea. Pe urmă mama a întâlnit un bărbat care avea un magazin de încălţăminte la Kisa şi locuia în apartamentul de deasupra acestuia, unde ne-am mutat şi eu cu mama. După doar trei nopţi a venit în camera mea pentru prima oară, îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri, mâinile lui reci au dat plapuma la o parte şi lucrurile s-au petrecut iar şi iar, până într-o noapte când mama a apărut în cadrul uşii, când el tocmai o făcea din nou, s-a uitat o clipă la noi şi apoi s-a dus mai departe, la toaletă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

I-o reproşez? Nu. Am fi putut pleca de acolo? Bunicul făcuse o criză cardiacă şi vânduse ferma. Aşa că diavolul acela şi-a continuat obiceiul până când am plecat de acasă, când aveam şaptesprezece ani. Am aterizat într-un restaurant din Motala şi pe urmă am cunoscut şi un bărbat.

Era tot comerciant, ca şi tata, dar vindea produse chimice şi m-a lăsat gravidă. Fata care s-a născut e Louise. Când a împlinit opt ani, bărbatul acela ne-a părăsit. Întâlnise o altă femeie, la Nässjo.

Câţiva ani, Louise şi cu mine am trăit singure. Apoi, ca şi mama la vremea ei, am cunoscut şi eu un alt bărbat, pe Sture Folkman. Era agricultor şi ne-a luat în casa lui de pe malul canalului, la Motala. Louise nu a spus nimic. Mereu m-am întrebat de ce nu mi-a spus ce se întâmplase.

Am stat acolo trei ani, până când am descoperit ce făcea el nopţile, în cine i se înfigeau mâinile reci, cu cine-şi folosea trupul. Unde să ne fi dus? Dar nu am închis ochii. I-

am dat în cap cu o tigaie şi am aşteptat, pe urmă, toată noaptea, eu şi Louise, să treacă vreun autobuz. Era o noapte de octombrie foarte friguroasă.

În sfârşit, în zori a apărut şi autobuzul. Mergea la Linköping. Din ziua respectivă nu am mai pus piciorul prin Motala şi nici nu l-am mai văzut pe dementul ăla. Primul meu bărbat, tatăl Louisei, s-a înecat la pescuit. Credeţi-mă, îmi fac reproşuri din cauza asta.

Mi-am părăsit copilul, fata mea... Nu trebuie niciodată să îi întorci spatele copilului tău, indiferent câtă durere eşti obligat să suporţi. Chiar dacă nu îmi dădeam eu atunci seama cum stau lucrurile, tot aia e.

Aşa... Şi am închiriat o cameră la un hotel de lângă gară.

Am depus plângere la poliţie, dar nu s-a putut face nimic. Nişte doamne drăguţe, de la asistenţa socială, au făcut în aşa fel încât am obţinut un apartament, un serviciu pentru mine la o cafenea, iar Louise s-a putut duce la şcoală. Numai că era prea târziu. De atunci nu am mai lăsat pe nimeni să ne treacă pragul casei.

– Sture Folkman mai trăieşte? întreabă Zeke.

– Da, mai trăieşte.

– Ştiţi şi unde?

– Cred că prin Finspäg, cu nevastă-sa. Au familia lor.

– Şi, mai departe?

Malin ghiceşte că mai urmează o poveste.

– Să le-ajute Dumnezeu.

Apoi tace, cu buzele lipite, de parcă lăsase să îi scape amintiri cât pentru o viaţă întreagă.

Slavenca Visnic zâmbeşte deschizând uşa apartamentului din Skäggetorp. Câteva minute mai târziu, Malin stă în living, cu un pahar de Fanta în faţă, încercând să formuleze întrebările. Prudenţa de data trecută, distanţa dintre ele par acum să se fi evaporat, rămânând numai respectul.

– Ce doriţi să ştiţi?

Pe Slavenca Visnic nu o surprinde vizita, ci e pur şi simplu curioasă să ştie ce aşteaptă Malin de la ea.

– La drept vorbind, nici eu nu ştiu prea bine. Aş vrea să vă rog să vă mai gândiţi încă puţin pentru a vedea dacă nu vă revine în memorie ceva care să aibă o cât de mică importanţă.

– Cum adică? Încerc să mă comport ca un bun cetăţean, să îmi fac afacerile să meargă şi cu asta basta.

Malin realizează în ce măsură vizita ei poate părea de-a dreptul prostească.

– Mă rog, păcat.

– Ok. Terminaţi-vă paharul de suc. Oricum trebuie să trec prin Glyttinge pentru reţeta zilei. Profit de fiecare dată pentru a face şi o baie. Abia pe la nouă şi jumătate curăţă bazinul şi, dacă înoţi mai pe margine, apa e curată încă.

– Înot? Acum? Chiar aveţi noroc. Trebuie să mă duc să îmi iau fata şi bărbatul de la aeroport.

Lui Malin îi pare rău pentru cuvintele care i-au scăpat fără să vrea. Slavenca îşi pierduse întreaga familie, dar privirile îi strălucesc tot calme şi pline de căldură.

– Aş vrea să vă arăt ceva.

Peste câteva minute sunt amândouă în faţa computerului, în dormitorul Slavencăi. Ecranul pâlpâie.

Slavenca Visnic deschisese zece documente care seamănă cu paginile unei cărţi pentru copii. Pe respectivele pagini lipise cele câteva fotografii care îi mai rămăseseră de la familia ei, însoţite de poveşti despre propria copilărie, despre copiii ei, despre scurta viaţă care le fusese dată.

În fotografii Slavenca este mai tânără, iar privirea îi e plină de speranţă şi de responsabilitate. Copiii pe care îi ţine pe genunchi sunt şi ei frumoşi şi bucălaţi. Are plete negre. Bărbatul ei are fruntea teşită, bărbia puternic conturată şi o expresie prietenoasă.

– Îmi face bine să scriu, explică Slavenca. Să încerc să îmi aduc aminte de viaţa mea din vremea când era frumoasă, plină de o iubire simplă.

– Într-adevăr frumos, murmură Malin.

– Credeţi că vremurile acelea se mai pot întoarce vreodată?

– Nu, nu cred. Dar într-o zi le veţi regăsi, totuşi. Iar iubirea lor e prezentă aici, în casă. O simt.

Slavenca Visnic închide computerul şi o însoţeşte pe Malin până la intrare.

– Conduceţi cu atenţie, doar cei pe care îi aşteptaţi doresc să vă vadă sănătoasă. Soţul şi fiica, vreau să zic.

– Suntem divorţaţi, recunoaşte Malin. De mai bine de zece ani.

Partea a treia

TREBUIE SĂ VII ÎNAINTE CA TOTUL SĂ SE TERMINE

(în drum către ultima sală)

Încă nu am terminat. Însă acum ştiu ce am de făcut.

Nimic nu poate împiedica nici această vară să pârjolească, nici iubirea noastră să se reîntoarcă.

Lumea, lumea noastră trebuie să fie pură şi liberă.

Trebuie să dispară pentru ca tu să poţi reveni.

Totul trebuie să fie alb. De un alb imaculat şi nevinovat.

Nimeni nu mă poate împiedica.

Nişte gheare au zgâriat rafturile, picioare de păianjen s-au plimbat pe chipul tău.

Acum îngerii mei de vară trebuie să se odihnească, în curând vor fi însoţiţi de dragostea cuiva care le va împărtăşi povestea. Aceeaşi dragoste pe care şi eu o voi primi în dar.

Voi mai căuta încă o fată. Care se va transforma în tine.

Totul trebuie să fie în ordine. Şi să nu facă rău. Curând, durerea se va termina.

44

Tove s-a întors acasă. E în camera ei, dormind sub un cearşaf proaspăt spălat. Malin îşi spune că totul este de parcă nici nu ar fi plecat, de parcă Indonezia, Bali nici nu ar fi existat vreodată.

Drumul în maşină, de la Nykoping, îl făcuseră fără a scoate vreun cuvânt, Tove dormea pe bancheta din spate şi între Malin şi Jan se instalase o eternă muţenie. O tăcere senină, dar care lăsa impresia de singurătate.

Mai scăpaseră, totuşi, câteva cuvinte.

– V-a plăcut?

– Incendiile sunt sub control?

– Unele locuri par un adevărat infern.

Jan urcase şi el, ducând valiza lui Tove, iar Malin îl invitase să bea un ceai, ceea ce, spre marea ei surpriză, bărbatul acceptase imediat, spunând că pentru a ajunge acasă poate comanda un taxi.

Tove adormise la loc mult înainte ca apa să fiarbă, aşa că băuseră ceaiul în bucătărie. Vocile unui bărbat şi unei femei certându-se ajungeau la ei din stradă şi, când s-a lăsat tăcerea, nu s-a mai auzit decât tic-tac-ul ceasului de la Ikea.

Era trei şi jumătate.

– Nu am fost niciodată buni de aşa ceva, spune Jan aşezând ceaşca goală în chiuvetă.

– Buni pentru ce?

Malin se aşază lângă el, cât mai aproape cu putinţă, dar nu foarte aproape, fiindcă nu vrea să îl facă să îşi ia tălpăşiţa.

– Pentru a ne certa.

Malin simte cum se înfurie, dar se controlează şi îşi regăseşte imediat calmul nostalgic.

– Uneori mi se pare că nici nu ne-am apucat de aşa ceva.

– Posibil.
– Cu siguranţă nici nu e rău să te mai cerţi din când în când.
– Crezi?
– Tu nu?
– Nu ştiu.
Malin îi vorbeşte despre cazul la care lucrează şi despre sentimentul ei de neputinţă.
– E ca şi cu focul, constată Jan. Nici cei care încearcă să îl stingă nu par a şti cum s-o facă.
Mai rămân un moment în picioare, în bucătărie, tăcuţi, apoi Jan iese în hol.
– Pot să chem un taxi de la telefonul tău?
– Sigur că da.
Jan ridică receptorul.
Malin vine lângă el şi, cât Jan formează numărul, îi spune:
– Dacă vrei, poţi să rămâi aici.
Jan ezită.
– Malin, prefer să dorm în patul meu decât pe canapeaua ta.
– Ştii că nu asta am vrut să spun.
– Ştii că nu se poate.
– Şi de ce nu se poate? Nu ai decât să intri în dormitor şi să te întinzi în pat. Punct.
– Nu e o idee bună. Unde-ajungem în felul ăsta? Oricum, totul e clar în ceea ce priveşte…
Malin îi pune arătătorul pe buze. Respiraţia lui caldă îi mângâie degetul.
E aproape lipit de ea.
– Ssst. Taci din gură. Nu ne-am putea preface că suntem împreună măcar pentru o singură noapte?
Jan o priveşte lung. Îl ia de mână şi îl trage spre dormitor. O urmează fără să mai ezite.
Dur sau blând. Pedeapsă ori recompensă. Dragostea fizică poate să fie şi una şi alta.

Pieptul lui Jan lipit de sânii ei, un picior înfăşurat în jurul celuilalt trup. A trecut multă vreme, dar tot îşi mai aminteşte senzaţia de a-i avea sexul în ea, modul în care o posedă, iar recunoaşterea aceasta o face să fie liniştită şi înfierbântată în acelaşi timp. Ştie ea cum trebuie să se mişte pentru a se simţi satisfăcută şi că nimeni altcineva nu o mai poate satisface astfel.

Să fie respiraţia ta sau a mea?

Malin închide ochii şi, când îi deschide din nou, observă că Jan i-a deschis şi el, de parcă ar fi vrut să se convingă că totul e real.

Şi iarăşi sunt tineri, mult prea tineri şi iarăşi membrana fină de cauciuc se sparge dând naştere lui Tove. Malin ţine privirea lipită de Jan şi tot pântecele i se răsuceşte şi i se înfierbântă într-un soi de durere mai plăcută decât toate cele pe care le-a simţit vreodată.

Odată cu trecerea anilor, corpul devine conştient de sine...

Şi uite că dormi alături de mine, draga mea Malin.

Sub lucirile palide ale zorilor, îi zăreşte buzele tremurând. Are un vis agitat.

O acoperă cu cearşaful.

Nu vor vorbi despre ceea ce s-a întâmplat nici mâine, nici altădată. Se vor preface că nu s-a întâmplat nimic.

La revedere, Malin.

După ce ia cheile maşinii lui Malin din dulapul de pe coridor, Jan iese din apartament şi coboară în stradă.

Deschide portbagajul şi scoate valiza. Se întoarce în apartament şi pune cheile la locul lor.

Începutul dimineţii este deja de o căldură excesivă, iar pietrele cenuşii ale bisericii vibrează în lumina slabă, albăstruie a soarelui care se ridică la orizont.

Efluviile de fum sunt abia perceptibile.

Se îndreaptă către cazarmă trăgând valiza după el.

Odată ajuns, sare direct în uniformă şi urcă în cel dintâi vehicul care se îndreaptă către zona incendiilor, pentru a-şi începe lupta cu flăcările.

Daniel Hogfeldt îl văzuse pe Jan, parc-aşa îl cheamă, fostul bărbat al lui Malin, ieşind din clădirea în care locuieşte aceasta. Pasul lui avea un ritm special.

În lumina aurorei, Daniel merge la redacţie. S-a trezit pe la miezul nopţii şi nu a mai putut adormi la loc.

Acum e la birou, gândindu-se încă o dată la felul în care păşea Jan. Mersul acela reflecta un soi de blândeţe, dar şi, în mod curios, de dragoste.

Nu m-aş putea pune niciodată cu el, îşi zice Daniel deschizând un nou document în computer şi aruncând la coş o grămadă de articole aranjate în mapa de plastic cu eticheta „Viol”.

Nu are chef să mai scrie nimic. Şi nici să stea aici, la birou.

Trebuie să regăsesc pasiunea, se gândeşte, să o redescopăr.

Or, pasiunea nu soseşte scriind articole despre istoria violurilor la Linköping. Altcineva însă ar reuşi. Malin, poate?

Malin care visează.

Un băiat stă în patul ei şi ţipă:

– Mami, mami, mami, ajută-mă să respir!

Ea urlă:

– Nu poţi respira?

Băiatul răspunde:

– Nu, ajută-mă, mami!

– Nu sunt mama ta.

– Sigur că eşti mama.

– Nu.

– Ajută-mă să respir.

– De ce?

– Fiindcă sunt fratele tău.
– Nu poţi să respiri?
– Nu. Trebuie să îmi explici cum să fac.
– Ce cald e pe-aici! Aşa a fost tot timpul?
Tove înghite un întreg castron de amestec de fulgi de ovăz cu iaurt. Malin stă în picioare lângă chiuvetă bându-şi a treia ceaşcă de cafea şi chinuindu-se să înghită o bucată de pâine.
– Da. O căldură care te omoară. La televizor au anunţat că e departe de a se încheia.
– Super! Atunci pot să mă duc la scăldat.
– Cu Markus?
– Cu el sau cu vreo prietenă.
– Trebuie să îmi spui cu cine te duci.
– Am dreptul să mă duc să mă scald cu cine vreau.
– Citeşte şi tu ziarul ca să înţelegi de ce prefer să ştiu.
Tove răsfoieşte numărul din *Corren*. Mai multe pagini sunt dedicate crimelor.
Tăcerea poliţiei, anunţă un titlu cu litere de-o şchioapă.
– Îţi vine să verşi! exclamă Tove fără a-şi întreba mama dacă este sau nu implicată în anchetă, fiindcă ştie foarte bine că altfel nu s-ar fi putut.
– Da, într-adevăr îţi vine să verşi, aprobă Malin. Am reuşit să arestăm pe cineva. Dar tot trebuie să fii atentă. Te rog să nu te plimbi de una singură. Şi să-mi spui pe unde vrei să te duci.
– Adică, seara?
– Tot timpul, Tove. Nu sunt foarte sigură că ucigaşul face diferenţa între zi şi noapte.
– Nu crezi că le cam exagerezi?
– Te rog să faci ce îţi cer. Crede-mă că ştiu un pic mai multe decât tine despre cazul ăsta.
Malin sesizează furia din propriul glas, agresivitatea acumulată după o vară lungă şi sufocantă, după care observă privirea uimită, speriată şi rănită a lui Tove.
– Iartă-mă, n-am vrut...

– Auzi, mami, chiar nu-mi pasă de ce-ai vrut ori n-ai vrut!

45

Pe drumul dintre Tjällmo şi Finspäng trec pe lângă limita incendiului.

E nouă şi jumătate. Au renunţat la şedinţa matinală, îşi vor expune rezultatele cu altă ocazie.

Malin se gândeşte la Jan, ştiind foarte bine că este deja în mijlocul fumului gros, încercând să ţină sub control flăcările, pentru a împiedica propagarea incendiului.

– E deja aici, nu?

Zeke ţine volanul cu o singură mână, având privirea fixată pe şosea în momentul în care se întâlnesc cu o maşină a pompierilor venind din direcţia opusă.

– N-a mai putut să aştepte.

– În sensul ăsta, chiar semănaţi voi doi, ştiai?

– În ce sens?

– Adică, în mai multe sensuri. Dar, înainte de orice, în relaţia pe care o aveţi cu serviciul. Ardeţi amândoi de dorinţa de a merge la muncă. Ai zice că e felul vostru de a fugi de realitate.

– Zeke, hai să zicem că nu am auzit nimic. Cum se descurcă Martin la antrenament?

– Foarte bine. E mort după pregătirea de rezistenţă.

– Ceva nou cu propunerile din Statele Unite?

– După câte se pare, agentul lui negociază cu mai multe cluburi. Totul se va hotărî după venirea bebeluşului pe lume.

Martin fusese selecţionat pentru prima oară la echipa naţională cu ocazia campionatului mondial care avusese loc în mai. Tatăl lui se dusese la Praga, la meci, după insistenţele repetate ale nevestei. Malin ştie că Zeke urăşte aproape la fel de mult călătoriile cu avionul ca şi hocheiul.

– Cu siguranţă va câştiga o groază de bani, spune Malin.

– Mdaaa... Dându-se pe gheaţă cu patinele şi lovind într-un amărât de puc.

– Fiindcă asta îi face pe oameni să se simtă bine, Zeke, îl contrazice Malin, gândindu-se la propriile ei visuri legate de viitorul lui Tove: sigur că o vedea doctor sau avocat, meserii onorabile, pe care toţi părinţii le doresc pentru copiii lor; sau scriitor, ţinând cont de pasiunea ei pentru lectură şi de compunerile care le taie respiraţia profesorilor.

– Hocheiul este un sport pentru mârţoage, mârâie Zeke. Şi acum, gata, nu mai vorbim despre asta. OK?

– Nu mai fi aşa de dur cu el.

– N-are decât să facă ce vrea, dar pe mine tot nu mă interesează sportul ăsta.

Drumul se afundă în pădure. În jurul lor totul e dezolant. Animalele au fugit de mult din cauza flăcărilor. După vreo cincizeci de minute, ajung în sfârşit la Finspäng.

Domeniul familiei De Geers. Oraşul tunurilor. Un oraş la pensie. Însă locul ideal pentru a-ţi creşte copiii. Şi pentru a te ascunde.

GPS-ul îi conduce în direcţia bună. Strada pe care locuieşte Sture Folkman este situată în spatele unei artere comerciale din centrul oraşului. La numărul 12 se găseşte un imobil de trei etaje la parterul căruia este adăpostită Uniunea Naţională a Persoanelor cu Handicap.

Parchează.

Uşa de la intrarea principală nu este încuiată. Finspäng e atât de mic încât codurile digitale de siguranţă sunt inutile. În timpul zilei, oamenii vin şi se duc de acasă după cum cred de cuviinţă.

Descoperă numele pe un panou mic, gri-verde, cu lista locatarilor.

– Aici stă, porcul, bombăne Zeke.

– Calmează-te. E doar un bătrân.

– Sigur că e bătrân. Numai că unele defecte rămân pe viaţă şi nu pot fi reparate.

– Căraţi-vă de-aici! le strigă o voce răguşită prin deschizătura cutiei poştale.

Glasul are ceva respingător, un fel de răutate evidentă. Este pentru întâia oară când Malin încearcă o astfel de experienţă. Pereţii roz ai casei scărilor par a deveni dintr-odată sângerii, apropiindu-se ameninţător de ei.

– N-am nevoie de nimic, aşa că: valea!

– Nu am venit să vindem nimic. Suntem de la poliţia din Linköping şi dorim să stăm de vorbă. Vă rugăm să deschideţi.

– N-auziţi să vă căraţi de-aici?!

– Deschideţi imediat! Dacă nu, spargem uşa.

Bărbatul dinăuntru simte, cu siguranţă, că nu sunt vorbe-n vânt. Cheia se învârte în broască şi uşa se întredeschide, lăsând să se vadă un bărbat înalt, slab şi gârbov. E anchilozat, cu siguranţă din cauza maladiei Parkinson.

În niciun caz n-a făcut-o el, îşi zice Malin. De altfel, nici nu îşi închipuiseră aşa ceva.

Cu nasul lung umbrind bărbia teşită, Sture Folkman îi priveşte drept în ochi cu ochii lui cenuşii şi reci. Cu toată canicula, poartă un pardesiu negru de gabardină, cămaşă sintetică albă şi vestă neagră de costum.

– Ce dracu' vreţi de la mine?

Malin îi priveşte mâinile. Degetele lungi şi albe, lipsite de sânge, atârnă ca nişte tentacule, gata să îşi caute drumul spre în sus, spre înăuntru.

În apartament se zăresc canapele îmbrăcate în catifea verde şi fotografii vechi, în alb-negru, reprezentând proprietăţi familiale vândute de multă vreme. Draperii grele, din catifea roşie, nu lasă lumina să pătrundă. Pe rafturi se aliniază manuale de chimie şi ediţia completă a unui dicţionar german.

– Nu am ce să vă spun, este primul lui răspuns după ce îi explică motivele vizitei.

Ceea ce nu îi împiedică să intre şi să se aşeze pe fotoliile din living.

Sture Folkman rămâne gânditor pe coridor. Îl aud târâindu-şi paşii până în bucătăria de o curăţenie maniacală. Malin o observase în trecere. Nişte cuţite demodate, cu mânere de bachelită, erau aşezate într-un suport, alături de chiuvetă.

Apoi îşi face apariţia.

– Plecaţi!

– Doar după ce ne răspundeţi la întrebări.

– Haide, luaţi-o din loc! Întoarceţi-vă la voi, la Linköping. Sigur de acolo veniţi. Blestemat oraş. Am fost eu la spital, la dobitocii ăia, luna trecută. Ce urolog cretin!...

Se lasă să cadă pe un scaun, lângă etajera cu cărţi.

– N-am avut niciodată de-a face cu sticleţii.

– Însă ar fi trebuit.

– De ce?

– Fiindcă aţi abuzat în mai multe rânduri de Louise Svensson. Nu încercaţi să negaţi, ştim totul.

– Eu...

– Şi cu siguranţă nu v-aţi abţinut să faceţi acelaşi lucru şi cu noua dumneavoastră familie. Sau mă înşel?... Unde sunt în acest moment?

– Soţia mi-a murit acum patru ani din cauza unei tumori cerebrale.

– Şi cele două fete?

– Ce vreţi de la ele?

– Răspundeţi la întrebare.

– Sunt departe. Tocmai în Australia.

– Acolo locuiesc?

Sture Folkman tace.

– Ce ştiţi despre uciderea fetelor din Linköping?

– Trebuie să ştiu ceva?

– Credeţi că Louise poate avea vreo legătură?

– Louise? N-am mai vorbit de cel puţin douăzeci de ani.

Sture Folkman îşi încrucişează braţele, şi le adulmecă, apoi îşi lasă palmele să cadă pe pantalonii negri.

– Mai aveţi şi alte crime pe conştiinţă?

Tonul lui Zeke indică faptul că mai are puţin până să îşi iasă din pepeni. În curând, chiar va deveni brutal.

– Eei? Da sau nu?!

– Zeke!

Sture Folkman întinde mâinile spre ei cu degetele albe încrucişate ca un grilaj de protecţie.

– Ce doriţi, de fapt? Ce aşteptaţi de la mine?

În drum spre maşină, Malin se uită la Zeke, care încearcă să scape de furie şi de dispreţ. Acesta îi aruncă cheile:

– Condu tu.

Ies din Finspäng cu Malin la volan. În sfârşit, Zeke spune ceva:

– În orice caz, moşul ăsta imbecil a nimerit-o la fix. Păi, chiar aşa: ce-am vrut de la el?

– Zeke, asta se cheamă urmărirea pistei. Nu o facem în mod normal? Te uiţi înapoi pentru a putea merge înainte.

– Totuşi... Toată treaba asta pare în asemenea hal aberantă, că te-apucă disperarea...

Malin nu răspunde. E atentă la drum şi se întreabă ce poate să fie în sufletul cuiva care a suportat vizitele nocturne ale degetelor acelea albe, exact în cursul anilor când se construieşte încrederea în ceilalţi.

Ajungi neîncrezător, temător şi convins că toţi cei din preajmă îţi vor răul.

Nu mai poţi să te legi de cineva. Ducând o viaţă ca o odisee. Şi tot ceea ce poate ţine de cunoaşterea de sine e risipit în vânt.

46

La Sturefors, apa străluceşte în lumina după-amiezii care stă să se sfârşească.

Lui Waldemar Ekenberg i se lipeşte haina de piele stând transpirat tot sub stejar, în spatele cordonului de siguranţă.

Arma din toc îi arde pieptul, fiindcă nici măcar metalul ascuns sub stofă nu reuşeşte să rămână rece.

Suliman Hajif e în picioare, lângă groapa care a servit drept mormânt Theresei Eckeved. E îmbrăcat în blugi şi tricou alb. Pentru deplasare a avut voie să renunţe la ţinuta de arestat. Mâinile îi sunt prinse în cătuşe, la spate, ca să nu-i treacă prin cap vreun gând aiurea.

S-au întors şi scăldătorii.

La sosire, oamenii din preajmă se uitaseră câteva momente la poliţişti, apoi se întorseseră pe prosoapele lor de plajă. Îşi spuseseră, fără îndoială, că motivaţia apariţiei era atât de înspăimântătoare, încât ar fi putut strica minunata zi de vară:

Acolo au găsit fata. Uite şi poliţia. Acolo s-a întâmplat totul. Câţi ani să fi avut? Paisprezece. Crima verii. Sus, lângă stejar, acolo s-a întâmplat.

Doar doi băieţi în costume de baie asemănătoare stau lângă cordonul de securizare pentru a asista la spectacol. Chioşcul este închis, altfel băieţii ar fi avut şi câte o îngheţată în mână.

– Plecaţi de-aici!

Per Sundsten încearcă să o spună pe ton autoritar.

Sven Sjoman fusese mai degrabă sceptic când aflase de ideea de a aduce suspectul la locul crimei, în speranţa că va ceda nervos şi va trece la mărturisiri.

– Oricum, trebuie să fie şi avocatul lui prezent.

– Mi se rupe de avocat. Numai de asta nu mai avem timp, răspunde Waldemar. Fetele, Sjoman, gândeşte-te la fete!

– Ok. Dar să rămâneţi calmi.

Stând la birou, cu figura crispată, Zeke are aceleaşi dubii, conştient de abuz.

Dispăreţi!

Privirea lui Waldemar se înfige în a băieţilor până când aceştia bat în retragere şi o şterg cu coada-ntre picioare spre plajă.

– Şi, ia zi, aici ai îngropat-o, da? Tot aici i-ai şi luat gâtul?

Suliman Hajif scutură din cap şi şopteşte:

– Ar trebui să fie şi avocatul meu aici.

– Am încercat să dăm de el, îi răspunde Waldemar, dar n-a răspuns. Pesemne că i se rupe-n paişpe de mutra ta.

– Mai bine-ai goli odată sacul, spune şi Per. O să-ţi facă bine. Oricum, cei de la tehnic vor apărea rapid cu răspunsul. Aşa că tot vom avea dovada că le-ai violat cu dildoul ăla.

Suliman Hajif scutură iarăşi din cap.

Waldemar face un pas înainte, îl prinde de ceafă ca-n cleşte, dar în aşa fel încât, de departe, pare un gest frăţesc.

– Cât mai ai de gând să faci pe mutul?

Un geamăt, nu însă şi cuvinte.

– Haide la locul crimei, zice Waldemar, trăgându-l pe Suliman Hajif după el.

Malin primeşte apelul trecând prin faţa ieşirii din zona Tornby. În pofida tonului formal, vocea lui Karin Johannison e surescitată.

– E aceeaşi vopsea. Vopseaua de pe jucăria sexuală a lui Suliman Hajif corespunde eşantioanelor prelevate de la fete.

– Deci este acelaşi godemiche?

– Greu de spus. În orice caz, e acelaşi model. Chiar dacă resturile găsite ar fi aceleaşi cu cele lipsă de pe obiectul de

la Suliman Hajif, tot nu există nici-o modalitate de a o dovedi.

Malin simte un nod în stomac.

Asemănarea particulelor de vopsea e un noroc. Dar cum ar fi probabilitatea de a-şi face apariţia două dildo- uri, provenind de la acelaşi fabricant, în cursul aceleiaşi anchete?

– Pe obiect mai sunt şi alte urme?

– Nu. Regret, Malin, dar nu am mai găsit şi alte indicii.

Aceeaşi jucărie sexuală.

Sunt în drum spre cabinetul Vivekăi Crafoord, în vederea şedinţei de hipnoză.

Care, chiar să fie necesară?

– Mulţumesc, Karin. Îl informezi tu şi pe Sven Sjoman?

– Bineînţeles. Imediat.

– Deci, acelaşi godemiche? Bun, ştim că este vorba despre acelaşi fabricant. Dar măcar asta e clar, nu?

Waldemar conduce nervos Saab-ul albastru. Sundsten şi Suliman Hajif sunt pe bancheta din spate. Tocmai trecuseră prin faţa micului paradis de la Sturefors. Pe pista pentru biciclişti, de lângă şosea, un cuplu de pensionari se plimbă hurducăindu-se pe un tandem strălucitor, nou-nouţ.

– E cu noi. Acum ne întoarcem. Nu, nimic. Niciun cuvânt.

Telefon închis.

Fără a-şi lua mâinile de pe volan, Waldemar se întoarce şi zice ameninţător:

– Băi, rahat de ciuhap, eşti terminat!

Pătrund în pădure. Per ştie ce urmează. Nu vrea, dar lasă lucrurile să meargă de la sine.

Reacţia lui Zeke la telefonul lui Karin:

– Atunci lăsăm baltă povestea cu hipnoza? S-ar zice că de acum totul e limpede ca apa de izvor. Nu mai avem nevoie decât de mărturisire.

– Nu e deloc limpede ca apa de izvor, răspunde Malin fără a-şi lua ochi de la drum. Şedinţa de hipnoză va avea loc

după cum am prevăzut. Cu siguranţă Josefin este deja la cabinet împreună cu Viveka. În cel mai bun caz, aşa vom avea un martor. Nu contează ce va spune, putem astfel să obţinem informaţii preţioase. Nu eşti de acord?

Zeke clatină din cap.

– Vreau să se termine totul odată, răspunde acesta. Vreau ca mâine dimineaţă oamenii să poată citi în *Corren* că monstrul a fost legat şi că îşi pot lăsa din nou fetele să se joace liniştite, fără nici-o teamă.

Tove. Nu cumva şi mie mi-e teamă?

Nu. Ba da.

– O să vină şi asta, Zeke. Practic, cazul e încheiat. Trebuie doar să mai legăm sacul la gură.

Waldemar Ekenberg strânge pumnul şi îl trimite direct sub coastele lui Suliman Hajif, acolo unde durerea este cea mai vie, iar lovitura nu lasă urme.

Suliman se prăbuşeşte.

Per Stundsten joacă rolul poliţistului cel bun şi îl ajută să se ridice. Însă numai pentru a-i permite să mai primească un pumn.

Tânărul tot nu vrea să vorbească.

Niciun cuvânt, doar un geamăt şi apoi rămâne întins pe jos, apărându-şi faţa cu mâinile în mijlocul pădurii tăcute.

Muşchiul alcătuieşte un covor galben şi uscat, copacii şi-au pierdut clorofila, dar în inima lor viaţa pulsează, cerând ploaie.

– Le-ai violat şi le-ai omorât pe Theresa Eckeved şi pe Sofia Freden. Aşa e? Şi tot tu ai violat-o şi pe Josefin Davidsson, nu? Porc ordinar! Te omor cu mâinile mele dacă nu-ţi dai drumul la gură!

Simte, probabil, că Ekenberg nu glumeşte.

Suliman Hajif încearcă să se ridice, dar picioarele refuză să îl mai asculte, se clatină şi Per poate citi groaza în ochii lui.

Waldemar scoate pistolul din toc. Se apleacă spre Suliman Hajif şi îi apasă ţeava de spate.

– Treaba e simplă. O să pretindem că ai încercat să fugi şi că am fost obligaţi să tragem pentru a te opri. Un dublu criminal combinat cu un violator. Nimeni nu va avea nici-o îndoială. Ba chiar toată lumea ne va fi recunoscătoare.

Per ezită.

– Ridică-te! urlă Waldemar în timp ce Suliman Hajif se târăşte, încercând să se ridice şi ţipând:

– Nu pot să mărturisesc un lucru pe care nu l-am făcut!

Pistolul este acum lipit de tâmpla lui.

– Să nu dea dracu' să-ncerci s-o tai!

Per intervine, îl loveşte peste mână pe Waldemar şi-i ia arma.

– Ce pizda mă-sii faci?

– Ajunge. Pricepi? Ajunge!

O pală de vânt trece printre crengile arborilor şi o mie de frunze galbene se desprind ca o ploaie de aur căzând deasupra luminişului.

– Am cumpărat godemicheul de la Stene, de la magazinul Blue Rose! strigă Suliman Hajif. Mi-a zis că a mai vândut nu ştiu câte duzini. De unde ştiţi că exact al meu a fost?

– Ce căcat! şuieră Waldemar, iar Per îi răspunde în gând: Waldemar, tu ai zis-o! Cum dracu' nu s-a dus nimeni până la singurul sex-shop din oraş ca să afle ce şi cum cu dildourile vândute? Să-mi bag picioarele în el de Internet! Păi ce e aşa de greu de crezut că oamenii tot de la magazin îşi iau ce-au nevoie pe-acasă?!

Per îi pune o mână lui Waldemar pe braţ.

– Haide, linişteşte-te. E o vară nebună. Şi din toate părţile vin numai presiuni. Câteodată exact ce ai sub nas nu apuci să vezi...

După un sfert de ceas, Waldemar e în faţa tejghelei de la *Blue Rose*, de pe Djurgårdsgatan, sex-shop existent în oraş

de ani de zile. Pe faţa flască şi cu barbă rară a lui Stene apare un zâmbet larg.

– Un godemiche albastru?

Stene se îndreaptă către un raft din fundul magazinului şi se întoarce cu o cutie multicoloră. Obiectul albastru dinăuntru este pe jumătate ascuns de o reclamă ţipătoare: *Hard and horny!*

– Chestia asta se vinde ca pâinea caldă. Am vândut cel puţin vreo patruzeci în ultimele optsprezece luni.

– Aveţi o listă a clienţilor?

– Nu. Ce idee! Niciodată n-am avut aşa ceva. Pentru mine discreţia este o chestiune de onoare. Şi-apoi, mai am şi o extrem de proastă memorie a figurilor.

– Folosiţi cărţi de credit?

– Mizerabila aia de bancă mi-ar reţine şapte la sută. Aşa că aici se fac numai plăţi cash.

Malin opreşte în parcarea de la biserica Filadelfio, ignorând cu bună ştiinţă parcometrul. Traversează strada Drottningsgatan încercând să îşi amuţească stomacurile şi dorinţa de a face o incursiune pe la McDonald's înainte de a intra în cabinetul psihanalistei.

Sună la uşa cu numărul doisprezece şi Viveka Crafoord le deschide. În sala de aşteptare, Josefin Davidsson este aşezată pe canapea, alături de mama ei.

Viveka stă în fotoliul de piele din spatele biroului, luminată de soarele care intră pe fereastra dinspre strada Drottningsgatan. O lumină stranie şi misterioasă, îşi spune Malin.

– Să începem, cere energic Josefin. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat.

Nu eşti singura, îi răspunde Malin în gând.

47

Amintirea violenţei este pe undeva prin tine, Josefin.

Sinapsele se vor lega între ele şi-ţi vei putea aduce aminte. Dar chiar ţi-o doreşti?

Noi ne amintim. Putem vedea ce ni s-a întâmplat şi cum am dispărut.

Sofia şi cu mine suntem împreună. Poate că ne aflăm într-un loc minunat, între conştient şi inconştient? Numai nu în locul acela pe care oamenii îl numesc viaţă.

Putem ghici cine am fost cu adevărat, spaţiul nostru poate lua orice culoare dorim şi putem fi ceea ce vrem.

Acum suntem cu tine, Josefin, în cabinetul psihanalistei.

Avem nevoie de amintirile tale.

Nu contează cum arată adevărul care va ieşi la lumină, avem nevoie de el pentru a ne regăsi liniştea, pentru a nu ne mai fi teamă de întuneric.

Nu-ţi fie frică, nu sunt decât nişte amintiri.

Sigur, într-un fel ne folosim de viaţa ta.

Însă, ţine minte, Josefin, noi, îngerii de vară, nu avem nimic în afară de noi înşine.

Pendulul se mişcă în faţa ochilor mei.

Perdelele, cărţile îmbrăcate în piele de pe rafturi, gravurile reprezentând peisaje - întreaga încăpere este decorată în cel mai pur stil englezesc.

Iar ea mişcă încontinuu pendulul. Nu aşa se procedează în filme?

Miroase a închis pe aici. Nu ar fi putut să aerisească? Sau să dea cu ceva parfum de ambient.

Canapeaua asta ciudată e confortabilă, îşi zice Josefin, încercând să se concentreze asupra pendulului, numai că gândurile nu încetează să-i alunece în altă parte, privirea trecându-i rapid de la o persoană la alta.

Poliţista stă în picioare, în spatele psihanalistei.

Ce-o fi sperând?

Mă priveşte fix. Ia nu mai trage cu ochiul la mine! Te pomeneşti că mi-a citit gândurile, fiindcă uite-o cum întoarce capul.

Chelul stă pe scaunul negru din faţa ferestrei. Calm, dar te intimidează. Şi mai e şi mama, care-şi face sânge rău. Nu mi-e frică. Nu mai sunt un bebeluş, trebuie să priceapă şi ea odată şi-odată.

Şi psihanalista asta.

Îi citesc iritarea în privire. S-a prins că mă gândesc la altceva.

– Priveşte pendulul şi ascultă-mi vocea.

Păi, de ce, ai spus ceva?

– O să-ncerc.

Şi psihanalista zice:

– Respiră profund.

Şi-aşa fac.

– Urmăreşte mişcările pendulului.

Le urmăresc.

– Simţi cum eşti gata să-ţi iei zborul.

Şi simt că sunt gata să-mi iau zborul.

Pleoapele îmi sunt grele şi se închid. Totul este întunecat şi, în acelaşi timp, limpede. Unde-oi fi?

În sfârşit, îşi zice Malin observând că Josefin Davidsson alunecă în ea însăşi şi reacţionează la comenzile Vivekăi Crafoord.

Notase întrebările pe o hârtie, după ce Viveka îi explicase că numai ea va vorbi, altfel lucrurile putând să fie dificile. Mai mult, nu va fi vorba despre o conversaţie ca în starea de veghe, ci de o suită de imagini şi de cuvinte.

Viveka lasă pendulul pe birou.

Zgomotul circulaţiei de pe strada Drottningsgata umple încăperea.

Suntem auziţi toţi cinci, se gândeşte Malin, care simte că ei, cei din cameră, sunt pe cale de a forma o singură

persoană. Chipul lui Zeke e lipsit de expresivitate. Malin ştie bine cât de sceptic este în legătură cu rezultatele şedinţei de hipnoză, chiar dacă nu îndrăzneşte să o spună cu voce tare.

Viveka ia foaia de hârtie pe care sunt notate întrebările.

– Josefin, mă auzi? Aş vrea să îţi pun câteva întrebări. Vrei să îmi răspunzi?

O încăpere albă, lipsită de rezonanţă şi o voce străină, propria mea voce.

– Întrebaţi-mă.

– Atunci voi începe să îţi pun întrebări.

– Sunt obosită, mai bine-aş dormi.

– Trädårgsforeningen, parcul municipal, spune vocea străină în timp ce o lumină limpede şi pură intră printr-o gaură din perete, pe când fereastra se întunecă şi dispare.

– Acolo m-am trezit.

– Ce s-a întâmplat înainte de a te trezi?

– Am dormit. Şi înainte să dorm am fost la cinema.

Acum lumina dispare, încăperea devine cenuşie şi o siluetă neagră înaintează către mine. Ar putea fi un lup sau un câine, un iepure sau un om, dar ce fiinţă omenească se deplasează în patru labe?

– Iese câinele?

– Te-a adormit un câine?

– Acum a plecat.

– Cine te-a adormit?

– Mami.

Camera este din nou albă şi sunt singură. De tavan sunt prinse nişte rafturi ca nişte lămpi enorme. Mă văd dormind acolo, simt câteva palme bătându-mă pe spate şi miroase a piscină.

– Mâini.

– Ele te-au adormit?

– Da.

– Mâini de bărbat sau de femeie?

– Nu ştiu.

– Îţi mai aminteşti cum a început seara?

Pereţii încăperii au dispărut şi mă văd mergând pe bicicletă. Pe jos e asfaltat şi trec printr-o pădurice, aceea de la Rydskogen, pentru a ajunge în oraş. Nu ştiu de ce o iau pe drumul acesta. Chiar aşa: de ce?

– Am fost în pădure.

– În care pădure?

– Într-una rea. De ce?

Şi mereu vocea aceea iritantă, de femeie mai bătrână decât aproape toţi oamenii.

– De ce era rea pădurea?

– Fiindcă mă pândea cineva.

– Ce era în pădure?

– Ceva.

– În care pădure?

Ceva puternic mă trage în jos. Acum nu mai sunt decât eu şi mă culc şi mă scoală zgomotul unui motor de maşină.

– După, eram într-o maşină.

– Unde te duceai?

– Către rafturile mari, prinse de tavan.

– Era un antrepozit?

Corpul mi-e întins pe o platformă pentru mărfuri, sunt legată şi arde, şi pute. Ce face cu mine? Dinţii îi sunt sclipitori, mă taie şi mă doare tot corpul. Nu mă mai strivi! Nu mă mai strivi!

Nu mă mai strivi, GATA, MĂ ZDROBEŞTI, GATA, GATA!!

Vocea străină:

– Nu te speria, aici eşti în siguranţă, de acum poţi să te trezeşti.

Mă întorc în sala albă, silueta neagră se îndepărtează şi fug cât pot de repede afară, nu mai ştiu de mine şi mă scol într-un pavilion, e dimineaţă şi mă trezeşte un om bun, deşi, de fapt, nu dorm. Dar chiar să fie un om bun?

– Am scăpat, m-am trezit, dar nu am văzut nimic.

– Cine te-a găsit în parc?

– Poate un om. Dar chiar om să fi fost?

– Acum te poţi trezi. Hai, trezeşte-te.

Întuneric.

Deschid ochii.

Poliţista, sticletele şi psihanalista. Şi toţi au ceva în comun: par tulburaţi.

Josefin şi mama sa părăsesc cabinetul. Zeke s-a aşezat comod pe canapea şi ai zice că e gata să înceapă terapia.

Viveka s-a aşezat la birou şi Malin a rămas lângă fereastră. Se uită la maşinile de afară şi pare că se evaporă în lumina mată.

– Ei bine, de acum ştim mai mult, remarcă Zeke. În fine, puţin mai mult.

– Dacă am înţeles bine, începe Malin, a fost atacată în pădure, apoi a fost dusă la un antrepozit unde a fost violată până când a reuşit să fugă, iar fuga a adus-o în parc.

– Cu siguranţă, în pădure a fost adormită, intervine Viveka.

– Nu a spus însă nimic despre agresor, adaugă Zeke.

– Niciun cuvânt, confirmă Malin.

– Îmi pare rău, spune Viveka, însă interogatoriile sub hipnoză rareori aduc date concrete. Conştientul nu vrea să îşi amintească lucrurile îngrozitoare.

– Ai făcut tot ce ai putut, o linişteşte Malin.

– Să mai încercăm o dată? Peste câteva zile?

Expresia lui Zeke e complet schimbată şi pare a fi căpătat încredere în metodă.

– Cred că ar fi inutil, răspunde Viveka. Memoria este întreruptă de un sistem de autoprotecţie. Care s-a închis ermetic.

Malin se simte obosită, epuizată. S-ar bucura să se poată întoarce lângă Tove şi ancheta să aibă rezultatele dorite.

Indiferent care ar fi acestea.

48

Ceasul de perete din sala de şedinţe arată ora 18:15 şi secundarul se învârte cu frenezie, dar fără greş, trei sute şaizeci de grade.

Întreaga echipă este adunată în jurul mesei. Cu toţii sunt obosiţi, feţele strălucesc de transpiraţie, hainele sunt şifonate şi cu urme de praf.

Şedinţa începe.

Malin dă raportul în legătură cu Svea Svensson, Sture Folkman şi hipnotizarea Josefinei Davidsson. Cei de la criminalistică nu găsiseră nimic în apartamentul lui Suliman Hajif, cu excepţia filmelor porno de pe computer. Nimic însă legat de cele două crime.

Magazinul *Blue Rose* vânduse douăzeci şi patru de dildouri şi unul dintre anchetatorii de sprijin descoperise mai multe site-uri Internet care plasau acelaşi model. Aşadar, în privinţa lui Suliman Hajif erau în impas, în absenţa unor noi probe sau mărturii.

– Cum de nu ne-am interesat până acum la Blue Rose?

– Pur şi simplu am plecat de la ideea că asemenea lucruri nu se vând decât pe Internet, răspunde Malin. Pe canicula asta niciunul dintre creierele noastre moleşite nu s-a gândit şi la amărâtul ăla de butic.

– În orice anchetă se mai fac şi greşeli, intervine Sjoman pentru a nu lăsa să se dramatizeze detaliul. Dar astfel am dat prea mult de treabă celor de la criminalistică. Nu există niciun mijloc de a depista clienţii de la Blue Rose. Sigur că am putea face cumva pentru a-i convinge să ia legătura cu noi, dar tot nu ne va folosi la ceva. Nimeni nu se va declara utilizator de godemiche. Cred că suntem cu toţii de acord, nu? Mai avem speranţe să obţinem ceva din partea lui Hajif?

– Tot ce se poate spune este că nu are alibi.

Malin simte sastiseala din glasul lui Waldemar Ekenberg, care nu se gândeşte decât la casa de la Mjolby şi la micul lui pirat pe care ar vrea să-l mai necăjească cu câte o glumă.

O asistentă, Aronsson, în urma ordinelor lui Malin, întreprinsese o cercetare aprofundată a antecedentelor lui Sture Folkman. Scormonind prin arhive, descoperise că una dintre cele două fete pe care le avusese din căsătoria cu Gudrun Stromholm, Elisabeth, se sinucisese la şaptesprezece ani. În urma autopsiei, cauza morţii se relevase clară, lipsită de echivoc: Elisabeth Folkman se spânzurase. Cauza: necunoscută.

Studiase şi dosarul de la poliţia din Nässjo privind moartea tatălui Louisei Svensson. Corpul îi fusese pescuit din râul Ryssbysjo cu o rană la cap. Cu siguranţă Gunnar Svensson căzuse în ambarcaţiune şi se lovise cu capul de bastingaj, apoi alunecase mai departe, peste bord. Pe bastingaj fuseseră descoperite urme de sânge.

Sven anunţă că reprezentanţii Yahoo le oferiseră, până la urmă, parola Theresei, dar singura corespondenţă care fusese găsită erau mailurile de la Lovelygirl care, după toate aparenţele, era Louise Svensson. Apărea citată şi ferma ei. Conform mailurilor, nici-o întâlnire nu fusese prevăzută pentru momentul în care se comisese crima. De la Facebook tot nu se primise vreun răspuns.

Louise ţinea neapărat să îşi ascundă micul secret. Tot mai spera să se strecoare cumva. Şi când a fost descoperită, tot a mai încercat să se apere.

O fiinţă solitară, trăind în pădure. Putea foarte bine să fie vorba despre un pervers.

Sven adaugă că un expert de la Stockholm este pe cale să alcătuiască profilul psihologic al criminalului, dar va lua mult timp fiindcă întreg departamentul e în vacanţă, iar psihologul de serviciu se îmbolnăvise.

– Plăpânzi mai sunt şi psihologii ăştia, zice Waldemar.

Malin îşi aminteşte ce îi spusese Viveka despre profilul criminalului, dar preferă să păstreze ideile doar pentru ea. Nu sunt decât pure speculaţii, bazate pe prea puţine fapte.

– Cu toate acestea, trebuie să urmăriţi în continuare toate pistele pe care le avem, anunţă Sven. Încercaţi să formulaţi ipoteze noi. Puneţi-vă la treabă materia cenuşie. Ekenberg, Sundsten, interogaţi toţi delincvenţii sexual de care puteţi da.

Karim Akbar stă lângă Sven şi pare neliniştit. Ştie că va fi nevoit să facă din nou faţă presei şi că vor exploda noi întrebări la care nu va putea oferi răspunsuri convingătoare. Conferinţa de presă e programată pentru ora şapte.

Când să iasă din sală, Karim o roagă pe Malin să mai rămână puţin la locul ei.

– Nici nu-ţi poţi da seama ce chef am să mă întorc la Vastervik şi să fac o baie.

O fi vrând să-mi povestească ce a făcut în vacanţă? se întreabă Malin.

– Vrei să îmi spui ceva anume?

– Da. Aş vrea să vii şi tu la conferinţa de presă.

– La conferinţa de presă? Chiar nu ştii cât detest chestiile astea?

– Malin, e un ordin. Dacă tot nu le pot oferi nici-o informaţie nouă, cel puţin să le arăt cea mai frumoasă figură a poliţiei din Linköping.

Malin e pe punctul de a exploda, fără a se putea împiedica să se simtă, totodată, flatată.

– Acum, serios vorbind, nu vreau să mai dau încă o dată ochii cu ei fără să am nimic să le spun. Aşa că ar fi mai bine să vii şi tu cu mine. Poate s-ar mai calma...

– Deci nici n-ai stat să te gândeşti când ai zis chestia aia cu frumuseţea mea?

Karim zâmbeşte.

– Uită-te şi tu-n oglindă...

– N-am putea să le zicem ceva despre godemiche?

– Ce, adică? Faptul că este vorba despre acelaşi fabricant?

– Da.

– Nu. Asta ar însemna să li-l arunc în colţi pe Suliman Hajif şi nu cred c-o merită. Ai citit şi tu ziarele. Deja tonul este exagerat.

Peste tot apăruseră fotografii ale lui Hajif cu cearcăne negre sub ochi. Şi comentarii de genul: *A fost arestat criminalul? Groază în Linköping.*

Cea mai frumoasă figură? Chiar atât de departe să fi avansat în vara asta încât să ajung să fac pe manechinul în faţa fotografilor?

Douăzeci de minute mai târziu, Malin şi Karim intră în holul unde îi aşteaptă jurnaliştii. Postul naţional STV

este singura televiziune prezentă, în schimb sunt reprezentanţii mai multor posturi de radio, vreo zece jurnalişti de la presa scrisă şi doi fotografi, cu siguranţă de la *Corren* şi *TT*. Acum câteva zile erau de două ori mai mulţi. Cu cât ancheta este mai lungă, cu atât presa este mai puţin interesată.

– Avem mai multe piste, începe Karim.

Blitzurile pârâie, iar el continuă:

– Suntem pe punctul de a afla adevărul, dar, din păcate, nu vă pot spune mai mult de atât.

– Nici dumneavoastră, doamnă Fors, nu ne puteţi spune mai mult?

Încă un clic. Încă un flash. Malin clipeşte.

Daniel. Nu îl observase, probabil sosise mai târziu.

– Nu.

– Nimic?

Malin se uită la grupul de reporteri cu ochii lacomi, curioşi şi sătui totodată, ca şi ai ei şi, înainte să îşi dea seama ce face, cuvintele îi scapă din gură:

– Am contactat un psiholog care va stabili profilul psihologic al criminalului. Probabil că este vorba despre o persoană care a suferit, la rândul ei, traume de natură

sexuală în copilărie, care este lipsită de încredere în sine şi are probleme deosebite cu propria imagine. O persoană care, în acelaşi timp, face parte din societate şi este şi exclusă din aceasta. Mai multe nu vă pot spune.

– Cum se numeşte psihologul?

– Din păcate, nu putem face public numele.

Karim continuă, părând deranjat că Malin a divulgat informaţii fără caracter public, dar admiţând că acest fapt nu a adus prea mare atingere cursului anchetei.

– Acest profil nu are caracter oficial, este doar provizoriu fiindcă cel mai detaliat este pe cale de a fi stabilit de către poliţia centrală de la Stockholm.

– Şi Suliman Hajif? Rămâne arestat? Au apărut probe noi împotriva lui?

– Este în arest preventiv.

– Ar fi posibil să fie şters de pe lista de suspecţi?

– Nu comentez, răspunde Karim. Aceasta este tot, vă mulţumim.

Mai mulţi reporteri îşi exprimă dorinţa de a realiza un interviu personal cu Malin, dar aceasta le scapă printre degete cu explicaţii de genul:

– Fata mea mă aşteaptă acasă, aşa că, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Tove şi Malin termină ultimele bucăţi de pizza, care nu mai este ea caldă, dar, pe o asemenea caniculă, parcă e chiar mai bună rece.

Tove este încă obosită după călătoria cu avionul. Dormise toată ziua. Nu a fost nici la ştrand şi nici măcar să se vadă cu Markus. Dar apucaseră să vorbească.

– Cu Markus când te întâlneşti? o întreabă Malin băgând în gură resturile de pizza.

– Mâine, răspunde Tove pe un ton în care Malin simte sfârşitul poveştii de dragoste.

– Ţi-a fost dor de el?

– Nu ştiu, mami. Nu am putea vorbi despre altceva? Nu trebuie să te simţi obligată să îmi împui tot timpul capul cu Markus.

Din living se aude semnalul de începere a ştirilor de seară.

– S-ar putea să apar la televizor, zice Malin.

Faţa lui Tove se luminează.

– Trebuie să ne uităm!

Subiectul este al treilea în ordinea importanţei şi, în absenţa a altceva mai proaspăt, se învârte în fel şi chip în jurul profilului psihologic al asasinului. Malin în prim-plan, răspunzând întrebărilor. I se pare îmbătrânită şi obosită.

– Mami, eşti super! exclamă Tove cu un surâs maliţios.

– Mulţumesc, Tove, mi-ai încălzit inima.

– De ce, îţi era frig?

– Hai, las-o!

Apoi un nou prim-plan cu Malin refuzând cu aer stresat solicitarea de interviu:

– Fata mea mă aşteaptă acasă, aşa că, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Tove o priveşte întrebător:

– De ce le-ai zis chestia asta?

– Habar n-am. E o prostie?

– Nu, e doar ciudat.

Urmează buletinul meteo. Canicula continuă. Nici vorbă de răcorire la orizont.

Comisarul Malin Fors apare pe ecran în camera mea secretă. Rafturile se îndoaie şi nu mai simt mirosul, ci doar căldura, o căldură prin care trebuie să trec de-a dreptul.

Am văzut-o înotând la Tinnis.

Venise să se răcorească.

Oare crede că mă poate recunoaşte? Oare chiar crede că, pur şi simplu apelând la psihologi, poate descoperi cine sunt?

Şi mai şi povesteşte toate chestiile astea la televizor, ca să poată să vadă toată lumea!...

Dacă totul ar fi fost atât de simplu în viaţa asta de căcat, de mult mi-aş fi îndeplinit singura mea sarcină.

Trebuie să ne regăsim. Niciunul dintre noi nu trebuie să mai fie niciodată singur şi nici să se teamă.

Ne voi apăra pe noi toţi ca un foc care distruge totul pentru a permite naşterea unei noi vieţi.

Mişti în mine.

Trebuie să fie un semn, ceva ce s-a întâmplat de curând.

Nu ar trebui să le zgârii gâtul? Asta vrei?

O să-ncerc cu labele. Ar trebui să te facă să reînvii. Pielea trebuie să ţi se transforme într-o rochie albă. Imposibil de descoperit. Şi jucăria. Am cumpărat-o acum mai bine de un an din oraş şi am plătit-o cash. Mi-a zis că vinde deseori modelul ăsta. Ştiam eu că o să-mi folosească într-o bună zi.

Te las, acum. Ea trebuie să devină tu, tu trebuie să devii ea.

Malin Fors asta îmi arată drumul cel bun. Durerea naşte durere care, la rândul ei, naşte iubire. De ce? Fiindcă trebuie să fie lumea ei. Nu? Sper numai că are vârsta potrivită. Îngerul meu de vară. Iubirea pură a îngerului meu de vară.

Echilibru. Poate asta lipseşte. Îmi lipseşte. Ne lipseşte.

49

Vineri, 23 iulie

Tove se plimbă cu bicicleta şi e atentă să nu rămână blocată în trafic. Mai bine mergi încet decât deloc.
Are întâlnire cu cineva, este?
Da, cred că da.
Cu noi? Nu.
Nici eu n-aş vrea. M-ar înnebuni aşa ceva. Traversează Tinnerbacken şi urcă greu dealul spre Ramshall, unde locuiesc cei cu bani.
Ea nu e bogată.
Nu.
N-o mai văd. E pe sub copaci.
Dar poţi să-l simţi, Sofia, nu-i aşa? Da, îl simt.
Tove trebuie să fie atentă.
Foarte atentă.
Markus.

Ce ciudat. La început nu mai putea să facă nimic fără el, apoi totul a devenit normal, nu plicticos, dar normal. Nu că ar fi ajuns prieteni pur şi simplu, dar, oricum, tot nu mai era ca la început.

Tove ştiuse că nu urma să îi lipsească în Bali, ştiuse foarte bine şi înţelesese şi ce însemna lucrul acela.

Aici, acasă, este mai cald decât acolo. Şi lumina este de zece ori mai orbitoare. Lui Tove îi place când lumea este un pic mai portocalie.

Inima îi bate cu putere când apasă pedalele pentru a ajunge în vârful colinei, trecând prin faţa vilelor în care locuiesc notabilităţile oraşului.

Părinţii lui Markus fac şi ei parte dintre notabilităţi. Sunt amândoi medici. La început, se bucurase: imobilul lor

mare, în care totul era atât de diferit de ceea ce avea ea acasă, exact ca în cărţile pe care le citea - tânăra săracă şi bărbatul de familie bună.

Dar şi locuinţa lor ajunsese să i se pară normală. În schimb, Bali nu era tot aşa.

Merge pe la Markus.

Trebuie să îşi facă el nişte gânduri, îşi zice Tove. Probabil că îi remarcase tonul distant de la telefon. Se gândise ea la toate lucrurile acestea în pat, înainte de a o prinde somnul. Nu se mai putea închipui rămânând cu Markus în aceeaşi relaţie dinainte. Se mai pot ei întâlni, dar atât.

Problema e cum să i-o spună?!

Vor zice că nu mai au anumite sentimente nici el pentru ea, nici ea pentru el.

O furgonetă albă o depăşeşte încet. Cu siguranţă este vreun grădinar care caută o adresă anume.

Ajunge în sfârşit în faţa casei albe. Merii cei mari par trişti. Uşa de la intrare se deschide chiar înainte ca ea să coboare de pe bicicletă.

Markus, slab şi palid, îi zâmbeşte.

Tove îi întoarce zâmbetul şi speră să o facă cât mai natural. Din fericire nu îmi poate vedea ochii.

Apoi, tot în gând: aşa o fi cu toată lumea? Totul o fi părând trist când nu mai există dragoste? Altă soluţie nu o fi existând?

Karin Johannison e aşezată la birou, dar nu are stare. Se îndreaptă în scaun, îşi pune picioarele pe masă şi îşi admiră unghiile date cu ojă roz, care se potrivesc perfect cu baretele roz pal ale sandalelor de la Prada. Le-a cumpărat astă-primăvară de la Milano, când au mers acolo într-un weekend.

Karin nu prea ştie de ce e atât de nervoasă, dar unul dintre motive cu siguranţă este acela că ea şi Kalle au petrecut o noapte fierbinte de sex. Fereastra era larg deschisă şi căldura umedă a nopţii îi înflăcărase.

Încă îl mai simte în ea şi ar vrea să îl simtă şi acum. Oare din această cauză nu îşi găseşte locul?

Nu îşi vorbesc prea mult şi, oricum, nu despre cine ştie ce subiecte importante.

În orice caz, niciodată despre faptul că nu pot avea copii, în pofida nenumăraţilor doctori pe care îi consultaseră. În loc de asta, şi-o trag. O fac de când se cunosc, iar acum relaţia lor sexuală îi cufundă în fericire şi în respect reciproc. Karin ştie că nu se vor putea ascunde la nesfârşit. Doar un copil i-ar putea face cu adevărat fericiţi.

Nu trebuie să se teamă de iubirea fără cuvinte. Oricum, cuvintele nu duc prea departe.

Dar mai e ceva care o irită.

Nu cumva am trecut peste ceva important? Nu cumva chestia asta nu-mi dă pace?

Karin se aşază la loc, deschide computerul şi mai citeşte o dată raportul privitor la Josefin Davidsson. De nepătruns.

Reciteşte şi raportul privitor la Theresa Eckeved.

Cu siguranţă a fost ucisă aproape de malul apei.

De ce oare? Nici-o urmă de pe trupul ei nu indică faptul de a fi fost transportată după deces.

Prelevările efectuate de sub unghii corespund structurii şi compoziţiei pământului de la locul de scăldat.

Am verificat oare toate unghiile? Toate resturile de pământ?

Nu.

Aşa ar fi trebuit să facă. S-ar putea să fie anumite diferenţe între tipurile de pământ de sub unghii.

Cu siguranţă am fost prea grăbită să îi furnizez lui Malin raportul şi am plecat de la principiul că sub toate unghiile este acelaşi tip de pământ.

Trebuie să verific. Dacă sub unghii numai despre pământ este vorba…

Îşi aminteşte cadavrul curăţat. Deşi frecat cu un prosop aspru, tot descoperiseră eşantioane de pământ, abia perceptibile. Cum de nu le observase şi asasinul?

Stă în picioare în faţa a ceea ce am fost odinioară şi zgârie pământul de sub unghiile de la degetele mijlociu şi arătător, de la mâna stângă.

Ce-o fi vrând să facă?

Nu o să mă obişnuiesc niciodată cu frigul din încăperea asta. Cu micile obloane atârnate de tavan, cu platourile metalice, cu dulapurile din aluminiu în care suntem băgate, cu patul metalic semănând cu o targă pe care sunt culcată, cu damful de alcool, cu faptul că stau aşa, închisă.

Ce-o tot umbla cu degetele mele?

Chiar e obligată să fie atât de conştiincioasă? Eficacitate. Totuşi, eu sunt cea care stă culcată pe patul de inox, al meu e corpul rece, frecat cu cârpa aspră, cu sângele îngheţat în vine.

Aş vrea ca această Karin să nu mă mai trateze ca pe un obiect.

Aş vrea să îmi mângâie fruntea, să-mi arate că sunt şi eu o fiinţă. Numai că lucrează tăcută şi metodic.

Te rog. Mângâie-mi fruntea. Aranjează-mi pârul. Arată-mi că încă mai sunt o fiinţă omenească.

Aerul condiţionat şi-a dat duhul. Fatalitate.

Pentru analizarea pământului e necesară temperatura scăzută. Picături de transpiraţie se ivesc pe fruntea lui Karin. Nu şi-a mai îmbrăcat bluza albă, iar cămaşa violet, fără mâneci, îi sclipeşte în lumina neoanelor.

Acum un minut încă mai stătea în faţa cadavrului. Nu ştie de ce, înainte de a închide dulapul frigorific, a simţit nevoia să mângâie fruntea fetei. De mai multe ori. Calm şi cu precauţie. Cu tandreţe, aproape. Nu mai făcuse aşa ceva până acum.

Rezultatele primei analize a eşantioanelor de pământ sunt pe birou şi noile eşantioane sub microscop.

Ochii i se adaptează la obiectiv. Vede imediat că nu este vorba despre acelaşi tip de pământ. Acesta provine din altă parte decât cel prelevat de la mâna dreaptă.

Primul eşantion era de pământ nisipos, cristalele de acum sunt mai ascuţite.

Mai face şi alte teste. Este un pământ special, care se poate cumpăra din magazinele pentru grădinărie, aşadar provine fie dintr-o grădină, fie dintr-un parc.

Atunci, probabil că a fost transportată, îşi spune Karin. Dacă s-a zbătut ca să scape, asta nu s-a întâmplat pe plajă.

Malin o să considere că e un lucru interesant, chiar dacă informaţia poate părea lipsită de importanţă. Karin ridică storurile, zărind faţada în alb şi galben a spitalului.

Nu mai e decât o săptămână până la vacanţă.

Dacă nu plec odată de aici, chiar mă îmbolnăvesc.

Karin parcurge laboratorul din priviri: eprubete, pistoane, dulapuri de farmacie, ochelari de protecţie, totul o face să simtă cum urcă în ea o dorinţă indescriptibilă. Se vede pe suprafaţa de metal, cu fusta de bumbac ridicată şi pe Kalle pătrunzând-o adânc.

Cât mai adânc cu putinţă.

Markus stă pe canapea, la doar câţiva centimetri de Tove.

E mai răcoare jos, la piscina interioară, pe unde nu dă nimeni în anotimpul acesta.

– Vara ne scăldăm afară, îi explicase Biggan, mama lui Markus, în iunie, când fusese întrebată.

Ar vrea el ca fata să vină mai aproape. Nu mai e nevoie să-i spună, Tove o simte fără greutate. Dar nu vrea. Ţine doar să-l anunţe că trebuie să plece şi nu ştie cum să înceapă. O să-l întristeze.

– Stai lângă mine.

Tricoul cu Iron Maiden îi dă un aer de puşti. Ca şi pasiunea pentru hard-rock. De parcă nu ar dori să se maturizeze, deşi trupurile lor numai asta cer.

Deşi nu făcuseră dragoste.

Markus vrusese, la fel şi ea, însă nu se întâmplase. La început se băgaseră sub o pătură în carouri şi ea îi luase sexul în mână, dar atât şi nimic mai mult. Şi el îi pusese mâna pe chiloţi, dar atât şi nimic mai mult.

Căldura aceea bizară o speriase. Şi nu ştia din ce cauză.

50

Telefonul fusese scurt.

Karin Johannison o anunţase că trupul Theresei Eckeved fusese probabil transportat şi că, sub unghii, se găseau urme de pământ de flori. Malin îi răspunsese pe loc că, dacă fusese transportată de undeva, atunci locul acela trebuie să fi fost grădina părinţilor, ale cărei straturi de flori erau dintr-un asemenea pământ. Se putea verifica.

Zeke şi Malin se întâlnesc cu Karin în parcarea de lângă laboratorul poliţiei. Este mai bine să meargă împreună, chiar în condiţiile în care Karin va conduce propria maşină, al cărei portbagaj e plin de materiale de specialitate.

Se opresc în faţa casei Theresei Eckeved.

Aici sunt secrete, par a şopti nişte voci. Vino, ţi le vom dezvălui.

– Vii odată?! o strigă Zeke încruntat pe Karin.

Tonul este mai degrabă agresiv decât nerăbdător. Este, poate, înfuriat întrucât Karin a omis un detaliu care s-ar putea dovedi important. Dar de câte ori nu s-a mai întâmplat să i se adreseze astfel? Ca în problema cu sex-shop-ul, de pildă.

Nimeni nu este infailibil. Se mai întâmplă să-ţi mai scape detaliile.

– Sosesc. Poţi să-mi iei şi tu o geantă, te rog?

Zeke se apropie şi ia una dintre cele două genţi mari, urcând apoi aleea pavată, umăr la umăr. Boscheţii, uitaţi, nu mai sunt acum udaţi.

Sună la uşă şi, după vreo jumătate de minut, Sigmar Eckeved le deschide aruncându-le o privire surprinsă şi neîncrezătoare, dar, în acelaşi timp, şi plină de nădejde.

Au legat criminalul?

Malin citeşte întrebarea în ochii albastru-cenuşii, ca pe un firişor de viaţă. Îl anunţă că au motive întemeiate

pentru a crede că fata le-a fost ucisă în altă parte decât la malul apei şi că, din această cauză, ar prefera să procedeze la o scotocire a locuinţei, pentru a exclude ipoteza de a fi fost atacată chiar aici.

– Doar nu credeţi că eu... că noi...

– Nu ne-a dat nici-o clipă prin minte aşa ceva, îl liniştеşte Zeke, iar Sigvard îşi trage deoparte trupul greu, de parcă tone de durere l-ar fi luat în stăpânire pentru totdeauna.

– Dacă asta ajută la avansarea anchetei, puteţi da şi foc casei.

– Nu ne-ar fi de niciun folos, zâmbeşte Zeke, şi-apoi sunt incendii destule pe aici.

– Da, aşa e, îl aprobă Sigvard. Faceţi ceea ce consideraţi util. Soţia mea este în oraş, la psiholog.

Malin umblă pe lângă straturile de flori care despart veranda de piscină în căutarea unor indicii, unor tufişuri rupte, unor urme de luptă, însă nu găseşte nimic altceva în afara trandafirilor roşii, de multă vreme uscaţi de soarele puternic.

E nevoită să îşi treacă încontinuu palma peste ochi pentru a se şterge de transpiraţie. Îl zăreşte pe Zeke de cealaltă parte a peluzei, unde se află o grădină mare de legume.

Karin este în casă. Malin îşi spune că se potriveşte cu eleganţa locului şi cu piscina, în cămaşa ei fără mâneci, când îl aude pe Zeke strigând:

– Aici!

Din tonul vocii colegului său, Malin înţelege că e sigur de ceea ce a descoperit. Fiindcă într-adevăr a descoperit ceva.

– Probabil că a încercat să fugă în vecini.

Solul este acoperit de rânduri de cartofi uscaţi, de morcovi şi de rubarbă pe care nimeni nu mai vrea să le culeagă. Sunt evidente urmele de luptă, ca dăltuite în lut după atâta caniculă şi lipsă de apă. După urmele de paşi îşi pot da seama cum cineva a căzut printre plante, a fost apoi

tras în sus, s-a zbătut, a căzut cu palmele sprijinite de sol, încercând să se agaţe de viaţă.

– Du-te după Karin, zice Zeke.

Sigvard Eckeved e ghemuit într-unui din scaunele de pe terasă. Moartea fetei lui e parcă tot mai materială. E aici, în casa lor, iar Malin se gândeşte că fără îndoială îl bate gândul să se mute în altă parte.

Malin se lasă pe vine, lângă el.

– Iertaţi-mă, i se adresează.

– E-n ordine, răspunde Sigvard Eckeved.

Malin înţelege că toate acestea nu mai înseamnă nimic pentru el, că mai rău de atât nimic nu poate fi şi că, poate, e un soi de consolare în a şti că fata îi era acasă când a fost agresată.

– Nu ştiu cum voi face pentru a-i spune soţiei. Nu cred că va suporta.

Când Karin îşi termină treaba, se întoarce către Malin, care aşteaptă la umbra unui păr.

– Cu siguranţă a venit dinspre piscină. Aici trebuie că a prins-o criminalul, iar ea s-a zbătut încercând să scape. Numai că nu am descoperit nici urme de sânge, nici alt-ceva.

– Uită-te şi în jurul piscinei.

– Mă duc acum.

Karin face un tur al piscinei. Apa pare să fiarbă de atâta căldură, iar albastrul ei sclipitor este în egală măsură seducător şi înspăimântător. Karin dă cu sprayul cu Luminol pe lemn şi pe piatră, sperând că lichidul va face să strălucească urme de sânge în penumbra pe care o asigură acoperind bucată cu bucată zona dimprejurul piscinei cu un prosop de baie.

– Ştiam eu, zice Karin ajungând lângă grilajul de lemn care duce până la garaj. Ştiam eu, repetă.

Malin vine lângă ea, iar Zeke apare şi el în faţa casei.

– Uitaţi-vă, le spune Karin făcându-le semn să se apropie.

Descoperă vreo douăzeci de pete mici, înconjurate de puncte de sânge împroşcat de jur-împrejurul fiecăreia.

– Agresorul a încercat să şteargă urmele. Însă vă garantez că Theresa aici a fost rănită la cap.

– Poţi afla grupa sanguină? întreabă Zeke plin de speranţă.

– Îmi pare rău. Nu pot face nimic în sensul ăsta. Nu e decât unul dintre elementele adevărului.

Malin se lasă iarăşi pe vine, alături de Sigvard Eckeved.

– Cine ar fi putut avea un motiv ca să vă intre în curte?

– Cine?

– Da.

– Nu ştiu.

– Chiar nu aveţi nici-o idee?

– Îmi pare rău, dar nu mă pot gândi la cineva anume.

– La nimeni?

– Nu. Ar fi putut fi absolut oricine.

– Vă ajută cumva un grădinar?

– Nu. Fac totul de unul singur.

– Şi întreţinerea piscinei?

– Avem pe cineva care vine în fiecare an, la începutul lui mai, pentru a o umple. În restul timpului, tot eu am grijă. Vara trecută au venit nişte muncitori ca să repare terasa.

Mobilul lui Malin începe să îi sune din buzunarul hainei.

– Fors sunt.

– Malin, aici e Aronsson. Am terminat de citit dosarul lui Sture Folkman. Vrei să-ţi fac rezumatul?

– Uite, nu cred că este momentul. Nu se poate peste o oră, la comisariat?

– Sigur că da. Sunt câteva puncte pe care aş vrea să le lămurim împreună.

Malin bagă telefonul la loc, în buzunar.

Sigvard Eckeved a început să plângă şi întreg corpul îi tremură. Malin s-ar bucura să îl poată ajuta, însă nu ştie cum să facă, aşa că, în tăcere, îi pune o mână pe braţ. Nu

are cum să-i spună că totul se va aranja şi că va fi mai bine.

Nu plânge, tati.

Mi-e frică, dar îmi este bine.

Frică mi-a fost şi atunci când s-a întâmplat totul, lângă piscină. A fost oribil. Cu adevărat oribil. Acum, însă, simt că totul începe să fie în ordine.

Până şi Răul are punctul lui slab.

Iese la suprafaţă şi poate fi învins.

Şi atunci oamenii se vor putea întoarce să se scalde şi să profite de vară fără durere.

Dar, mai întâi, lucrurile trebuie să fie rezolvate. Ceea ce voi numiţi adevăr trebuie scos la lumină, indiferent cât este de înfricoşător.

Malin, tu mai ai de făcut o vizită.

Trebuie să te vizitezi pe tine însăţi. Poate că această re-întoarcere te va ajuta să mergi înainte.

Tati, ştiu că nu mă vei uita.

Şi cât timp îţi vei aminti de mine, aici o să fiu şi eu.

Este, totuşi, o consolare, nu-i aşa?

51

Casa este goală, dar când Malin se uită pe fereastra livingului şi vede jucăriile răspândite pe jos îşi poate imagina strigătele copiilor, certurile, plânsetele, luptele pentru o maşinuţă de plastic, un urs de pluş sau o pensulă.

În casa în care a crescut locuieşte acum o familie cu copiii ei.

Îi roagă pe Zeke şi pe Karin să se întoarcă fără ea, sub pretextul că mai are chef să se plimbe prin cartier. Karin răspunsese că Zeke poate veni cu ea şi, spre marea mirare a lui Malin, Zeke fusese de acord.

Sună la uşă, deşi se îndoieşte că ar putea fi cineva acasă şi se învârte prin jurul clădirii. Gazonul este uscat, cu siguranţă nimeni nu l-a udat în vara aceasta, iar vopseaua de pe scândurile balustradei de la terasă e scorojită. Lemnul nu a mai fost dat cu vreo substanţă de întreţinere de ani şi ani.

Dincolo de gardul viu locuiesc acum alţi vecini, alţi tineri. Malin şi aminteşte că se juca singură fotbal în grădină, în timp ce tatăl îi striga să nu lovească merii sau duzii, iar mama sorbea din paharul cu vin alb, legănându-se în balansoar şi privind mai degrabă în gol decât la ea, de parcă ar fi preferat să fie în altă parte.

Iarna. Oameni de zăpadă, nopţi şi zile întunecoase, care păreau să nu se mai termine vreodată, obrajii ei roşii. Îşi aminteşte de momentul în care s-a bătut cu Ida, o vecină. O lovise atât de tare peste nas încât îi dăduse sângele şi îşi regretase amarnic gestul.

Tăcerea părinţilor. Felul lor de a se strecura pe lângă ea ca nişte şerpi. Malin simţea tenebrele în pântece, cu permanentul sentiment că era ceva care scârţâia, un secret care trebuia păstrat cu orice preţ.

Oare ce nu am observat la vremea aceea? De ce era tata atât de distant, ultima oară, la telefon?

Dintr-odată, simte că îi lipsesc. Îşi imaginează părinţii în Tenerife, pe unde nu a dat niciodată, pe mama ei în rochie înflorată şi tatăl în pantaloni scurţi şi tricou cu guler. Iau micul dejun în balcon şi vorbesc despre vecini, peisaj ori vreme, însă niciodată despre Malin sau Tove.

De ce nu se mai interesează de Tove?

O dragoste regulamentară. Cât mai puţină tandreţe cu putinţă. Totuşi, a voastră este, ar vrea să le strige. A voastră.

Inspiră adânc, simţind că anii şi toate aceste amintiri inaccesibile pun stăpânire pe ea. Se lasă pe vine.

Ce-o fi? Ce nu reuşesc să înţeleg?

Zăpada se preschimbă în apă.

Urcă pe terasă, se uită prin geamul de la bucătărie şi, deşi aceasta este închisă, tot poate auzi robinetul picurând.

Bucătăria a fost refăcută. Mobila albă de la Ikea, *Faktum*, străluceşte în semi-întuneric. În sufrageria din stânga se găseşte o masă de aproape acelaşi model ca şi a lor, care fusese din lemn de pin geluit, şi scaune inconfortabile cu spătarul înalt.

Robinetul picură. Apa. Mereu apa.

Piscine pline de clor, oglinzile de apă estivale. Eforturile inutile ale fetelor care au de lucru vara.

Care să fie semnificaţia apei? se întreabă Malin. Trebuie să fie ceva legat de puritate, nu?

Marin iese de pe fosta lor proprietate cât mai repede cu putinţă.

– Zacharias, ce ai tu împotriva mea?

Karin Johannison apasă pedala de accelerație şi Zeke îi vede fusta de bumbac urcând peste coapse şi pletele blonde acoperindu-i obraji strălucitori.

– N-am nimic cu tine...

– Cum tot lucrăm de atâtea ori împreună, nu ar fi mai uşor dacă am învăţa să ne suportăm?

Zeke se uită pe geam, rămânând tăcut. Fixează copacii de dincolo de pista pentru biciclete şi chiar se întreabă ce-o fi având, de fapt, împotriva lui Karin. O fi bogăţia ei? Fiindcă are acea siguranţă pe ea pe care o capeţi atunci când te naşti cu o linguriţă de argint în gură. Sau ar fi mai bine să caute motivaţia în el însuşi? O femeie. Nu cumva are o problemă cu faptul că este vorba despre o femeie, care mai este şi deosebit de atrăgătoare pe deasupra, şi pare a nu avea nici-o legătură cu imaginea clasică a expertului în analize criminalistice?

Nu e vorba decât despre prejudecăţile mele, îşi spune Zeke, realizând dintr-odată realitatea. De fapt, o ştia încă de când se întâlniseră întâia oară. Magnetismul inaccesibilului naşte distanţare. Dacă nu te pot avea, atunci am să te fac să te simţi inferioară chiar dacă, în realitate, îmi doresc contrariul.

– Nu ştiu, zice Zeke.

– Ce nu ştii?

– De ce mă port atât de insuportabil cu tine. Dar n-o să se mai întâmple.

Karin nu spune nimic. După o clipă întoarce ochii de la drum şi îi dăruieşte o privire plină de recunoştinţă şi de căldură, poate chiar de dorinţă.

Agentul de poliţie Aronsson depune dosarul pe biroul lui Malin şi cei doi coechipieri ascultă cu atenţie ceea ce are să le spună.

– După cum mi-aţi solicitat, am făcut un raport detaliat asupra lui Sture Folkman.

Figura lui Aronsson este blândă, iar maxilarul superior, puţin cam prea proeminent, o face încă şi mai drăguţă.

– A sosit din Finlanda, ca orfan de război. După câte se pare, şi-a văzut întreaga familie arzând în Carelia. A ate-

rizat la nişte ţărani din nord, aproape de Angelholm. Acolo şi-a făcut şi şcoala.

Aronsson respiră adânc şi continuă:

– A divorţat de a doua soţie în 1980. Au două fete. Una dintre ele s-a sinucis în 1985. Conform rapoartelor de la vremea respectivă, ancheta a fost deosebit de aplicată. Fata a fost descoperită spânzurată în apartamentul lor, după ce fusese internată de mai multe ori la psihiatrie.

Mâini reci şi albe pe plapumă. Opreşte-te, tăticule, nu vreau, sunt fata ta! Taci, taci din gură...

Malin încearcă să înlăture imaginea. Unii bărbaţi ar trebui castraţi ori linşaţi în piaţa publică.

– Cealaltă fată locuieşte în Australia, nu? Cel puţin, Folkman aşa ne-a spus.

Aronsson neagă din cap.

– Locuieşte aici de mai mulţi ani, pe strada Vasastan.

– Ce ştim despre ea?

– O cheamă Vera. Are patruzeci şi doi de ani. Nu deţinem alte informaţii.

O întrunire scurtă, improvizată, pentru acordarea instrumentelor.

Este aproape ora şase şi toţi sunt sleiţi de puteri din cauza caniculei şi a eforturilor depuse de-a lungul zilei. Malin vrea să se întoarcă acasă, lângă Tove.

Sven Sjoman stă lângă biroul lui Malin. Împrejur, în interiorul necompartimentat, domneşte o atmosferă calmă, de lucru. Karim Akbar a ajuns deja acasă, spunând că are o migrenă. Deşi nu i s-a mai întâmplat până acum, se gândeşte Malin.

– Aşadar, Theresa Eckeved a fost ucisă la ea acasă?

Vocea lui Sven nu trădează aceeaşi oboseală ca la şedinţele precedente.

– Nu ştim. Dar cu siguranţă acolo a fost agresată. S-ar putea să fi fost transportată în altă parte înainte de a fi fost îngropată la malul apei, răspunde Malin. Criminalul s-ar

putea să aibă legătură cu familia, deşi nu am putut obţine nimic de la tată când am încercat să îl întreb. Oricum, alibiul părinţilor este beton.

– Altceva?

– Vera Folkman. Tatăl ei, Sture Folkman, ne-a declarată că s-a mutat în Australia, deşi locuieşte în Linköping. Vom verifica mâine.

– Bravo, îi felicită Sven Sjoman. Exact la asemenea nepotriviri trebuie să fim atenţi pentru a putea merge înainte în astfel de cazuri.

– Deşi trebuie să fim conştienţi că Vera Folkman nu este decât un ac în carul cu fân, încearcă Zeke să îi tempereze.

Sven îşi îndreaptă privirea către Waldemar Ekenberg şi Per Sundsten, care stau în picioare de cealaltă parte a biroului.

– Şi voi?

– Am ajuns la ultimul delincvent sexual de pe listă, răspunde Per. Apoi ne vom interesa despre anturajul lui Suliman Hajif. Nu reuşim deloc să înaintăm pe latura asta.

– Nu am putea solicita procurorului să prelungească arestul preventiv?

– Nu cred. Tocmai am vorbit la telefon şi consideră că dovezile sunt prea subţiri pentru a-l mai ţine închis.

– Atunci, mai bine îi dăm drumul şi îl ţinem sub observaţie. Mai e şi Louise Svensson. Ceva nou în legătură cu ea?

– E pusă sub urmărire. Numai că munceşte la ea la fermă şi atât, răspunde Malin. Din contră, în privinţa lui Visnic am îndoielile mele.

– Continuăm mâine, decide Sven, dar observând-o pe Malin se încruntă. Ia zi, mai ai ceva să ne spui?

– Nu... Era doar un gând, aşa...

– Să-l auzim.

– Aş mai aştepta, totuşi...

Sven nu insistă:

– Tot nu am aflat cine a dat telefonul privitor la Josefin Davidsson. Şi tot nu i-am descoperit bicicleta.

Tove nu răspunde la telefon. Nici pe mobil, nici acasă, pe fix. Unde-o fi?

Malin se aşază la birou şi simte cum o cuprinde neliniştea. A sunat deja la Markus, care i-a spus că de la el a plecat acum două ore, după ce au fost toată ziua la scăldat, la Tinnis.

Totuşi, i-am spus să fie atentă.

Se ridică şi se duce la maşină.

Deschide uşa de la intrarea în apartament, urcă scările şi strigă:

– Tove! Tove, eşti acasă?

Tăcere. Cameră tăcută. În bucătărie nu e nimeni. Nici în living. Nici în baie.

– Tove! Tove!

Malin deschide uşa dormitorului. Doamne, dă să fie Tove în pat!

Un val de linişte o cuprinde.

Tove doarme, încă obosită după lunga călătorie. Malin o trezeşte pentru a-i smulge o promisiune.

– Mi s-a golit bateria de la mobil. M-am dus doar să mănânc o îngheţată la Bosse, cu Julia, şi pe urmă am fost să vedem dacă nu dăm de nişte prieteni pe la Stora Torget. Haide, mami, nu te mai enerva atâta!

Se culcă la loc. Malin este şi ea obosită. Merge în bucătărie şi îşi toarnă o jumătate de pahar de tequila. Are senzaţia că se apropie de adevăr şi că totul se va termina în curând.

Se întoarce apoi lângă Tove, se dezbracă şi, doar în slip, se strecoară lângă ea. Simte pielea fierbinte a fetei şi uşoarele vibraţii ale inimii. Destul pentru a continua să trăiască şi să se bată.

52

Sâmbătă, 24 iulie

E dimineaţă devreme şi Per Sundsten nu reuşeşte să îşi pună gândurile în ordine în timp ce, alături de Waldemar Ekenberg, îl urmează pe Arto Sovalaski, încă adormit, pe coridorul căsuţei acestuia de la periferia Linghemului.

– Ştiu de ce aţi venit. Şi încă sâmbăta. Chiar nu aveţi zile libere?

– Nu. Şi cel puţin aşa am scăpat de şedinţa de dimineaţă, răspunde Per.

Arto Sovalaski îşi târâie paşii de parcă ar fi cel mai obosit om din lume. Figura îi este marcată de consumul de alcool şi de tutun şi, pentru viitor, nu se întrezăreşte nici măcar umbra vreunui vis.

Casa este impregnată de mirosul de transpiraţie.

– De fapt, trebuia să fim în vacanţă, explică Per, dar în Linköping situaţia este gravă în acest moment.

Arto Sovalaski. Ultimul de pe lista delincvenţilor sexual din districtul lor.

Poartă un tricou galben cu un buldozer desenat pe piept.

– Lucraţi undeva? întreabă Waldemar după ce intră în living, iar Arto Sovalaski se prăbuşeşte pe canapeaua cu motive galbene şi maro, unica piesă de mobilier a încăperii.

Parchetul este acoperit de sticle goale şi de scrumiere.

– Nu. Sunt pensionat la cerere.

Normal, cine vrea să aibă de-a face cu un ins care are patru violuri la activ, în patru luni şi în oraşe diferite: Växjo, Karlstad, Orebro şi unul chiar aici, la Linköping. După care nu a mai urmat nimic.

– Aşadar, ştiţi de ce suntem aici.

– Da. Nu este prima oară. De fiecare dată când în oraş este comis un delict sexual, poliţiştii dau fuga la mine. Dar acum puteţi s-o luaţi din loc. Nu eram pe aici când s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Am fost cu nişte pretenari la Oland. Puteţi să-i sunaţi.

Waldemar se apropie de el. Ah, nu, nu încă, se roagă Per. Numai că, de această dată, Waldemar se abţine.

– Aveţi numerele lor de telefon?

– Sigur că da.

Peste zece minute sunt pe drumul de întoarcere. Alibiul lui Arto Sovalaski fusese confirmat de un beţiv finlandez de pe celălalt mal al canalului Kalmarsund.

– Gata şi cu pista asta, zice Waldemar Ekenberg. Acum ne întoarcem la comisariat şi-l mai punem o dată pe Suliman la foc mic înainte de a-i da drumul.

– A fost eliberat încă de aseară, anunţă Per.

– Aha, mormăie Waldemar. Hmmm!…

În această dimineaţă de sâmbătă, Zeke şi Malin au dreptul să doarmă puţin mai mult. Este ora nouă când Malin urcă pe stradă în sus pentru a-şi întâlni colegul.

Este a două sâmbătă de lucru de la începutul anchetei, dar s-ar zice că au trecut ani de când tot luptă cu plaga asta.

Căldura este mereu prezentă, poate chiar mai puternică.

Faţada din piatră cenuşie a bisericii vibrează în aer atât de evident încât Malin nu mai reuşeşte să descifreze inscripţia de pe frontispiciu.

Unde-o fi Zeke? Doar nu a sunat decât acum zece minute, spunându-i că trece prin Berga. Trebuia să fi ajuns demult.

Tove încă mai doarme.

Malin se plimbă admirând vitrinele Galeriei Saint-Lars, cu tablourile ei colorate de Madeleine Pyk şi Lasse Åberg. Nu se prea pricepe ea la artă, dar ceea ce se găseşte în Galeria Saintars o face să-i vină rău.

Vera Folkman. Cât de distrusă sufleteşte să fie?

Cât de alterată? Produse alterate. Ar trebui făcută reclamaţie.

Ca acel cuplu de americani care adoptaseră o micuţă din Ucraina care, mai târziu, se dovedise că are un retard sever. Se pare că o trimiseseră înapoi într-o cutie, apelând la serviciile FedEx Corporation, iar fata murise de frig în cala avionului, la zece mii de metri altitudine.

Se aude un claxon. Zeke e.

Va pătrunde imediat în răcoarea plăcută din maşină. Expiră şi nu observă furgoneta albă parcată în capătul de sus al străzii Âgata.

Tove se întinde. Uneori e atât de bine să doarmă în patul mamei!…

Peste puţin timp are întâlnire cu Markus. Astăzi îl va anunţa că povestea s-a sfârşit, că ţine la el, dar că nu mai este îndrăgostită, aşa că pot rămâne prieteni.

Cu siguranţă el nu va fi de acord.

Se scoală. Doar întrezărind lumina care trece printre jaluzele îşi poate da seama că ziua va fi cea mai călduroasă de la întoarcerea ei din Bali.

Sună la uşa apartamentului Verei Folkman, din Sturegatan.

Locuieşte la etajul al doilea, dar nu le răspunde nimeni. De afară, locuinţa lasă o impresie stranie.

– Gone, baby, gone, spune Zeke. Rahat! O să crăpăm de căldură. Mi se pare că mercurul se ridică în termometru cu fiecare pas pe care îl fac.

Cu cât aşteaptă mai mult în faţa uşii, cu atât duhoarea pestilenţială care iese din apartament este mai uşor sesizabilă.

– Ai zice că pute a balegă, bombăne Zeke.

– Poate că are pisici.

– Oricum ar fi, tot pute.

– Poate că într-adevăr a plecat în Australia şi a lăsat motanul înăuntru, zice Malin întorcându-se pe călcâie şi începând să coboare scara.

– Sigur e că e mai răcoare la Alice Springs, în buricul Australiei, decât aici, răspunde Zeke.

– Eu ştiam că acolo e locul cel mai călduros din lume.

– Aiurea! Linköping e locul cel mai călduros din lume.

Tove e pe bicicletă. Cămaşa i se lipeşte de piele.

Prin lentilele ochelarilor de soare, lumea pare galbenă şi adormită.

Pedalează prin faţă pe la Tinnis, urcă dealul de la Ramshäll, ocoleşte spitalul şi coboară către Hotelul *Ekoxen*.

Are impresia stranie că o urmăreşte cineva, că e cu ochii pe ea. Continuă, însă, să ruleze cât mai repede cu putinţă, gândindu-se că surescitarea dinaintea conversaţiei cu Markus o face să devină paranoică.

Aceeaşi senzaţie o avusese şi mai devreme, când se dusese să îşi caute bicicleta în magazie.

Se uită în preajmă. Nimic suspect, nimic diferit, cu excepţia faptului că pe stradă e mai puţină lume vara.

Coboară panta către hotel. Se întoarce. Nu cumva este aceeaşi camionetă de ieri? Cea parcată aproape de casă? Şi care se afla şi lângă locuinţa lui Markus?

Acum chiar i se face frică. Se opreşte în faţa hotelului. Deschide poarta parcului municipal.

Aici a fost descoperită una dintre fetele acelea. Numai că maşina nu o poate urmări şi aici. La volan zărise o siluetă întunecată. Cine să fie?

Merge repede, fata mea. Nu e cazul să mă trădez, trebuie s-o înhaţ cum le-am înhăţat şi pe celelalte. Nu trebuie să mă vadă. Uite că se opreşte în faţa parcului şi deschide poarta. Ai zice că e speriată.

Acum dispare.

Traversează parcul. Probabil m-a zărit. Trec mai departe trăgându-mi pălăria pe ochi. Va sosi în curând clipa, clipa mea, clipa noastră. Mâinile mi se încleştează pe volan.

Cât să fie ceasul? Tinnis nu e departe. O să meargă.

Nu ar fi cazul să o sun pe mama?

Nu.

Furgoneta trece mai departe, iar persoana cu cagulă o ţine drept înainte.

Mi-am făcut eu aşa, tot felul de gânduri... Cu siguranţă nu este decât una dintre cele o sută de camionete albe din Linköping.

Parcul e gol. Tove se întoarce din drum către poarta dinspre hotel. Nici-o furgonetă la orizont.

Pedalează hotărâtă drept spre casa lui Markus. La fel ca mami, îşi zice.

53

Zeke stă sub o umbrelă galbenă, pe terasa snack-barului de la Tinnis. Tocmai a desfăcut plasticul sandviciului cu bulete de carne. La început protestase, când Malin îl anunţase că vrea să profite de pauza de prânz pentru a face o baie. Altă treabă nu aveau decât să se gândească la înot? Numai că ea insistase, explicându-i că nu mai suporta căldura din sala de sport a comisariatului.

Soarele are drum liber pe cerul senin. Copacii îşi aruncă umbra de cealaltă parte a lacului artificial, piscina acoperită e părăsită, bazinele sunt golite pentru curăţenie.

Nu vrea să se scalde.

E prea multă lume. Mai ales la prânz.

Genul acesta de piscină nu pare niciodată curat, indiferent cât clor a fost turnat în apă. Când intraseră îşi încrucişaseră paşii cu o femeie îmbrăcată în alb de sus până jos, care ducea o geantă neagră şi un recipient plin de eprubete. Poate că era de la serviciul de igienă.

Tot nu contează, îşi spune Zeke muşcând din sandvici. Şi dac-ar veni toţi experţii în igienă, tot nu m-aş băga în apa asta.

Lui Malin nu-i pasă.

E în picioare pe bloc-start, gata să se arunce în apă.

Apa clorată îi îmbrăţişează trupul cu o răcoare plăcută.

Înaintează cu mişcări ample, simte clorul curăţându-i pielea, trage adânc aer în piept şi accelerează. Sferele roşii care trasează culoarele de înot se transformă în linie continuă din cauza vitezei.

Suflul îi e rapid, muşchii o dor, dar continuă să se agite pentru a parcurge cei treizeci de metri care o despart de marginea bazinului cât mai repede cu putinţă.

Ajunge.

Rămâne lângă perete, expiră şi îl zăreşte pe Zeke aşezat sub umbrela galbenă.

Se ridică în mâini şi se aşază pe marginea de beton, cu picioarele în apă, respirând greu şi simţindu-se ciudat de curată. De parcă sudoarea şi praful ar fi fost înlăturate o dată pentru totdeauna, de parcă ar fi pătruns în ceva mai bun, nou, ca o renaştere. Suprafaţa apei îşi schimbă fără încetare nuanţele de albastru, totul dăruindu-i putere şi luciditate.

Piscina de la familia Eckeved.

Luciul apei.

Lacul de la Glyttinge.

Sofia Freden, care lucrase la Tinnis anul trecut.

Josefin Davidsson, care avusese un job în vară, la Glyttinge, cam în momentul în care fuseseră depistate anumite probleme cu apa.

Picăturile sunt ca un drum, puritatea ca o mantra.

Violenţa ca un şir de mătănii şi o rugăciune.

Zeke se ridică văzând-o apropiindu-se de masa lui.

– Pot să îţi împrumut mobilul? Trebuie să dau un telefon.

Zeke scoate aparatul din buzunar cu mişcări lente, din cauza caniculei.

După al treilea apel, cineva răspunde:

– Sigvard Eckeved sunt.

– Bună ziua. Malin Fors la telefon. Am uitat ceva. Aţi menţionat că primăvara soseşte o persoană care vă curăţă piscina. Cine este?

– Vă referiţi la femeia care vine la noi?

– Da.

Zeke o fixează cu o privire plină de aşteptări. Malin îşi trece mâna liberă prin părul ud. Răspunsul se lasă aşteptat.

– Da, de fapt femeia aceea vine primăvara pentru verificarea sistemului de salubrizare a piscinei. Când v-am vorbit despre ea v-a sunat telefonul şi apoi mi-am zis că,

probabil, nu era ceva important din moment ce căutaţi un bărbat, nu-i aşa?

– Aşadar, este vorba despre o femeie.

– Da.

– Cum se numeşte?

– Elisabeth.

– Şi numele de familie?

– Nu-l ştiu. Ca să fiu cinstit, am plătit-o la negru. Prima dată i-am lăsat vecinului telefonul şi ea m-a sunat. De atunci lucrurile se petrec mereu la fel: sună şi mă întreabă când poate să treacă. Nu am numărul ei de telefon. Cum se întâmplă şi cu femeile de serviciu poloneze. Dar, după cum v-am mai spus, în primăvara aceasta am verificat singur piscina.

– Vă mulţumesc mult. Îmi puteţi da adresa şi numărul de telefon ale vecinului?

Tăcere.

– Îmi pare rău, dar a murit anul trecut în urma unui infarct.

– Nu s-ar putea să îl aibă soţia lui?

– Locuia singur. Dar este posibil ca vecinii ceilalţi să fi păstrat aceiaşi prestatori de servicii şi numerele lor de telefon.

Sigvard lasă jos receptorul. După un minut se întoarce şi îi dictează numărul. Malin memorează cifrele.

– Încă o dată mulţumiri.

– Pentru ce? Înseamnă ceva?

– Nu ştiu. Vom vedea.

Închide şi se întoarce spre Zeke.

– Îţi aminteşti cum se numea fata lui Sture Folkman care s-a sinucis?

– Aronsson nu ne-a spus, parcă. Dar se găsea în dosar. Elisabeth. L-am reţinut fiindcă tot aşa o chema şi pe prima mea prietenă.

Malin se întoarce şi se repede către cabine, verificând dacă a reţinut bine numărul pe care tocmai îl primise.

Markus e trist. Nu plânge, însă Tove îl vede ghemuindu-se în sine, cu umerii căzuţi, cu privirea neliniştită. Stau amândoi la masa din bucătărie. Lumina soarelui reflectată în uşa frigiderului străluceşte atât de tare încât Tove e nevoită să clipească mai des. Mâncaseră pâine şi băuseră lapte discutând despre ceea ce plănuiseră să facă în vacanţă. Markus îşi imaginase că urmează să şi-o petreacă împreună, poate în casa de vacanţă a părinţilor, dar când Tove începe să vorbească, tonul vocii nu dă semne că de aşa ceva ar avea şi ea chef.

– Aş vrea să ne despărţim.

Ca o lovitură de bici. Sosită mult prea repede.

Markus e şocat de adevărul atât de pe neaşteptate aruncat pe masă.

– Poftim?

– Vreau…

– Păi, credeam că…

– Prefer să fiu liberă şi apoi nu mai simt acelaşi lucru, nu mai e ca la început… Mai bine rămânem prieteni.

Cuvintele vin în viteză, de parcă ar fi clocotit în interiorul ei.

– Vreau să mă concentrez la ceea ce am de învăţat la şcoală.

Markus nu spune nimic. S-ar zice că toate acele cuvinte trebuie, mai întâi, să îşi croiască drum până la el, ca şi cum nu le-ar putea pătrunde semnificaţia decât încetul cu încetul. Şi ce ar fi de spus?

– Mi-a fost dor de tine cât ai fost în Bali.

– Mie de tine, nu.

La care cuvinte, tristeţea se preschimbă în furie. Băiatul sare în sus strigând:

– Nu puteai să-mi spui înainte de plecare? Că aveai de gând să mă plantezi? Toată vara te-am aşteptat. Nici măcar la o singură petrecere nu m-am dus!

– Termină cu urletele!

– E casa mea şi pot să urlu cât am chef!

Tove se satură. Se ridică şi fuge pe coridor, îşi pune sandalele şi deschide uşa.

– Întoarce-te! N-am vrut să mă-nfurii! îi strigă, iar Tove se simte cu douăzeci de ani mai bătrână ascultându-i disperarea din glas.

Cu toate acestea, trânteşte uşa în urma ei. Şi aude zgomotul încuietorii.

Apoi propria respiraţie. Adrenalina îi ţâşneşte în tot trupul, ameţind-o.

Las-o să plece.

M-am întâlnit cu mama ta la Tinnis. Eşti o veşnică sursă de nelinişte pentru ea. Vino la mine. Prefă-te în înger. În îngerul purificat al renaşterii.

Uite ce furioasă e la ieşirea din casă. Trânteşte uşa. Nici nu se uită spre mine şi nu-mi vede maşina parcată atât de aproape.

Linişteşte-te. Trebuie să te linişteşti. Foarte curând nu vei mai putea fi nicicând furioasă.

Moartea este acolo, afară.

Fii atentă, Tove, fii atentă, nu trebuie să ajungi lângă noi.

Te strigăm amândouă, dar nu ne auzi. Opreşte-te! Opreşte-te! Ascultă ce avem de spus. Opreşte-te!

Însă eşti surdă, iar vocile noastre nu sunt decât nişte vibraţii în urechile tale şuierânde.

Alergi drept către catastrofă. Direct în foc, în crevasa cea mai profundă. Cine te mai poate salva? Noi, nu. Mama ta? Depinde de cine iubeşte mai tare.

54

– Apa, Zeke. Totul se învârte în jurul apei.

Malin vorbeşte repede, îndreptându-se către maşina aflată în parcare şi explicându-şi teoria: fetele fuseseră găsite în apropierea unui loc de scăldat, iar faptul că fuseseră şterse şi chiar şi mirosul se potriveau cu tot restul. Mirosul de detergent al Josefinei şi al Theresei era acelaşi cu cel de la piscină.

Malin e surescitată. Realitatea, aerul, maşinile, canicula, cerul, totul în jurul ei pare să se facă ţăndări, dar îşi regăseşte sângele rece.

– Crezi că trebuie să căutăm un îngrijitor de piscină?

Zeke clatină sceptic din cap.

– Da, dar mai degrabă o îngrijitoare.

– O îngrijitoare?

– Mai e puţin, Zeke, mai e puţin…

Zeke respiră adânc.

– De unde să începem? De aici?

– De ce nu?

În timp ce se întorc la piscină, Malin formează numărul de telefon obţinut de la Sigvard Eckeved, numai că vecinul nu mai angajase pe nimeni pentru verificarea bazinului de înot.

– Mă ocup singur de piscină.

Sunt acum aşezaţi în biroul strâmt, îmbrăcat în faianţă galbenă, al directorului de la Tinnis. Sten Karlsson, un dulap de gheaţă în şort de instructor de înot şi tricou din material de prosop cu logoul piscinei: un leu de mare cu o minge pe bot. Biroul din faţa lor e plin de tot felul de hârtii.

– Hârţogăraia nu e punctul meu forte, le explică Sten Karlsson mâhnit. Ce doriţi să aflaţi?

– Ne interesează cine se ocupă de întreţinerea bazinelor.

– Instructorii noştri de înot şi tehnicienii trimişi de firmă. Instructorii de înot le curăţă cu minciogul şi aspiratorul, iar tehnicienii verifică restul.

– Instructorii de înot sunt toţi angajaţii dumneavoastră? întreabă Malin, simţind cum îşi pierde răbdarea, fiindcă nu obţine răspunsurile scontate.

– Da.

– Cu dezinfectarea bazinelor tot unul dintre angajaţii dumneavoastră este însărcinat?

– Nu, avem contract cu o firmă.

– Care o trimite pe femeia pe care am văzut-o mai devreme? se interesează Zeke.

– Da, ne este trimisă o femeie care controlează starea bacteriologică a apei.

– Cum se numeşte? întreabă imediat Malin.

– Elisabeth. Nu-i ştiu numele de familie. Numele firmei este... mdaaa... o clipă.

Elisabeth. Nu cumva Elisabeth este aceeaşi cu Vera Folkman, care munceşte sub numele sorei ei decedate?

Dacă este aşa, atunci care să fie semnificaţia schimbării de identitate? Iar dacă este vorba despre Vera Folkman, în ce măsură a fost marcată de experienţele prin care a trecut?

Sten Karlsson umblă prin hârtiile răspândite pe masă.

– Iat-o!

În mână ţine o factură: *Linkdpings Vattenteknika AB*.

– Super! Păi, nu?

Malin smulge factura din mâna lui Sten Karlsson şi aruncă o privire rapidă peste adresă şi numărul de telefon.

– Ştiţi unde avea de gând să meargă după ce termina la dumneavoastră?

– N-am idee. Este foarte retrasă.

Sten Karlsson îndreaptă un deget către factură.

– Eliberează actul fără comentarii şi ţine, de fiecare dată, să fie plătită în bani lichizi. Dar un lucru trebuie să vă

spun: îşi ştie foarte bine meseria. De doi ani de când lucrează cu noi, apa a fost întotdeauna de top.

Sunt în picioare, unul lângă altul, în biroul lui Sten Karlsson. Malin ţine în mână o hârtie pe care şi-a notat numărul de înregistrare de la registrul comerţului, adresa şi numărul de telefon al firmei.

– Strada Johannelustigen, numărul 17, citeşte Zeke. N-am auzit de aşa ceva.

Malin mai citeşte o dată numărul de telefon - 0131 702 66 - şi îl formează. Nu urmează sunetul de apel, ci o voce care spune:

– Numărul format nu poate fi momentan apelat...

– Rahat! oftează Malin.

– Sună la informaţii, sugerează Zeke. Întreabă-i pe ei.

– 118 218!

Vocea veselă o descumpăneşte.

– Persoana de care vă interesaţi nu mai este abonata noastră.

– În Linköping nici nu există vreo stradă Johannelustigen.

– Vreţi să vă fac legătura la serviciul impozite?

După o vreme cineva răspunde în sfârşit. În mod normal, în iulie birourile sunt închise sâmbăta. După încă o bucată de vreme, de data aceasta şi mai lungă, se aude o voce feminină, formală şi birocratică. Zeke se lasă ba pe un picior, ba pe celălalt, cu fruntea asudată.

– Aţi spus Vattenteknika AB, cu numărul de înregistrare 5-987689?

– Da, exact.

– Nu există nici-o firmă cu acest nume şi număr de înregistrare. Îmi pare rău.

Inima lui Malin bate de să-i sară din piept. Simte că se sufocă. Cât timp poate opera o firmă fantomă? Un an, doi, trei? Poate că tot atâta timp cât îşi îndeplineşte obligaţiile. Cine ştie de când o fi fiind în oraş? O fi ajuns şi în Australia, cum pretinde tatăl ei?

– S-ar zice că ar fi ceva lucruri de ascuns, constată Malin. Zeke râde. Pe figura lui se citeşte încrederea.

Pleacă imediat către Glyttingebad.

Directorul de aici le furnizează aceleaşi informaţii ca şi colegul lui de la Tinnis.

– Da, Elisabeth se numeşte. Numele de familie? N-am idee. Dacă ştiu ceva despre ea? Nu, nimic. Firma ei se numeşte Linköpings Vattenteknika AB sau cam aşa ceva... Plătim de fiecare dată cash. Ceea ce nu îmi pune probleme. Sigur că nu există număr de cont pe factură, dar, ştiţi, conturile firmelor costă scump... Nu, nu am luat niciodată legătura cu ea, nici măcar când am avut probleme cu apa. De fiecare dată ea mă sună, când agenţii de la controlul sanitar nici nu şi-au terminat bine treaba.

După încă o încercare la servicul impozite, şi aceasta tot lipsită de succes, Malin îşi bagă telefonul în buzunar şi îi aruncă lui Zeke o privire întrebătoare.

– Am mai putea trece o dată pe la Vera Folkman.

– Ok. Haide, răspunde Malin. Dacă Vera Folkman este Elisabeth...

Schimbă amândoi o privire obosită. Nu se poate împiedica să nu simtă cum o cuprinde o teamă neprecizată, cum i se strânge stomacul. Nu este vorba de frică. Totuşi, nu reuşeşte să se convingă că aşa stau lucrurile.

Zeke îi pune o mână pe umăr.

– Nu-ţi face griji...

Dar nici măcar vocea lui Zeke nu reuşeşte să ajungă atât de departe încât să îi potolească neliniştea.

55

Tove intră în bibliotecă. Adoră locul acesta. Este o clădire frumoasă, nou-nouţă, construită după incendiul de la vechea bibliotecă, din luna ianuarie.

Îi plac arcadele de deasupra rafturilor şi verdele care ia în stăpânire interioarele, venind dinspre ferestrele care dau către parcul castelului. Îi place aroma cărţilor vechi, un miros vag de mucegăit, dar plin de excitaţie şi de visare. Este aroma secretelor, în egală măsură atrăgătoare şi periculoasă.

S-a afundat într-unui dintre fotoliile negre, cu vedere spre parc, aruncându-se încă o dată în paginile *Marelui Gatsby*. Petrecerile şi iubirea dintre Jay şi Daisy sunt cu totul altceva decât crâmpeiul de dragoste dintre ea şi Markus, crâmpei care, până la urmă, nici nu fusese vreodată iubire adevărată. Sau va ajunge aşa ceva într-o bună zi?

Nu cumva am să-l regret?

Mai citise cartea de vreo cinci ori. Precoce, după cum notase profa de literatură despre comentariul pe care îl scrisese în legătură cu această carte. Ar putea rămâne aici zi şi noapte. O fi frumos afară, însă nu-i pasă.

Vrea să mai citească un pic, înainte de a se întoarce acasă pentru cină.

Degetul lui Zeke este din nou pe butonul soneriei de la apartamentul Verei Folkman. În casa scărilor este o căldură înăbuşitoare, sticla ferestrelor pare a se umfla către exterior, iar Malin are impresia că nişte flăcări lacome, venind din pământ, încearcă să îi ardă picioarele.

Nu e nimeni acasă. Şi miroase puternic a putreziciune.

– Totuşi, intrăm?

Malin pronunţă cuvintele ca pe un ordin, nu ca pe o întrebare. Nu vrea să lase loc niciunui dubiu.

– Nu se poate, Malin. Ştii foarte bine.
– Atunci, ce facem? Cum mă-sa punem mâna pe ea? Curva asta e la fel de greu de prins ca şi ceaţa.
– Potoleşte-te, Malin.
– Iartă-mă. Căldura mă face s-o iau razna.
– Ne întoarcem la comisariat şi vedem ce se poate face. Trebuie să vorbim cu ceilalţi.
– Ok. Haide.
Înainte de a urca în Volvo, Malin o sună pe Tove. Vrea să ştie ce face şi dacă se simte bine.
Tove răspunde după primul apel.
– Mami, sunt la bibliotecă. Ai noroc că am uitat să închid mobilul. Nu avem voie să vorbim la telefon aici.
– Nu eşti la Markus?
– Am terminat cu el.
De-asta nu mi-ai spus, se gândeşte Malin, chiar dacă am presimţit. De ce nu mi-ai spus nimic? Tare i-ar mai reproşa-o, dar se abţine de frica posibilului răspuns.
La ruptura dintre cei doi se aştepta, dar nu şi să fie atât de rapidă. Chiar dacă, de cele mai multe ori, astfel de evenimente se produc pe neaşteptate.
– Mami, mă auzi? Ţi-am zis că am terminat-o cu Markus.
– S-a întristat?
– Da.
– A fost greu?
– Nu mai ştiu, dar după m-am simţit bine.
– Vorbim diseară, când mă întorc acasă. De acord, iubito?

Ce de cărţi sunt, îşi zice Tove uitându-se prin rafturi după următoarea lectură. Şi cât de puţin timp pentru a le citi.
Scoate un volum*. O echipă ieşită din comun*, o carte americană în care este vorba despre un internat pentru puşti bogaţi. Tove a citit despre asta o cronică, într-o revistă. Se pare că e o carte bună. Peste cinci minute, Tove iese din bibliotecă ţinând volumul în mână.

Ar trebui să mănânc ceva? Nu mi-e foame şi, oricum, nici mama nu e acasă. Nu-mi place să mănânc de una singură.

O să mă duc puţin în parc, să citesc. Altceva tot nu am de făcut.

Uite-o că se apropie.

Dacă aş avea norocul să se întindă la umbra stejarului, chiar aici, aproape de mine?

Împinge bicicleta în direcţia mea.

Dacă se lungeşte colo, la cinci metri, atunci o să o pot lua pe sus fără să se prindă cineva.

Tove îşi sprijină bicicleta de un copac şi se uită spre parcare fără a observa furgoneta albă parcată în spatele unui boschet. Este bucuroasă că poate citi.

Scoate din geantă prosopul de baie, îl întinde pe iarbă şi se aşază pe el. Deschide cartea. Vacarmul oraşului nu mai este decât un zgomot de fond. Sirena unei ambulanţe, maşini, şuieratul a sute de aparate de aer condiţionat. Voci omeneşti. O uşă trântită.

Peste puţin timp, toate acestea vor fi acoperite de ritmul cuvintelor care îi circulă prin minte.

Mă apropii.

Nu mă vede nimeni. După-amiaza abia începe şi, cu toate acestea, suntem doar noi două pe aici. A mea vei fi.

Nici la castel nu e nimeni. Nici în birouri, nici în parc. Drumul care duce la bibliotecă e şi el gol. În curând îţi voi putea obţine renaşterea. Te voi duce la el pentru ultima încercare. Vor spune că sunt nebună. S-ar putea să nu mai fiu eu însămi, dar lucrul acesta tot trebuie să îl fac.

Să te umplu cu Nimic.

Merg prin iarbă, sunt acum foarte aproape de tine, împărţim aceeaşi umbră. În mână am o bucată de tifon îmbibată în eter, iar hainele îmi sunt de un alb imaculat. Nu mă auzi, mă las în genunchi lângă prosopul tău de baie şi-ţi presez tifonul pe nas.

Ce-i asta?

Un miros înţepător, acru şi ceva umed şi dogoritor pe nas. Tove ar vrea să se întoarcă, dar corpul nu o mai ascultă. De ce nu îmi mai reacţionează trupul? Cu coada ochiului zăreşte o siluetă albă, simte puterea unor braţe străine şi, dintr-odată, întreaga lume se destramă.

Sunt obosită, extraordinar de obosită. Dar de dormit nu vreau să dorm. Nu aici, nu acum. Sunt târâtă prin iarbă, apoi pe un sol tare, poate pe macadam, şi apoi îmi pierd cunoştinţa, lumea se transformă într-un vis şi totul ajunge negru şi îngheţat.

Cerul se-nfioară.

Şi, ca într-un vis vrăjit, plin de un alb scânteietor, întinde mâna către o piele transparentă, simte cum aceasta începe să tremure înainte ca ea să îşi retragă braţul, să se oprească şi să viseze o altă lume, care nu există decât în cele mai groaznice dintre coşmarurile ei.

56

Focul s-a întins peste tot. Sare dintr-o coroană într-alta şi se dezlănţuie până când tot ce se află în drumul lui nu mai este decât o mare de flăcări. Vara e fierbinte. Dar infernul flăcărilor e şi mai şi. Incendiul s-a propagat până la Hultsjon. Jan şi colegii lui stau cu spatele la lac, iar furtunurile se-ncolăcesc pe pământ până lângă oglinda caldă a apei, unde generatoarele pun în funcţiune pompele cele mari.

Noaptea trecută dormise în camion, pe suprafaţa destinată furtunurilor, înconjurat de şuierături şi de trosnete care se adăugau fumului, animalelor şi insectelor carbonizate, pământului transformat în cenuşă.

Flăcările sunt doar la o sută de metri, ca un zid nerăbdător. Şi se apropie tot mai repede. Omul împotriva focului, focul împotriva omului.

E leoarcă de transpiraţie. S-ar bucura să îşi poată smulge hainele de pe el şi să se arunce în lac pentru a scăpa de căldură.

Focul este un monstru.

Iar ei luptă împotriva lui, împungându-l în inimă cu lăncile de apă.

Şedinţa de după-amiază.

Karim Akbar îşi drege glasul, observă firişoarele de praf care plutesc prin sală şi apoi priveşte în gol.

Malin tocmai şi-a încheiat de expus teoria privitoare la Vera Folkman şi despre firma fantomă. După care a adăugat că persoana este de negăsit.

– Trebuie să îi supraveghem apartamentul, spune Sven Sjoman. Alte idei?

– Nici măcar nu ştim dacă această Elisabeth este într-adevăr Vera Folkman, constată Karim.

– Dar putem presupune, răspunde Malin.

– Putem cere un mandat de căutare a furgonetei albe, adaugă Zeke. Deşi, în oraş sunt multe.

– Putem şi să verificăm dacă nu cumva există alte firme cu nume asemănător, propune Malin.

– Alte idei? reia Sven întrebarea. Malin, ştii foarte bine că nu avem suficiente probe pentru a intra în apartamentul acela pur şi simplu.

Deşi totul se leagă. Ipotezele anchetei o spun limpede. Dar şi celălalt proverb: *Dorinţa ucide*.

Waldemar Ekenberg şi Per Sundsten tac.

Tac aşa cum numai poliţiştii pot să tacă atunci când adulmecă adevărul.

– Dimineaţă am interogat ultimul delincvent sexual de pe listă. Fără niciun rezultat, spune într-un târziu Per.

– Urmărirea lui Suliman Hajif şi a Louisei Svensson nu a dus nicăieri. Ca şi aceea a Slavencăi Visnic. Nu a făcut altceva decât să se ocupe de chioşcurile ei, chiar dacă, dimineaţă, a scăpat o vreme de supraveghere.

– Însă şi ea are o camionetă albă, adaugă Per. Prin urmare, teoretic, Slavenca Visnic ar putea fi şi ea acea Elisabeth.

– Când am întâlnit-o în pădure, am aruncat un ochi şi în camioneta ei, explică Malin. Nu se găsea nimic care să fi avut vreo legătură cu munca de curăţare a piscinelor. Iar directorul piscinei de la Glyttinge ar fi recunoscut-o, fiindcă este proprietăreasa chioşcului de acolo.

– Totuşi, e de verificat. Sundsten, ai tu grijă, zice Sven.

Se aude vocea lui Waldemar:

– Chiar credeţi că o femeie ar fi putut face aşa ceva? Godemiche-n sus şi-n jos… Nu este asta complet împotriva naturii feminine?

– Prejudecăţi. Istoria conţine multe exemple de criminalitate sexuală feminină, iar cea mai mare parte dintre făptaşe au fost ele însele subiectul unor abuzuri. Ca şi Vera Folkman.

– Şi Slavenca Visnic, adaugă Per.

– Eu mă gândeam că ar mai trebui înghesuit o dată Suliman Hajif, zice Waldemar, dar nimeni nu mai are chef să îi comenteze remarca.

Malin nu îi mai ascultă, ci se gândeşte la toate acele coincidenţe legate de piscine, întrebându-se dacă sunt doar rodul întâmplării. Poate că Vera Folkman nu este Elisabeth.

Dorinţa aceasta de a se dizolva spre a renaşte ca o altă fiinţă.

Pe unde-o fi acum? se întreabă Malin.

Unde sunt?

De ce e atât de întuneric şi ce am pe ochi? Mă doare capul şi-mi vine să vărs. Dar nu ăsta e cel mai rău lucru? Dar care? Respir, îşi zice Tove, deci totul nu este decât un vis. Îşi aminteşte de umbra de sub copaci şi de paginile cărţii de sub degetele ei. Ce fel de vis mai este şi acesta? Markus, tu eşti? Simte cum respiră, percepe mirosul de produse menajere şi încearcă să se ridice, dar picioarele îi sunt paralizate.

Încearcă să îşi desfacă braţele, dar nici acestea nu se pot mişca. Mami, mami, unde eşti?! Toate astea nu pot fi adevărate, doar nu am murit. Mami, nu cumva ăsta este mormântul meu? Tove încearcă să strige, însă niciun sunet nu îi scapă printre buze.

În gură e înfundată o cârpă. De ce aş mai avea o cârpă în gură dacă aş fi moartă?

Malin se uită prin sala cea mare în care îşi au birourile.

E trecut de ora şase. Când să fi trecut toată după-amiaza?

Timpul îl consumase scriind rapoarte.

Au fost făcute toate verificările. Fără vreun rezultat.

Aşteaptă un telefon referitor la vehicul. Tot nimic.

Nici supravegherea apartamentului Verei Folkman nu a dus la altceva. Pe de altă parte, nici urmă de Slavenca

Visnic nici în pădure, nici pe la chioşcurile ei. Parcă s-ar fi evaporat.

O singură noutate: a sunat Andersson, de la criminalistică. Răspunsese şi Facebook. Se confirmase că sub pseudonimul Lovelygirl se ascundea Louise Svensson. Reuşiseră să îi găsească adresa IP.

Malin vorbise la telefon şi cu Jan.

El o sunase şi îi spusese că fuseseră obligaţi să se retragă dincolo de lacul Hultsjon, că unul dintre generatoare fusese distrus de flăcări ca şi o cabană de vânătoare în care tot se mai găsiseră câţiva dilii care fuseseră încercuiţi de foc.

Cabana fraţilor Murvall. Cazul Bengt Andersson.

– Sunt obosit.

– Atunci du-te acasă şi culcă-te.

– Nu pot.

– De ce?

– E nevoie de mine aici. Şi pe urmă, nu ştiu, sunt neliniştit, n-am stare.

– E valabil şi pentru mine.

Hultsjon. A fost pe acolo astă-iarnă. Acolo venise Răul să o caute pe Maria Murvall.

Dacă o vor găsi pe Vera Folkman, vor trebui să îi preleveze un eşantion de ADN pentru a-l compara cu acela descoperit în cazul Mariei Murvall. Şi de la Slavenca Visnic? Malin o rugase deja pe Karin să se ocupe ea de problema aceasta.

Pe ecranul computerului vede că s-a făcut 18:52.

Sună acasă în speranţa că Tove o să răspundă.

Nimic. Atunci pe mobil. Cinci apeluri, după care intră mesageria.

Începe să fie neliniştită. Nici nu e de mirare, îşi zice, după care închide repede computerul şi iese din comisariat.

57

Vera Folkman, Motala,
Klockrike 1977-1985

Când este prea frig în cameră şi aud trosnind lamelele parchetului, încerc să mă gândesc mai degrabă la vară decât la monstru.

E vară şi Elisabeth şi cu mine ne plimbăm cu bicicletele pe malul canalului, cu părul în vânt. Îi văd rochia albă înfăşurându-i trupul şi mângâindu-i pielea. E sora mea mai mare şi încerc să o prind, dar ei nici nu-i dă prin cap să ne întrecem. Se opreşte şi mă aşteaptă. Lumina vine printre frunzele stejarilor bătrâni de pe malul râpos al canalului, iar ea îmi zâmbeşte ţinându-şi alături bicicleta roşie.

Am pedalat prea repede? N-am vrut. Ia-o tu înainte. Sunt în spate şi am grijă să nu păţeşti ceva.

Am doisprezece ani şi ea paisprezece.

Odată ajunse la Vättern ne scăldăm goale, fără să ne fie ruşine fiindcă pe plajă suntem doar noi două. Apa ne curăţă trupurile de durere.

Fiindcă acolo nu poate da de noi.

Împărţim amândouă secretul din întuneric. Vine la fel de des şi la ea şi la mine, şi aş vrea să ţip, şi ea ar vrea să ţipe, dar el ne pune pe buze degetele lui lungi şi albe, şi ne scormoneşte între coapse, şi-l lăsăm s-o facă fiindcă oricum nu ştim unde să ne ducem.

Stăm în casa lui şi suntem dependente de el.

E atât de dureros, şi aş vrea să ţip, dar în loc de asta plâng, şi plânge şi ea în fiecare noapte în care lumina se aprinde din nou, în care pereţii roz ai încăperilor capătă din nou formă şi în care durerea ne invadează trupurile.

Un păianjen îşi ţese pânza la fereastră, în lumina lunii. Labele îi sunt albe şi afară, în curte, iepurii zgârie lemnul cuştii.

Nu ne mai oprim din spălat.

Nu e de ajuns săpun. Vom căuta un detergent mai tare în dulapul de sub chiuvetă. În garaj am descoperit nişte sticle cu un lichid albicios. Ne arde, ne răneşte, dar ne face bine. Doar asta vrea de la noi. De parcă nu ne-ar fi făcut destul rău. Şi e puternic, şi tare, şi are degetele atât de reci, şi e cu totul hotărât.

Mama s-a decis să nu observe. De ce nu vrea să vadă nimic? Fiindcă, totuşi, de dat şi-a dat seama.

E tatăl nostru. Şi noi suntem copiii lui. Şi vine noaptea, şi nu e nici-o posibilitate să îi scapi.

Dar vara e minunat.

Cu părul în vânt, de-a lungul canalului. Ne prefacem că nu ne doare când stăm aşezate pe şeile bicicletelor. Suntem solidare şi poate că dragostea noastră îl va împiedica să ne mai atingă, îl va învinge.

Şi mama în sfârşit deschide ochii.

Ne duce la bunica, în apartamentul ei cu două camere de la Borenberg, se ceartă, strigă una la alta şi mi-e frică să nu dea el iarăşi de noi. Nu vine, însă, şi îmi ia o eternitate până să înţeleg că va rămâne pentru totdeauna în noi.

Apoi ajungem într-o locuinţă de două camere, la Klockrike. Am treisprezece ani când ne ducem la doctor, o întâlnire tăcută, în timpul căreia nimeni nu cere explicaţii. Am în mine un instrument rece, de metal şi le observ distanţa şi mila, dar le pot citi în priviri frica şi dispreţul.

Reîncarnarea monstrului trebuie evacuată.

Sunt dovada vie a durerii de a trăi, o durere pe care puţini oameni acceptă să o privească în ochi.

Sora mea amuţeşte.

Îşi sărbătoreşte cei cincisprezece, apoi cei şaisprezece ani, fără tort, şi rămânem ascunse după copaci, de parcă întreaga lume ar fi la curent, de parcă nu ar exista con-

solare, iar verile sunt incolore, lipsite de vânt, şi ne petrecem zilele cele mai călduroase lungite pe pământ. Nu spune nimic, nu răspunde nimic când îi propun să facem o plimbare cu bicicleta.

Spitalul. Este în pat, într-un colţ. Vine deseori aici.

O chem. S-a întors acasă înaintea mea şi când ajung şi eu o chem.

Livingul e gol. Vreau să fug, să simt vântul suflându-mi în spate, să pedalez către o altă lume, dincolo de acest apartament împuţit în care doar supravieţuim.

Nu şi ea. Baia miroase a mucegai, iar plăcuţele de faianţă se desprind din tencuială. Însă cârligul pentru sforile de uscat rufele, de deasupra căzii, este destul de solid pentru a-i suporta greutatea.

Sfoara albă este trecută de două ori în jurul gâtului. Faţa îi este albastră ca în timpul iernii, înspăimântată, iar ochii ei albaştri, ochii mei albaştri par a vrea să iasă din orbite. Pletele lungi şi blonde îi cad peste trupul incredibil de curat şi picioarele îi atârnă în aer, în tăcere.

Mici răni se văd pe încheieturile mâinilor şi pe gambe, de parcă i-ar fi părut rău şi ar fi încercat să scape.

Pe podeaua băii a curs urină galbenă şi la duş nu e apă. Altădată apa îmi lipsea, îmi doream să o văd împroşcând viaţă.

M-am apropiat şi am luat-o în braţe pe scumpa mea soră. Numai că era tăcută şi rece şi am început să gem.

Am strâns-o la pieptul meu şi am simţit dragostea noastră pierdută.

Nu-i aşa că nu îţi mai este frică, surioară? am întrebat-o.

Însă nu mi-a răspuns.

Nici vorbă de inocenţă în clipa aceea.

Şi i-am promis, mi-am promis ca într-o zi să cer să se facă dreptate.

Pentru ca lumea şi dragostea noastră să poată renaşte.

58

Louise „Lollo” Svensson,
Ferma din Skogalund, iunie 2007

Tăticul l-a lăsat să intre.

Dacă nu ne-ar fi părăsit pe mine şi pe mămica, celălalt nu ne-ar fi trecut niciodată pragul şi nici nu ar fi intrat în viaţa mea, în patul meu, în trupul meu.

Mizerabilul acela de Folkman ar fi vrut să-i zic tati.

Venea noaptea. Duşumeaua scârţâia sub paşii lui.

Zicea: Louise, vreau doar să te ating un pic colo, jos, ia atinge-mă şi tu, uite cum se face. Şi venea, şi mâinile îi erau reci, toată fiinţa lui era rece, tare şi puţea a vodcă ieftină.

Uneori, nopţile, când duşumeaua nu scârţâia, mă gândeam la tăticul, la felul în care plecase, în care ne schimbase cu femeia aceea de care povestise mămica, femeie care avea doi copii pe care el îi adoptase.

Uită-l, zicea mămica. Pentru el, noi nu mai existăm.

Şi în fiecare noapte venea, şi eu îmi uram tatăl.

Şi în toate celelalte nopţi, la fel. Şi-l mai urăsc şi în ziua de azi.

Cu toate acestea, nu visam decât un singur lucru: să oprească în faţa casei o maşină scânteietoare, argintie, din care să coboare tăticul, să mă ia în braţe şi să-mi spună: gata, te iau cu mine, de acum totul e în ordine, eşti fetiţa mea şi te iubesc aşa cum şi trebuie să o facă un tată.

Numai că nu a venit niciodată.

Când m-am făcut mare, m-am dus cu maşina la Nässjo, unde locuiau, şi am parcat în faţa casei lor, m-am tot uitat cum vin şi se duc, le-am văzut chiar şi pe fetele noii sale neveste, care de acum erau adulte, la fel ca şi mine. Când

i-am văzut pe toţi împreună am înţeles cât de mult ţinea la ele, cu o iubire care mie ar fi trebuit să îmi aparţină.

Cu iubirea mea.

Nu mi-a remarcat nici-o clipă maşina. Nici că îl urmăream.

Dar trebuie să fi ghicit că eram autoarea telefoanelor anonime, că eu eram aceea care nu îndrăznea să scoată niciun cuvânt la celălalt capăt al firului.

Ce să-i fi spus?

Chiar şi văzându-l, tot nu era altceva decât o aromă, o imagine, o voce aparţinând copilăriei mele.

Şi în ziua aceea, ca de multe alte ori, s-a dus la pescuit.

Îmbătrânise.

Am garat pe un drum, la câteva aruncături de băţ de pontonul izolat, şi m-am îndreptat către el.

Eram în acelaşi timp un copil, o adolescentă şi o femeie în toată puterea cuvântului.

Era o dimineaţă de toamnă rece şi însorită. Văzând că mă apropii, m-a recunoscut imediat şi a început să urle la mine:

– Stai acolo! Nu vreau să ştiu nimic! Stai acolo, vreau să pescuiesc liniştit!

Dacă cineva poate muri de mai multe morţi în acelaşi timp, atunci asta mi s-a întâmplat în ziua aceea, în apropierea pontonului.

– Nu vreau să te văd! Car-te-n mă-ta!

Una dintre vâsle, tare şi rece, cu marginea întărită cu metal, era încă pe ponton.

Ştii la ce-ai dat drumul? aş fi vrut să îl întreb. După dragostea ta am venit, aş fi vrut să îi spun.

– Tai-o d-aici! a mai urlat.

Vâsla.

La citirea testamentului, s-a văzut că lăsase totul noii lui neveste şi fetelor adoptive.

Am avut drept de moştenire doar cele cinci mii trei sute douăzeci de coroane.

59

– Tove? Tove. TOVE! TOVE! Tove? Tove.

Malin umblă prin tot apartamentul. Merge, aleargă, inspectează fiecare încăpere, dar Tove nu e aici, nici în patul ei de la mezanin, nici în cel al lui Malin, nici în dressing, nici în dulapul din bucătărie. De ce ar intra în dulapul din bucătărie?

Doamne Dumnezeule, ce căldură!...

– Tove!

Fără panică, fără panică.

Malin se aşază pe un scaun, în bucătărie, şi simte picăturile de sudoare ieşindu-i la rădăcina părului.

Gândeşte, gândeşte, gândeşte...

La Markus nu e. De sunat, totuşi.

Îşi caută mobilul şi formează numărul. Răspunde Hans.

După câte se pare nu e la curent cu faptul că Tove a rupt relaţia.

– Nu, Malin, Tove nu e aici. De ce, a plecat undeva?

Nu e timp de conversaţie.

– Hans, scuză-mă, îmi sună celălalt telefon, trebuie să te las.

Prietenii. Cine mai e în oraş în clipa asta? Cu cine s-a dus ieri la îngheţată? Cu Julia. Pe Julia trebuie să o sun.

Malin trece în living, deschide computerul şi caută numărul Juliei Markander pe www.hitta.se.

– Bună, Julia, sunt mama lui Tove. Cumva Tove e pe la tine? Nu? Nu ştii pe unde ar putea fi?

Filippa şi Elisa.

Sunt plecate în vacanţă.

Computerul arată ora 19:37. Trebuia să fie de mult acasă. Sau cel puţin să fi dat vreun semn de viaţă. Eei, futu-i! Fără panică.

Dintr-odată, Malin realizează cât i se mai deteriorase dormitorul. În ultimele şase luni tapetul se îngălbenise, perdelele ajunseseră să pară kitsch cu tot cu desenul lor în galben şi violet, pereţii fără nimic pe ei şi marginile ferestrelor dau un aer complet steril încăperii.

Unele camere de spital au mai mult farmec.

Trebuie să se concentreze. Nu cumva Tove s-a dus după Jan? Numai că acesta este în pădure.

Poate c-o să intre imediat pe uşă sau poate că s-a dus la cinema.

Dar ar fi anunţat-o. Tove are simţul răspunderii şi ştie că mama ei îşi face griji de când se întâmplă ce se întâmplă în oraş.

E tare neliniştită. Fiindcă e posibil să se întâmple şi cel mai rău lucru.

Nu ar fi trebuit nici-o clipă să îşi arate faţa la conferinţa de presă. Cine ştie ce poate provoca asta în mintea vreunui dement.

Îl sună pe Jan.

– Da, Malin.

– Cred că Tove a dispărut.

După tonul ei, Jan înţelege că este ceva serios.

– Vin imediat, spune Jan. Focul se va descurca şi fără mine, până una-alta.

Malin se lasă să cadă pe canapea, se freacă la ochi şi se gândeşte: cum de s-a putut întâmpla aşa ceva?

Cât să cântărească îngerul meu de vară?

Patruzeci şi cinci de kilograme? În niciun caz mai mult.

Nu sunt grăbită. Doarme pe o masă de lemn, dar este mereu greu de ştiut de cât eter este nevoie. Cu micuţa Josefin am utilizat un alt produs, imposibil de detectat, şi am adus-o tot aici, în camera mea, şi după ce am întins-o pe masă am frecat-o ca să fie curată, dar nu prea tare, ca să n-o rănesc.

Am prins-o la Rydskogen, când se întorcea acasă cu bicicleta, pe care nu a mai găsit-o nimeni.

I-am făcut semn şi s-a oprit. Când mi-a văzut masca de pe figură s-a speriat. S-a zbătut, dar am adormit-o repede.

Urmele de pe antebraţe i le-am făcut cu foarfeca pe care am primit-o cadou la a zecea aniversare, apoi am spălat-o, am şters-o, am frecat-o. Detergentul o înmiresmase. Cu siguranţă ar fi putut fi şi mai curată dacă foloseam produsele pentru piscină, numai că acestea sunt mai uşor de detectat. Pe urmă m-am dezbrăcat. Mi-am prins Lucrul acesta albastru de mijloc, am pus să danseze labele iepuraşului, mi-am transformat mâinile în picioruşe de păianjen alb, iar ea s-a trezit. M-a văzut cu mască şi a început să ţipe, însă era legată.

Exact ca îngerul meu de vară de acum.

După care m-am folosit de Lucrul albastru. Înăuntru-afară, înăuntru-afară, iar ea părea că dispare. Am ţipat la ea să rămână aşa, pentru ca tu să poţi veni, surioara mea iubită, dar am văzut că nu foloseşte la nimic. N-o să se transforme niciodată în tine. Curva asta mică nu va putea fi niciodată locuită de tine şi poate că nici încăperea nu era cea potrivită.

I-am dat substanţă şi am dus-o în altă parte.

Sângera din cauza Lucrului. Am transportat-o la Tinnerbäcken. De acolo trebuie să fi fugit în parc. Nu m-a putut vedea şi a rămas în viaţă fiindcă n-a putut fi niciodată tu.

Dar cea care este acum întinsă pe masă, între cuştile pentru iepuri şi cutiile cu picioruşe de păianjen se poate transforma în tine, poartă în ea posibilitatea iubirii renăscute.

De acum ştiu cum trebuie să se desfăşoare totul.

Dar noi?

Pe noi de ce ne-ai ucis?

N-o face. Las-o să trăiască. Fii miloasă. Lasă să sece valurile de violenţă şi arată-te aşa cum eşti. Arată-ţi faţa şi oamenii vor înţelege ce a făcut din tine lipsa de dragoste. Cel care întâlneşte un monstru în locul iubirii nu poate să devină uman.

Jan stă pe coridor, asudat, cu faţa acoperită de transpiraţie. E îmbrăcat în pantaloni din pânză subţire de bumbac şi un tricou cu inscripţia *KutaBeach*.

S-au îmbrăţişat şi au încercat să alunge împreună neliniştea.

O întrebase:

– Ai sunat la poliţie?

Şi izbucniseră în râs. Apoi tăcuseră. Frica şi neliniştea erau sufocante.

– Sună pentru un mandat de căutare.

Malin o face pe loc.

Zeke. Trebuie să-l sun. Acesta răspunde şi, după cum respiră de greu în receptor, ştie că a ghicit despre ce este vorba. Măcar de n-ar fi prea târziu.

– Sosesc, Malin. Le telefonez şi celorlalţi.

– Cui?

– Sundsten şi Ekenberg. Sjoman. Karim.

– Păi, unde veţi căuta?

– Peste tot, Malin. Peste tot. O să încep cu apartamentul lui Folkman.

– Ea e!

– Cu siguranţă. Voi face în aşa fel încât să fie toţi înarmaţi.

Închid telefoanele.

– Haide, îi zice Malin lui Jan după ce îşi ia pistolul din ras tel.

– Cât e ceasul?

– Nouă şi un sfert.

– Trebuia să se fi întors de mult dacă a fost la filmul de la şapte.

– Nu ar trebui să rămână aici unul dintre noi pentru a o aştepta?

– Nu ne despărţim, răspunde Malin, doar e fata noastră.

Malin scrie un bilet pe care îl pune jos, pe coridor:

TOVE, SUNĂ-NE!
Mami şi tati.

60

Se apropie de mine. Capul mai are puţin şi-mi explodează. Cred că m-am trezit. Unde sunt?

Nu reuşesc să mă mişc. Ce-o mai fi şi cu zgâriatul ăsta? Dar cu mirosul? După cum pute pe aici, clar nu sunt acasă. Unde mi-o fi cartea? Nu cumva am adormit sub copac?

Tove dă să îşi ridice braţele, însă nu reuşeşte.

O faţă fără chip se apropie. Strigă, dar are un căluş în gură, îl simte.

Mai aproape.

Se încordează, se contorsionează.

Mami! Tati!

Apoi simte ceva rece pe nas şi somnul revine, somnul acela miraculos.

Vreau să plec de aici.

Jan şi Malin trec prin faţa bibliotecii. Clădirea parcă ar fi o fantomă întunecată în parcul castelului.

Aici era ultima dată când am vorbit, îşi spune Malin, apoi, cu voce tare: - Vine deseori aici.

Jan nu răspunde. Mătură parcul cu privirea fără a zări bicicleta lui Tove lăsată sub copaci.

– Haide la Skăggetorp, zice Malin.

Apartamentul Slavencăi Visnic e gol.

Jan întreabă:

– Cine locuieşte aici?

– O femeie implicată în caz.

Pe drum îi vorbeşte despre Vera Folkman şi despre intuiţia ei că răul cel mai rău s-ar fi putut întâmpla ori este pe cale de a se întâmpla.

În privirile lui Jan se poate citi panica.

De data aceasta trebuie să se salveze pe el însuşi, nu pe altcineva. Pare obosit aşa, sub luminile de la stâlpii din

Skäggetorp. Obrajii tot acoperiţi de sudoare îi sunt şi întreaga fiinţă îi este copleşită de lipsa somnului.

– Ar trebui să dormi, îi spune Malin.

– Cum să dorm acum?

– Te-aş putea duce acasă.

– Nu, Malin, hai mai departe.

Cineva se opreşte în faţa uşii Verei Folkman. Suflă greu şi încearcă să îşi controleze respiraţia.

Cu pistolul în mână, Zeke coboară scările. Persoana de mai jos respiră atât de puternic încât nu îi poate auzi zgomotul paşilor.

Să aştepte? Să intervină?

Casa scărilor e în semi-întuneric.

Zgomot de chei?

Zeke coboară câte două trepte deodată, apasă pe butonul cu led roşu al întrerupătorului şi culoarul din faţa apartamentului Verei Folkman se luminează pe loc.

Zeke ţine arma cu ţeava înainte.

– Poliţia! Nici-o mişcare! În genunchi!

Bărbatul din faţa lui pare îngrozit. Alături se află o cutie cu marca Sony şi fotografia unui televizor cu ecran plat.

Futu-i! înjură poliţistul în gând coborând ţeava pistolului.

Parcul din centrul oraşului este gol.

Sunaseră acasă la Malin fără niciun rezultat.

Coboară pe strada Hamngatan, trec prin faţă pe la McDonald's şi Malin îl întreabă pe Jan dacă nu îi este foame.

– Nu sunt în stare să bag nimic în gură.

Pleoapele îi sunt coborâte pe jumătate. Cât să fi dormit? Două ore pe noapte? Trei?

– Ai spus că se ocupă cu curăţarea piscinelor?

– Da, mă rog, aşa se zice.

– Atunci trebuie să fi cumpărat de undeva produsele pentru treaba asta.

– Da, şi?
– Aşa ceva se cumpără de la magazinele de vopseluri. Nu se poate să i le fi livrat un astfel de magazin, la o adresă pe care nu o cunoaşteţi? La firma ei?
Trec prin faţa bisericii Saint-Lars. Malin ridică ochii spre geamurile casei. Nu se vede nici-o lumină la ferestre.

Zeke ajută bărbatul care căra televizorul. Locuieşte la etajul patru. Picăturile de transpiraţie îi intră lui Zeke în ochi.
Locatarul, un pensionar pe nume Lennart Thorkqvist, nu îşi văzuse niciodată vecina. În schimb, referindu-se la miros, spune:
– Pute-a hoit.
Zeke este din nou la uşa apartamentului Verei Folkman. Se uită la ceas: mai este puţin până la miezul nopţii.
Îşi ia avânt şi se aruncă în uşă cu toate puterile, dar aceasta nu se clinteşte nici măcar cu un milimetru.
Scoate pistolul şi trage în broască, producând un ecou asurzitor.
Cu urechile şuierând, Zeke apasă pe mânerul uşii şi, dintr-odată, este lovit de o duhoare insuportabilă.
Un întrerupător. Aprinde lumina.
Coridorul e gol. Zgomote de zgârieturi ajung până la el din bucătărie şi din singura cameră a apartamentului.
Se îndreaptă către bucătărie agitându-şi pistolul şi descoperă trei cuşti cu iepuri, una peste alta.
În cameră. Pe pereţi. O imagine pe care Zacharias Martinsson nu o va uita niciodată.

61

Duminică, 25 iulie

O s-o omor. Trebuie să renaşti. Să mă echipez: Lucrul albastru, măştile, labele de iepure, picioruşele albe de păianjen, toate cele ce mă alcătuiesc.

Fum şi flori desenate. Sacrificiu în templul meu.

Cum a început? Sensul şi scopul vieţii mele au fost începute dintotdeauna. Mai întâi am fugit la celălalt capăt al lumii, pe pământul ars al Australiei, pe plajele din Bali. Unde am întreţinut piscinele celor bogaţi.

Numai că, de lipsa de iubire nu poţi fugi.

Într-o zi, când rulam la volanul camionetei albe pe strada Hamngatan, m-am întâlnit cu un taxi. Ca să fiu mai exactă, asta s-a întâmplat acum câteva săptămâni. L-am văzut pe bancheta din spate. Bătrân, dar, dincolo de geamuri, ochii şi mâinile îi rămăseseră aceleaşi. Cu siguranţă se ducea la spital pentru un control de rutină.

Şi când l-am văzut, am înţeles.

După mai multe încercări, am găsit drumul.

Căutasem lumina în întuneric.

Iar sora mea e spânzurată în baie.

Eu am găsit-o, am scuturat-o, am plâns-o.

Acum voi reaşeza totul în ordine.

După care ne vom plimba cu bicicleta şi ne vom scălda goale într-un lac unde nimeni nu ne va cunoaşte.

Iepuri eviscerаţi, prinşi de perete, cu labele smulse. Cu sângele şiroindu-le din răni, unii încă vii, cu micii plămâni umflându-se şi dezumflându-se febril, tremurând. Lângă aceştia fuseseră prinşi şi alţii acolo, de mai multă vreme, ale căror corpuri putrezinde se descompuneau acum pe duşumeaua de pin.

Într-un colţ, un pat. Mănuşi de chirurg folosite şi, în mijlocul încăperii, o masă şi o serie de recipiente pline cu tot felul de produse chimice şi cutii de vopsea folosită fără îndoială pentru pictarea florilor de pe pereţi. Sânge împroşcat pe jos, scalpeluri însângerate şi o duhoare pestilenţială care te ameţeşte şi-ţi face greaţă. Zeke coboară arma şi deschide larg fereastra. Respiră adânc.

Se întoarce către cameră.

Ce căcat!...

Ai zice că este un tablou de Francis Bacon.

Însă nici urmă de Vera Folkman. Şi nici de Tove.

Jan a adormit pe când ea vorbea cu Zeke. Malin îl observase luptând din toate puterile între Abiskorondellen şi strada Sturegatan, dar până la urmă lipsa de somn îl învinsese.

Acum doarme în maşină, cu capul sprijinit de geam.

La ce visezi, Jan? La vremea când eram tineri? Când a venit Tove pe lume? Suntem o familie.

Îi găseşte în picioare, pe scările din faţa apartamentului, bând o cafea pe care Per Sundsten o cumpărase de la benzinăria din Stângebro. Karin Johannison e deja înăuntru, în curs de prelevare a indiciilor.

Sven Sjoman respiră gâfâit, iar faţa îi e obosită. Per şi Waldemar aşteaptă tăcuţi. Şi ei sunt sleiţi de puteri. Karim Akbar stă retras, frecându-şi un obraz.

E trei dimineaţa. Zorii vor mângâia în curând acoperişurile şi vor şopti: vine o nouă zi, treziţi-vă şi haideţi afară, la căldură.

Zeke e epuizat, însă deosebit de atent. Povesteşte pentru a treia oară:

– Am intrat. Puţea în asemenea hal încât mi-am dat seama că e ceva necurat înăuntru.

– Nici-o problemă, Zeke, mai spune o dată Sven.

– Nu mai rămâne decât să o găsim pe Vera Folkman, adaugă Per fără ca vreunul dintre cei de faţă să comenteze

subînţelesul: Trebuie să o găsim pe Vera Folkman, pentru că aşa o vom găsi şi pe Tove, singura fată a colegei noastre.

– Idei?

Malin îşi scutură capul pentru a alunga oboseala. Îi priveşte pe rând. Ar prefera ca ochii să îi rămână aţintiţi asupra unuia dintre ei. Însă niciunul nu mai reuşeşte să gândească limpede şi riscă să treacă pe lângă ceva esenţial, dacă nu cumva e prea târziu…

– Cei care vor, pot merge să se întindă o clipă, anunţă Sven. Deocamdată nu putem fi de ajutor.

Niciun răspuns. Îşi beau cafeaua încet şi simt cum le scapă timpul printre degete.

– Fir-al al dracului! înjură Malin în timp ce Sven îi trece un braţ în jurul umerilor.

– O să reuşim, Malin, o să ajungem la vreme.

În aceeaşi clipă, Karin scoate capul pe uşă. Ţine în mână o sticlă cu un produs chimic şi arată cu degetul eticheta.

– Şi asta şi cea mai mare parte a celorlalte provin de la *Torsson Färg*, de undeva din apropierea străzii Tanneforsvägen. N-ar putea merge cineva să stea de vorbă cu ei? Cu siguranţă trebuie să ştie ceva.

Acum visez.

Procesiuni de bărbaţi în haine multicolore, cu ofrande în mâini, înaintează spre templu pentru a cinsti morţii. Aerul este plin de fum, iar ei cântă şi cântecul lor e plin de lumină.

Te visez pe tine, mami, eşti aici când mă trezesc. Sunteţi amândoi, şi tu, şi tati.

Merg pe câmp, apoi prin pădure şi e ceva ce nu îmi spui, mami, ceva ce ar trebui să îmi spui.

Văd şi încăperea în care am fost ultima dată când m-am trezit… Nu era prea frumoasă. Jaluzele, cuşti, pereţi de beton acoperiţi cu flori şi groază. Alerg printr-o pădure, o pădure în flăcări şi florile sunt pe urmele mele. Vor să mă

sfâşie-n bucăţi, mami! Vreau să mă trezesc, dar ceva mă ţine în vis.

Numărul privat al proprietarului de la Torsson Färg se găseşte în anuar.

Uneori mai ai şi noroc, îşi zice Malin. Colegii se uită la ea, îşi concentrează toţi privirile asupra ei în timp ce telefonează.

Răspunde o voce adormită, voalată.

– Da. Sunt Palie Torsson.

– Aici Malin Fors de la poliţia din Linköping.

– Daaa... vreţi să repetaţi?

Malin îşi mai spune o dată numele.

– Mi-a fost spart magazinul?

– Nu, dar este ceva urgent. Avem absolută nevoie de unele informaţii despre una dintre clientele dumneavoastră. Linköpings Vattenteknika. I-aţi livrat nişte materiale în Sturegatan.

Din vocea lui Palie Torsson a dispărut somnul. Răspunde:

– Gagica de la piscine? Nu prea vorbeşte cine ştie ce. Dar plăteşte întotdeauna cash.

– Ştiţi ceva despre ea? I-aţi livrat cumva materiale la o adresă anume?

– Nu, după câte ştiu. Dar pot verifica mâine dimineaţă în computerul de la magazin.

– Nu. Acum, răspunde Malin apăsat. Ne întâlnim în faţa magazinului fiindcă trebuie verificat cât mai repede cu putinţă.

Jan se trezeşte în momentul în care maşina opreşte lângă magazin.

Ceasul de la bord arată ora 3:20, încep să apară primele semne ale zorilor şi răcoarea vagă a nopţii începe să dispară. Cu siguranţă sunt treizeci de grade afară.

– Unde suntem? întreabă Jan.

– Aşteaptă aici, îi răspunde Malin.

– Nu aştept nicăieri.

Magazinul de vopseluri se găseşte într-o clădire cu etaj şi cu rampă de încărcare lângă intrare. Cu siguranţă cea mai mare parte a clientelei este formată din firme, îşi zice Malin.

Nici urmă de Palie Torsson.

– Înfruntăm totul împreună, adaugă Jan.

Malin îl priveşte. După care îi explică unde se află şi ce au descoperit în apartamentul Verei Folkman.

– Uite-l că vine, spune Jan, şi Malin vede intrând în curte o Toyota SUV.

Un omuleţ îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou albastru-deschis sare din maşină.

Malin şi Jan ies şi ei din maşina lor, însoţiţi de Zeke, apropiindu-se de cel care ar trebui să fie Palie Torsson. Malin îi întinde mâna. Acesta i-o strânge, vizibil depăşit de eveniment.

– Pot să vă întreb ce s-a întâmplat?

Obrajii rotunzi îi tremură de enervare.

– Puteţi, răspunde Zeke. Căutăm un criminal. Cu siguranţă aţi citit în ziare. O pistă ne-a adus la dumneavoastră.

– Cum aşa?

– Computerul, îl întrerupe Malin. Trebuie să verificăm imediat.

Am întins-o pe platformă. A trecut ceva timp de când e acolo. Furgoneta albă este parcată afară şi acum vom coborî paradisul pe pământ.

O fi crezând în TATĂ?

Sau o fi existând câte un singur tată pentru fiecare fiinţă omenească?

Poţi avea încredere în TATĂ?

Acum e pură. Am frecat-o bine şi e pură, absolut pură.

Lucrul albastru.

Acum eşti mai grea?

O s-o aflu în curând. Căci în curând te voi duce.

Ecranul computerului pâlpâie în faţa ochilor lui Malin.

Sunt aplecaţi toţi trei peste umărul lui Palie Torsson, care manevrează supus mausul, deschizând programul de gestiune.

– Bun. Să vedem, zice Palie. Vera Folkman, Linköpings Vattenteknika, strada Sturegatan numărul 17. După câte văd, nu există altă adresă la care să fi livrat.

– Un număr de telefon? solicită Zeke.

– Nu, îmi pare rău.

– Încercaţi şi Elisabeth Folkman, spune Malin.

Palie Torsson apasă tastele.

– Nimic.

– Încercaţi doar Elisabeth.

– Bingo! exclamă Palie Torsson în şoaptă. O anume Elisabeth Folkedotter a comandat o livrare pentru Linköpings Poolrengoring. Adresa este în Tornby, Fabriksvägen 11. E plin de antrepozite pe acolo.

Înainte chiar ca Palie Torsson să îşi fi terminat fraza, Malin, Jan şi Zeke se reped spre uşă.

Linköpings Poolrengöring.

Nu există nici-o firmă cu acest nume.

Secunde. Minute. Ore.

Cât timp să le mai fi rămas? Sau e prea târziu?

Tove. Nu vreau să ajung o moartă-vie, îşi spune Malin fugind la maşină.

62

Este întinsă alături de mine.

Sfârşitul se apropie. Se mai mişcă ea un pic, dar nu va mai ţine mult.

Theresa.

Am văzut-o în apropierea piscinei, în grădină, şi îţi semăna, surioară, şi am simţit că ar putea merge.

Am urmărit-o. Am sunat la uşă zicând că vreau să verific apa din piscină. Totul s-a desfăşurat conform planului, numai că a reuşit să îmi scape. Am urmărit-o, a ţipat, dar nimeni nu a auzit-o. Am doborât-o cu o valiză metalică şi aşa s-a liniştit.

După care am cărat-o la antrepozit. Am tăiat-o atent cu scalpelul, apoi i-am curăţat rănile cu grijă, precaută, după care am frecat-o cu detergent şi atunci s-a trezit. Nu îmi pusesem masca, iar Theresa m-a privit drept în ochi, deşi nu ar fi trebuit să mă vadă.

Totuşi, i-am introdus Lucrul albastru, m-am ajutat de picioarele albe şi reci de păianjen şi m-am gândit: te voi strânge în braţe. I-am pus mâinile în jurul gâtului, însă transformarea nu a funcţionat. Nu a devenit tu.

După care am înfăşurat-o în plastic şi am îngropat-o undeva, pe o plajă izolată.

Însă cretinul ăla de câine a găsit-o înainte să se fi putut preschimba în tine.

Dumnezeule, cât de mult îmi lipseşti. Dar acum te voi întâlni. Mă vei întâlni. Va muri. Iar tu vei renaşte.

Toate maşinile disponibile sunt în drum către Tornby.

Jan e aşezat alături de Malin şi, deşi este o intervenţie a poliţiei, nu îl poate obliga să coboare.

Jan, îi spune Malin în gând, după câte am trăit împreună, trebuie să împărţim şi momentul acesta.

Coboară colina. O sută treizeci, o sută patruzeci la oră.

Maşina lui Zeke e în spatele lor. Malin nu le vede şi pe celelalte.

Suntem primii. Jan se sufocă, dar nu spune nimic, adrenalina probabil că l-a adus în pragul exploziei, ca şi pe mine, dar e obişnuit. Cine ştie de câte ori o fi fost obligat să înfrunte moartea în misiunile încredinţate în străinătate? Poate că şi aici, în pădurea de la Hultsjon.

Ocolesc prin zona comercială din Tornby. Trec prin faţa panourilor publicitare atrăgătoare de la *Ikea, Ikano, ASKO, Willy's*, prin faţa magazinelor de grădinărit şi continuă drumul către zona industrială.

Fabriksvägen 11 este un antrepozit cu un etaj, din cărămidă roşie, de vreo treizeci de metri lungime, cu patru intrări şi cu o rampă de încărcare crăpată, din beton.

Care să fie intrarea?

Aleargă de la o uşă la alta, ascultă, caută panouri cu numele firmei, dar nu găsesc niciuna deasupra intrărilor.

Zgomot într-una dintre încăperi. Un fel de zgâriat, de ceva care curge.

Sirenele se apropie.

Un oblon metalic, încuiat. Malin se lasă pe vine, lângă lacăt, încearcă să îl descuie, dar mâinile îi tremură.

– Aşteaptă! strigă Zeke alergând spre ea cu pistolul în mână. Dă-te la o parte!

Poliţistul lipeşte ţeava armei de lacăt şi apasă pe trăgaci.

O împuşcătură, a fost o împuşcătură, îşi zice Tove, şi un huruit înfundat. Unde să fiu?

Am paralizat?

Nu se poate mişca.

Mami, în sfârşit ai venit? Tati?

Se apropie cineva. O rază de lumină. Cumva s-a deschis o uşă?

Malin, Jan şi Zeke prind marginea oblonului şi îl ridică. Sirenele se aud tot mai aproape şi, dintr-odată, amuţesc. Malin aude poliţiştii strigând ceva. Vocile lui Ekenberg şi Sjoman? Sau vocea lui Karin?

În sfârşit, au ridicat oblonul. Jan îl ţine aşa şi Malin intră cu arma în mână. Vede platforma, cutiile, tricoul roz al lui Tove pe jos, sfâşiat, cuştile cu iepuri, cutiile cu vopsea, un dulap şi peste tot, îngrămădite, produse chimice, recipiente cu Cif goale, scalpeluri, un robinet care picură.

Pardoseala betonată este acoperită cu urme de sânge uscat. Întreaga încăpere degajă un miros abject de tortură şi de moarte.

Pizda mă-sii! înjură Malin în gând. În pizda mă-sii!

Aici a fost!

Alături, Jan aproape se prăbuşeşte în genunchi şi adună peticele de ţesătură care, până ieri, fuseseră tricoul lui Tove şi i le întinde.

– Eu i-l cumpărasem.

– Futu-i pizda mă-sii! urlă Malin şi se prăbuşeşte şi ea, începând să plângă de oboseală şi de disperare.

Jan se târăşte până alături şi o ia în braţe. Ceilalţi nu spun nimic.

În jurul lor e un adevărat furnicar de poliţişti.

Malin se ridică. Jan e în spatele ei.

Au fost deschise şi celelalte uşi ale antrepozitului, dar, dincolo de ele, nu pare să fie nimic legat de crime.

– Acum ce dracu' facem? strigă Sven Sjoman.

O împuşcătură. Cu siguranţă e vreun braconier.

Dar ar putea să fie şi în legătură cu tine, îngerul meu de vară.

S-a trezit.

Am lăsat incendiul în urmă şi am adormit-o la loc.

Acum doarme în siguranţă pe platforma din spate a furgonetei, până când vom ajunge la ultima sală.

N-o să fie mult de mers, îţi promit.

Nu trebuie să îi fie frică.

Va muri, dar numai pentru o clipă, după care va deveni cea mai bună dintre toate fiinţele omeneşti.

Gândeşte-te, Malin! Gândeşte-te!

Gândeşte-te!

Nu-i asculta pe ceilalţi. Mai este timp să o salvezi, să o împiedici să ajungă una dintre noi.

Gândeşte-te, în aşa fel încât şi noi să ne putem găsi odihna.

Ştii bine spre ce loc se îndreaptă Tove, spre ce loc se îndreaptă Vera Folkman.

Sunt în drum către ultima sală, vor sosi în curând, furgoneta albă se apropie tot mai mult.

63

Ar trebui să se trezească.

O voi lega şi va trebui să privească tot ce am să fac, fiindcă dacă va vedea, atunci tu, surioara mea dragă, vei putea avea curajul de a te întoarce, iar frica nu va mai exista.

Surioara mea dragă.

Parchez maşina în faţa casei monstrului.

Cu siguranţă doarme.

Miroase-a vară pe afară, a dimineaţă de vară, şi astăzi este ziua în care un vis va trebui să înceapă, micul meu înger de vară.

Deschid uşile din spate.

Geme. Acum îmi poate vedea chipul, dar ce importanţă mai are? Peste puţin timp nu va mai exista.

Tove clipeşte.

E iarăşi lumină. Încă mai trăiesc?

Cred că da, fiindcă mă doare tot corpul. Cineva trage de mine, dar nu mă doare, simt doar căldura, o imensă căldură a soarelui în a cărui lumină am ieşit.

De jur-împrejur sunt case. Case cenuşii, de beton, cu plante îngălbenite. Case din anii cincizeci, pe care Tove nu are de unde să le ştie.

Ar trebui să fugă. Să plece de-aici. Însă degeaba încearcă, trupul nu o ascultă.

Mami.

Faţa aceea apare din nou, dar acum are contururi, forme rotunjite, de femeie.

După care totul se tulbură şi Tove cade încă o dată în întuneric.

Sun. Încă o dată. Şi încă o dată.

Aştept, aştept mult, apoi deschide, mă vede şi încearcă să închidă uşa. Numai că sunt mai puternică decât el, mult mai puternică, aşa că blochez uşa cu piciorul. Ţipă când îl împing şi intru în apartament. Îl arunc pe canapea şi îi leg labele reci de păianjen. Arunc peste el o pătură. A îmbătrânit, dar răutatea aia din ochi nu o să-i dispară niciodată.

Mă duc s-o iau.

Trebuie să îl vadă murind.

Se holbează înspăimântat şi-ai zice că nici să clipească nu mai este în stare. Tot apartamentul pute a tărie, a pişat şi a moş împuţit, dar las' că mă pricep eu să fac curat.

Parcă e mai grea acum, când o salt pe un umăr şi sunt nevoită să îi bag o cârpă în gură, ca să nu trezească tot cartierul cu ţipetele ei.

Nu mă vede nimeni.

Închid uşa.

Cât timp am stat aici? se întreabă Malin. Mult, mult prea mult.

Trupul nu îi mai este decât suma unor stări dintre cele mai diferite: angoasă, mânie, oboseală, resemnare, disperare şi căldură. Un creier supraîncălzit nu este cel mai bun instrument de reflecţie în caz de urgenţă.

Asfaltul pe care e aşezată e cald. Nu mai este în stare să se ascundă la umbră şi, după patru şi jumătate, soarele deja e nemilos.

Jan şi Zeke stau la umbră, cu spatele sprijinit de perete. Malin îi vede cum îşi recapătă forţele, pregătindu-se pentru ultimul act.

Pentru ultimul act?

Sven Sjoman se lasă pe vine, alături de ea.

– Malin, chiar nu ai nici-o idee?

Respiraţia îi miroase a cafea.

Vocile, ascultă vocile. Dorinţa e cea care ucide.

Malin se ridică brusc, luminată de revelaţie. Strigă la Jan şi la Zeke:

– Haideţi, ştiu unde este!

Sven se dă la o parte pentru a o lăsa pe Malin să fugă spre maşină.

– Grăbiţi-vă odată, ce dracu'!

În jurul ei, poliţiştii împietriseră, de parcă vocea ei disperată ar fi îngheţat timpul pentru a le dărui o clipă de eternitate.

64

(În ultima sală)

Eu, Sture Folkman, nu aveam decât şaptesprezece ani când am cedat întâia oară propriilor mele dorinţe. La Angelholm era un chioşc, lângă uzină, unde ea venea de fiecare dată să cumpere ţigări pentru maică-sa. Avea unsprezece ani.

Era cald în ziua aceea, iar rochiţa albă abia dacă îi ascundea pulpele.

Mergea pe potecă în sus, pe lângă chioşcul din spatele uzinei, pe unde înfloreau azaleele, cele mai frumoase din câte am văzut vreodată.

Am prins-o şi-am pus-o jos.

Nici nu-i dăduse părul acolo, iar eu ştiam că nu e decât prima dată dintr-o foarte lungă serie. Nimeni nu mă va putea opri. Am văzut în ochii ei îngroziţi că, în fond, îi plăcea, că mă iubea aşa cum aveau să mă iubească toate fetele de mai târziu. Le atrăgeam chemându-le să le arăt iepurii. Fetiţelor le plac iepurii.

Rochiţa albă s-a pătat cu roşu. Şi i-am şoptit la ureche, în timp ce degetele îi strângeau gâtul: Niciun cuvânt, micuţo, să nu spui niciun cuvânt sau te ia dracul.

Ruşinea trece înaintea iubirii. De-a lungul anilor, ruşinea celorlalţi a fost aliatul meu cel mai de nădejde. Cel mai bine era când fetele erau acasă. Numai Dumnezeu ştie cât de excitat eram încă înainte de a ajunge în camera lor.

Iar ele erau mereu în aşteptare. Culcate, cu ochii deschişi, aşteptându-mă pe mine şi degetele mele pricepute.

Am fost mereu atent. Ridicam cearşaful şi le mângâiam pielea albă, transparentă aproape.

Şi dacă erau sânge din sângele meu, nu conta. Le-am dăruit dragostea tuturor fetelor care mi-au ieşit în cale.

Uite că s-a trezit, acum, fetiţa mea, frumosul meu înger de vară.

Am ajuns în ultima sală şi trebuie să mă privească.
Am bătut patru cuie mari în podea şi am legat-o de ele. Trebuie să se uite la mine de acum.
Mă aşez lângă el, pe canapea.
Mi-am pus masca şi picioruşele albe de păianjen în mâini, ţin şiragul de picioare de iepure lângă obrazul lui şi îl zgârii, şi îl zgârii, şi moşul ţipă, dar prea multă viaţă nu mai este în el.
Ea se uită în altă parte.
UITĂ-TE ODATĂ, FIR-AR A DRACULUI DE TREABĂ!
Şi se uită.

Femeia e goală şi şi-a pus masca.
În pofida durerii de cap, Tove poate vedea limpede scena, înţelegând că se găseşte Dumnezeu ştie unde, într-un apartament mizerabil, şi că o femeie stă lângă un bărbat pe care vrea să îl tortureze.
De ce? Nu vreau să văd.
Femeia se ridică. Mănuşile chirurgicale albe îi lucesc în lumina slabă.
Tove nu se poate ridica şi ea. Miroase a Cif. Ştiu fiindcă mami foloseşte aşa ceva de fiecare dată când vrea să îmi cureţe bascheţii de pete.
Mami, tati, unde sunteţi?
S-a dus alături. Deschide dulapurile şi caută ceva.
Bărbatul încearcă să strige, dar i-a băgat şi lui un căluş în gură, ca şi mie.
Niciunul dintre noi doi nu se poate ridica.
Niciunul dintre noi doi nu poate scăpa.

Vechiul cuţit de bucătărie. Elisabeth şi cu mine am visat deseori cum ar fi să i-l înfigem în burtă. Şi acum îl are. Vechiul cuţit greu, cu mâner de bachelită.

Îl scot din uscătorul de lângă chiuvetă şi îl iau în mână.

Păcat de ce s-a întâmplat cu Sofia Freden. Am reperat-o anul trecut, când lucra la cafeneaua din Tinnis. Se mişca exact ca tine, Elisabeth, şi mi-am spus că, dacă fac totul repede şi pe loc, şocul îmi va permite să-mi ating scopul, ca o explozie sau ca o reacţie chimică fulgerătoare. Am zgâriat-o, am sfâşiat-o cu labele. Era prima căreia i-am făcut aşa ceva, dar nu a folosit la nimic. Iepurii nu sunt decât nişte animale, iar dragostea lor nu înseamnă nimic.

Am frecat-o acolo, pe loc, în parc. Am lucrat repede.

Dar când i-am apăsat degetele pe gât, capul pur şi simplu i-a căzut.

A murit fără ca tu să te fi întors.

Însă nu am avut niciun moment îndoieli. Şi astăzi ştiu cum trebuie făcut.

Ţine în mână un cuţit.

Tove zăreşte lama scânteietoare, iar femeia strigă: - UITĂ-TE AICI! şi se aşază la loc, lângă bărbatul acela.

Ridică cuţitul. Urlă.

NU-I NIMIC.

După care îi înfige cuţitul în burtă, şi în piept, iar şi iar, şi ochii i se albesc, şi tot corpul îi tremură, şi iar îi înfige cuţitul, încă o dată, şi încă o dată, şi sângele se scurge între cămaşa maro şi pantalonii gri.

Acum e numai tăcere.

Tove a înlemnit.

Femeia ia una dintre mâinile bărbatului, trage de ea şi taie, iar degetele cad pe jos unul după altul.

Mami, e atâta sânge!…

Se întoarce spre mine, mami!

Mă întind, mă zbat, ţip, plâng.

Însă nimic nu se întâmplă.

Mami, unde eşti?

65

Finspång. Deşi e şase şi un sfert, străzile oraşului minier sunt goale încă. Zeke intră într-un giratoriu şi abia reuşeşte să evite un vânzător de ziare pe jumătate adormit.

– Întoarce aici! strigă Malin, al cărei mobil începe să sune.

Ştie că este Sven Sjoman. E cel puţin a zecea oară când încearcă să o prindă ba pe mobil, ba prin radio. Numai că treaba asta o vor face doar ei singuri.

Zeke apasă pedala de frână, deschid portierele şi se reped afară din maşină. Malin aleargă spre imobilul în care locuieşte Sture Folkman, scoţându-şi pistolul din teacă. Zeke se ţine după ea, scoţându-şi şi el arma, în timp ce Jan se lasă pe vine, de parcă ar aştepta ca nişte flăcări duşmănoase să îşi scuipe fumul pe ferestrele clădirii albe.

Se strecoară în casa scărilor, mergând pe lângă perete.

Malin îşi lipeşte urechea de uşă, duce un deget la buze şi ascultă.

Un geamăt.

O voce de femeie care încearcă să liniştească pe cineva.

Oare ce se întâmplă?

Îşi pune o chestie albastră în jurul şoldurilor şi sfâşie pantalonii şi chiloţii lui Tove cu un cuţit. Acum şi ea e goală.

Nu este adevărat. Spuneţi-mi că nu este adevărat.

Tove încearcă să închidă ochii şi să plângă, dar femeia îi ţine pleoapele deschise, ca şi cum ar vrea neapărat ca Tove să vadă totul. Pielea îi arde de parcă ar fi fost spălată cu foc.

Femeia agită un şir de labe de iepure.

– Vezi degetele?

Sângele bărbatului de pe canapea se scurge încet către ea şi în curând o s-o atingă. Pute a măruntaie şi a fier. Daţi la o parte sângele ăsta!

Vorbeşte, reflectează.

– Care să fie cea mai bună soluţie? spune cu o voce bizară şi pare că se bucură. Lucrul sau picioruşele de păianjen?

Se uită în tavan, de parcă acolo ar căuta răspunsul.

Acesta este momentul.

O voi omorî, iar tu vei renaşte.

Acum, degetele au dispărut.

Voi organiza totul.

Ssst! Linişteşte-te, nu te teme.

Voi scoate viaţa din ea şi o voi umple cu Lucrul, după care va trebui să te mai uiţi o dată la el, la tine, şi toată lumea se va deschide în faţa noastră.

Şi vom umbla pe câmp împreună, ca doi îngeri de vară care se iubesc.

Malin! Nu mai sta!

Intră!

Pentru Tove nu mai este prea mult timp şi nici pentru noi.

Adevărul este dincolo de uşă.

Iar ceea ce se petrece acolo este oribil. Vei reuşi, însă, fiindcă vieţile voastre de asta depind.

Fă cumva ca totul să ia sfârşit.

Dăruieşte părinţilor noştri liniştea, pentru a putea da un chip şi un nume Râului.

Deschide uşa, Malin. Repede!

Degetele mele îi prind gâtul.

Nu te mai zbate.

Pielea îi este caldă, fierbinte aproape, şi apăs mai tare.

Haide, abandonează, încet, foarte încet...

Ezită amândoi. Şoptesc:

– Cum să facem?

– Intrăm.

– Păi...

Niciun păi. Nu există alternativă. Malin se dă înapoi un pas, sparge uşa cu o lovitură de picior şi, la patru metri de ea, vede un animal uman însângerat care se apleacă peste un corp alb, întins pe jos, degete de om peste tot şi mâinile animalului în jurul gâtului acelui corp. Care este al lui Tove. Ea e cea întinsă pe jos.

Malin urlă:

– OPREŞTE-TE! LAS-O!

Îndreaptă pistolul spre animalul care se mişcă, îl priveşte drept în ochi şi se întoarce spre Tove.

Chiar Tove să fie?

Mă priveşte în ochi, iar eu dispar. Totul se face alb. Mami, unde eşti?

Ochii dispar şi se naşte ceva nou.

Ochii tăi sunt, surioară. Te-ai întors, te văd în ochii aceştia şi-ţi simt dragostea fără margini.

Lucrul nici măcar nu mai este necesar.

Te îmbrăţişez şi apoi sar în aer.

Malin apasă pe trăgaci.

Nu mai e timp de luptă, riscă să piardă.

Trage iar şi iar.

Şi Zeke tot aşa.

Mirosul de sânge se amestecă acum cu acela al prafului de puşcă, iar Jan strigă:

– Tove! Tove! Nu mai trageţi!

Şi se aruncă în living, aproape că alunecă pe sânge, îşi regăseşte echilibrul, dă la o parte cadavrul care o acoperă pe Tove, apasă două degete pe gâtul acesteia şi urlă:

– Nu! după care îşi lipeşte gura de a ei şi îi suflă aer în plămâni.

Malin şi Zeke sunt lângă el.

Un cadavru făcut bucăţi zace pe canapea, mâinile nu îi mai sunt decât nişte cioturi însângerate şi faţa îi e lividă,

golită de sânge. Cadavrul gol de lângă Tove e plin de gloanţe. Jan comandă:

– Nu vă mai uitaţi aşa, dezlegaţi-o!

Fără să mai stea pe gânduri, Malin ia un cuţit mare, cu mâner negru, şi taie sforile cu care e legată Tove, în timp ce Zeke se trage înapoi.

– N-am văzut ceva mai rău în viaţa mea, spune Jan înainte de a sufla iarăşi aer în cutia toracică a copilului lui, numără, se opreşte, suflă din nou, pe când Malin, îngenuncheată alături, o mângâie pe Tove pe frunte.

– Doamne-Dumnezeule, te rog, numai asta nu…, repetă ea în van, fără încetare.

Tove, unde eşti?

– Întoarce-te, Tove, îi şopteşte Malin la ureche.

Aici sunt, mami, te văd, dar nu ştiu cum să mă trezesc.

Două fete plutesc în jurul meu, buzele lor pronunţă nişte cuvinte pe care nu le pot auzi, dar ştiu că vor şi ele să mă întorc.

Unde să mă întorc?

Urmează vocile, îmi zic ele.

Malin şi Jan stau lângă Tove.

Aceasta respiră şi îi priveşte ca un om care ştie totul.

Se iau în braţe toţi trei de parcă şi-ar promite că această îmbrăţişare nu va mai lua niciodată sfârşit.

Zeke a ridicat storurile.

Ultima sală este scăldată în lumină.

Dacă ai fi atent, ai putea auzi cântecul îngerilor de vară, un cântec fără cuvinte, un cântec pe care oamenii l-au uitat de multă vreme şi pe care nu se mai aşteaptă să îl audă vreodată.

Cântecul acesta, însă, răsună acum între ei trei.

Şi se strâng în braţe.

EPILOG

Luni, 16 august,
Undeva împrejurul Linköpingului

Suntem împreună. Şi e bine. Suntem fetele veşnice, îngerii de vară din Linköping şi am uitat de frică.

Părinţii noştri tot trişti sunt, dar, cel puţin, acum ştiu ce s-a întâmplat. Şi nimeni nu le poate face niciun reproş.

Lucrurile sunt cum sunt. Şi noi suntem împreună. Împărţim totul. Exact cum fusese sortit.

Acum suntem împreună, Elisabeth.

Şi îl putem vedea suferind, suferind continuu, acolo unde se află. Nu am putea să îl ajutăm? Nu. Plutim de-a lungul malurilor canalului, lăsăm vântul să se joace în părul nostru, ne prefacem că ne scăldăm şi ne bucurăm, ca nişte surori, tu şi cu mine.

Pentru totdeauna.

Malin stă în leagăn, în spatele casei lui Jan, şi îl priveşte cum greblează frunzele împreună cu Tove.

E o zi plăcută, sunt în jur de douăzeci de grade la umbră şi totul este învăluit într-o lumină blândă. Incendiul din pădure e de acum sub control.

Karin Johannison a comparat probele de ADN cu acelea din cazul Mariei Murvall, fără a stabili vreo legătură.

Răul e acelaşi, încarnările lui sunt diferite.

De ce s-au întâmplat toate lucrurile acestea? De ce Vera Folkman a trecut peste toate limitele în vara aceasta caniculară?

Malin nu ştie răspunsul.

A sunat-o pe Josefin Davidsson. Fata i-a spus că şedinţa de hipnoză îi făcuse bine, că acum se simţea mai liniştită.

Tot nu au aflat cine dăduse telefonul referitor la ea, fiindcă nimeni nu o mărturisise.

Malin s-a întâlnit în oraş cu Slavenca Visnic. Aceasta îi povestise că îşi vânduse chioşcurile şi intenţiona să se întoarcă la Sarajevo.

– A venit vremea, îi spusese.

Apartamentul lui Malin îl închiriaseră pentru toamnă şi iarnă unui student. Lucrurile lui Tove şi ale lui Malin sunt într-un dulap din livingul lui Jan.

Tove şi Jan umblă prin grădină. O aversă zdravănă făcuse iarba să renască.

Florile multicolore reapăruseră acum, după ce trecuse canicula. Petalele lor vibrează în vântul uşor, ca pentru a confirma că toate lucrurile sunt iarăşi la locul lor.

Tove şi Jan. Voi însemnaţi viaţa mea, îşi zice Malin. Ne aparţinem unii altora. Trebuie să fim împreună.

Trebuie să învăţăm să trăim cu acest dar.